

76. møde

Mandag den 27. maj 2002 kl. 10.00

Dagsorden

1) Forhandling om redegørelse nr. R 7:

Indenrigs- og sundhedsministerens regionalpolitiske redegørelse af 3. maj 2002.

(Redegørelsen anmeldt 3/5 2002. Redegørelsen givet 3/5 2002. Meddelelse om forhandling 3/5 2002).

2) Forespørgsel nr. F 42:

Forespørgsel til indenrigs- og sundhedsministeren [om gode og ligelige levevilkår, uanset hvor i landet man bor].

Af Ole M. Nielsen (KRF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 12/4 2002. Fremme af forespørgslen vedtaget 18/4 2002).

3) Forespørgsel nr. F 35:

Forespørgsel til udenrigsministeren [om NATO's fremtidige udvikling].

Af Villy Søvnald (SF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 22/3 2002. Fremme af forespørgslen vedtaget 5/4 2002).

Den første sag på dagsordenen var:

1) Forhandling om redegørelse nr. R 7:

Indenrigs- og sundhedsministerens regionalpolitiske redegørelse af 3. maj 2002.

(Redegørelsen anmeldt 3/5 2002. Redegørelsen givet 3/5 2002. Meddelelse om forhandling 3/5 2002).

Sammen med denne sag foretoges:

2) Forespørgsel nr. F 42:

Forespørgsel til indenrigs- og sundhedsministeren:

»Ministeren bedes redegøre for, hvordan det går med opfølgningen på Folketingets vedtagelse V 78 af 6. april 2001, hvorefter befolkningen skal sikres gode og ligelige levevilkår, uanset hvor i landet man bor, samt sikres, at alle områder af landet bliver attraktive områder for udvikling, bosætning og den økonomiske aktivitet, og at den regionale udvikling på lang sigt fører til større lighed i service, beskæftigelse og økonomiske vilkår i regionerne m.m.«

Af Ole M. Nielsen (KRF), Bodil Kornbek (KRF), Jann Sjursen (KRF) og Tove Videbæk (KRF).

(Forespørgslen anmeldt 12/4 2002. Fremme af forespørgslen vedtaget 18/4 2002).

Formanden:

Jeg gør opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse vil blive udsat til i morgen, tirsdag den 28. maj 2002.

Begrundelse

Ole M. Nielsen (KRF):

Når jeg ønsker at rejse en forespørgsel i sammenhæng med den regionalpolitiske redegørelse, er det naturligvis ikke for at få en debat, for den ville vi kunne have fået uden, men fordi det er så utrolig vigtigt, at vi får en vedtagelse, der skubber forståelsen for at arbejde med den regionale udvikling et stykke fremad. Det er der nemlig god grund til, for udkantområderne har meget svære betingelser i disse år. Den effektivisering og rationalisering, der sker i et dynamisk samfund både i den offentlige drift og i det private erhvervsliv, er oftest naturligt negativ for udkantområderne.

Vi har siden 1999, hvor vi havde den første regionalpolitiske debat i den række, der nu er blevet til en tradition eller en årlig gentaget forestilling, fordi vi har pålagt regeringen at komme med en redegørelse en gang om året, hvert år kunnet samle et stort flertal for vedtagelserne, og de har været nyttige, men ikke nok.

Vi håber, at vi i dag kan få en debat, der yderligere fremmer forståelsen for de helt naturlige problemer, udkantområderne har i et dynamisk samfund. Man skal være opmærksom på dem, altså problemerne, og gøre noget aktivt for at

forhindre, at de opstår, eller for at løse dem; at forhindre problemerne er jo langt lettere og billigere end at løse dem.

Jeg håber også, at vi kan få en vedtagelse, der er noget konkret, noget positivt, noget stærkt i, men jeg har konstateret under såvel den tidligere regering som under den nuværende regering, at på det her område er oppositionspartier meget mere positive at have med at gøre end regeringspartier, men jeg håber, at vi får noget fornuftigt ud af i dag.

Besvarelse

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Også jeg har set frem til denne debat om den regionale udvikling i Danmark.

Mit udgangspunkt er naturligvis den regionalpolitiske redegørelse for 2002, som jeg i starten af maj oversendte til Folketinget, en redegørelse, hvor regeringen bl.a. gør rede for sine regionalpolitiske målsætninger, og hvor der beskrives en række nye tiltag for regeringen, der vil kunne medvirke til at sikre gode, regionale udviklingsvilkår. Der er også i redegørelsen en gennemgang af de regionale konsekvenser af finanslov 2002.

Regeringens udgangspunkt er det helt klare, at befolkningen skal sikres gode og ligelige levevilkår, uanset hvor i landet man bor. Alle områder i landet skal være attraktive områder for udvikling og for bosætning, og den regionale udvikling skal på lang sigt føre til en større lighed i service, i beskæftigelse og i økonomiske vilkår i regionerne.

Det i øvrigt også en formulering, som blev brugt i vedtagelsen fra den regionalpolitiske debat sidste år. Og jeg er helt enig med hr. Ole M. Nielsen i, at disse debatter netop skal bruges til at sikre, at der løbende er en udvikling i den proces, som regionalpolitikken jo er.

Kl. 10.05

Det er også formuleringer, som den nye regering senere indskrev i selve regeringsgrundlaget for at sende et kraftigt signal om, at regionalpolitikken står højt på den nye regerings dagsorden.

Teksten i regeringsgrundlaget understreger netop den vægt, vi i regeringen tillægger regionalpolitikken og den regionale udvikling. Efter regeringens opfattelse er den velstand, vi har her i landet, som fortsat skal udvikles, i meget

høj grad baseret på, at alle regioner i landet har gode udviklingsmuligheder, og at ingen region så at sige bliver tabt af udviklingen.

Heldigvis er der da også en god udvikling i langt de fleste regioner i Danmark i dag, og regeringen har flere initiativer, som forbedrer også de stærke regioners vækstmuligheder, men efter regeringens opfattelse er det ikke tilstrækkeligt, for som sagt skal vi sikre, at alle områder kommer med.

Det gælder også de områder, som ikke ser helt så lyst på situationen i dag, f.eks. Bornholm, Lolland-Falster, Sydfyn og øer og den nordligste del af Jylland, for nu at pege på nogle af de regioner, som står lidt svagere i et billede, der jo ellers er præget af økonomisk fremgang og velstand.

Det er altså i meget kort form den regionale udfordring, som vi står over for, sådan som regeringen ser den.

Regeringens regionalpolitiske strategi er tosporet. Ikke bare fordi det klinger dårligt at have en ensporet tankegang, men fordi der her er brug for en balanceret strategi.

Det ene spor, det første spor, drejer sig om at skabe de bedst mulige vækstbetingelser for regionerne. Vi taler altså om tiltag, der vil komme alle regioner i Danmark til gode. Man kan sige, at regeringens strategi her hviler på det idégrundlag, som tilsiger, at vækst skabes af at give nogle gode rammer, at vækst skabes af at give frihed til udvikling. Det gælder både for erhvervslivet, for kommuner og amter og for den enkelte borger.

Først og fremmest skal der skabes gode rammer for erhvervslivet. Det er nu engang det private erhvervsliv, som må være drivkraften i en positiv regional udvikling.

I sidste uge blev regeringens redegørelse om udflytning af statslige arbejdspladser diskuteret her i salen. Jeg synes, at det her er relevant at slå fast, at statslige arbejdspladser naturligvis er væsentlige, og som det også fremgår af redegørelsen herom, har regeringen flere initiativer på dette område. Men jeg synes også, at det er væsentligt at slå fast, at man nu engang ikke kan skabe en holdbar og selv bærende lokal vækst ved hjælp af udflytning af statslige arbejdspladser; det gør det ikke alene.

Med fokus på bl.a. det private erhvervsliv har økonomi- og erhvervsministeren netop udformet en national vækststrategi, »Vækst med vilje«, der systematisk skal forbedre betingelserne for at drive virksomhed i Danmark. En del af

strategien var den konkurrenceevnepakke, der blev præsenteret i januar 2002, og som indeholder en række forslag, der blandt andet skal reducere virksomhedernes omkostninger og lette deres administrative besvær. Det skønnes, at pakken vil spare virksomhederne for 600-800 mio. kr. i omkostningslettelser og strukturtilpasninger. Endvidere skønnes det, at de administrative lettelser betyder 5 millioner sparede arbejdstimer.

Det indgår også i strategien »Vækst med vilje«, at der skal udarbejdes en regional vækststrategi, som vil blive fremlagt i foråret 2003. En hovedlinje i arbejdet bliver, hvorledes vi fokuserer på de styrkepositioner, der allerede findes i dag, og som kan udvikles rundt omkring i regionerne. Økonomi- og erhvervsministeren har allerede redegjort for dette arbejde i forbindelse med forespørgselsdebatten sidste torsdag.

Det er også vigtigt, at kommuner og amter ikke føler sig hæmmede i deres arbejde af for stive regler fra statens side. Også her skal der stimuleres til øget foretagsomhed. Der skal gives de størst mulige frihedsgrader til at forandre, udvikle og nytænke løsninger på de problemer, der er.

Jeg har derfor ved det såkaldte frihedsbrev i januar skrevet til kommunerne og amtskommunerne for at få mere viden om de forhindringer, der opleves i forhold til den kommunale opgaveløsning. Der har været en fantastisk respons på frihedsbrevet. Vi har modtaget over 2.000 forslag og får flere ind hver dag. Vi arbejder i øjeblikket på at få systematiseret de mange forslag, hvoraf nogle vil komme til at indgå i de kommuneforhandlinger, der blev igangsat i sidste uge.

Miljøministerens forslag om en ændring af planloven vil også give kommunerne større frihedsgrader. Ændringen indebærer, at landzonekompetencen overføres fra amtsrådene og Hovedstadens Udviklingsråd til kommunalbestyrelserne, og det vil gøre reglerne om brug og udvidelse af bygninger i det åbne land langt mere fleksible. Der bliver bl.a. bedre mulighed for, at eksisterende virksomheder uden tilladelse kan gennemføre tilbygning og større ombygninger til eksisterende virksomheder i det åbne land.

Kl. 10.10

Ændringerne af landzonebestemmelserne vil fremme udviklingsmulighederne i landdistrikterne, så det i højere grad bliver muligt at indrette boliger og mindre butikker i overflødiggjorte landbrugsbygninger. Ændringerne vil også give håndværksvirksomheder og andre mindre virksomheder

i det åbne land bedre mulighed for at udvikle sig, når deres gamle bygninger bliver for små.

Både virksomheder og kommuner skal altså have bedre rammevilkår, men det gælder naturligvis også den enkelte borger. Han eller hun skal føle sig tilskyndet til at yde en ekstra indsats, som jo i sidste ende også vil komme regionen til gode. Det stadig stigende skattetryk har efterhånden udhulet gevinsten ved at gøre en sådan indsats. Denne uheldige udvikling vil vi vende med skattestoppet og efterhånden som økonomien muliggør det ved en sænkelse af skattetrykket.

Det er altså det første spor at skabe generelt bedre vækstvilkår for alle regioner. Men som sagt er det en tosporet strategi. Og jeg har jo allerede her nævnt, at der er nogle regioner, som i udgangspunktet er mindre gunstigt stillet, regioner, hvor der kan være behov for en særlig indsats, det er det andet spor.

Det andet spor omfatter de tiltag, der skal sikre, at der ydes en særlig indsats over for de udsatte regioner. I denne indsats indgår en omfordeling, som direkte og indirekte foregår mellem landsdelene, og som kan være vanskelig at udsøndre fra den generelle fordelingspolitik. Der foregår således en væsentlig omfordeling, som generelt er til gavn for de udsatte regioner, via skatter og afgifter.

Her skal vi også være opmærksomme på, at visse skatteinstrumenter kan have en uheldig regional profil, f.eks. kan grønne afgifter være til ulempe for de mere tyndt befolkede områder, men også her sætter skattestoppet jo ind og har en positiv regionalpolitisk effekt.

Mere direkte sker der en betydelig regional omfordeling gennem tilskuds- og udligningssystemet. Regeringen er meget optaget af at sikre, at dette system er udformet så hensigtsmæssigt som muligt, herunder også over for de udsatte områder som naturligvis skal have en betydelig gevinst på udligningen. Sådan må det være.

Derfor har regeringen også besluttet, at Finansieringsudvalget, som er nedsat under mit ministerium, skal udarbejde en betænkning her til efteråret om et helt nyt udligningssystem, hvor både hensynet til fordelingen og de øvrige økonomiske virkninger af systemet behandles.

Jeg vil også i denne sammenhæng gerne nævne vedtagelsen fra sidste år. Her fremgik det, at regeringen skal redegøre for væsentlige regionale konsekvenser ved forelæggelse af lovforslag. I regeringen har vi i regeringsgrundlaget valgt at

underkaste den vedtagelse en udvidet fortolkning, sådan at det ikke blot er ved lovforslag, men ved alle relevante initiativer, der nu gennemføres regionale konsekvensvurderinger.

I forlængelse heraf har mit ministerium i februar udarbejdet en vejledning om regionale konsekvensvurderinger. Det fremgår af vejledningen, at der skal laves konsekvensvurderinger af alle lovgivningsmæssige og administrative tiltag, der har væsentlige regionale konsekvenser. Hver enkelt minister har et ansvar for, at dette bliver gjort. Konsekvensvurderingerne skal gennemføres så tidligt som muligt i forberedelsen af et tiltag, og de skal indsendes til Indenrigs- og Sundhedsministeriet, så vi her har mulighed for at overvåge den regionale udvikling.

Når der skal træffes beslutninger, der har regionale konsekvenser, er der naturligvis mange andre hensyn end de regionale, der indgår. Hr. Ole M. Nielsen var selv inde på de udfordringer, som et dynamisk udviklende samfund står over for. Men før i tiden har vi alt for tit set, at de regionale konsekvenser først træder frem, når en beslutning allerede er truffet, eller at en minister har afvist, at det er vedkommendes job at føre regional politik. Det vil vi gerne ændre på.

Jeg kan også her oplyse, at regeringen netop har nedsat et embedsmandsudvalg, der løbende skal overvåge den regionale balance i tiltag, hvor staten reducerer sin regionale tilstedeværelse i større omfang. Som jeg senere vil komme ind på, er reduktioner i det statslige forbrug ikke nødvendigvis ensbetydende med negative regionale virkninger, når der tages hensyn til, hvad pengene bruges til, faktisk tværtimod. Men der kan være behov for at sikre, at nødvendige tilpasninger af den statslige administration ikke går ud over bestemte regioner, og da særlig ikke går ud over udsatte regioner. Det er det, der bliver udvalgets opgave.

KL 10.15

Jeg har nævnt, at regeringens regionale indsats er tosporet, men der er også en række tiltag, som ikke kan siges at tilhøre hverken det ene eller det andet spor, men alligevel er en integreret del af regionalpolitikken. Det viser bredden i indsatsen, og det viser vigtigheden af, at der anlægges et helhedssyn på regionalpolitikken.

Det er således regeringens udgangspunkt, at en effektiv regionalpolitik omfatter en indsats på stort set alle ministerområder. Det skal ikke forstås sådan, at alle tiltag på de enkelte områder nødvendigvis vil trække i samme retning, men det skal forstås sådan, at den samlede ef-

fekt af alle tiltag skal skabe en positiv regional udvikling.

Beskæftigelsespolitikken skal således sikre, at regionale flaskehalse og ledighedsproblemer imødegås. Det er derfor også hensigtsmæssigt, at beskæftigelsespolitikken i Danmark er regionalt organiseret. Erhvervspolitikken skal udvikle og understøtte det regionale erhvervsliv og dermed styrke det økonomiske grundlag i regionerne.

Jeg har allerede omtalt den nationale strategi »Vilje til vækst«. Herudover vil jeg nævne, at Økonomi- og Erhvervsministeriet arbejder tæt sammen med de otte amter og 173 kommuner i Jylland og på Fyn om at skabe nye, endnu bedre rammer for erhvervsudviklingen i Jylland og på Fyn. Sidste sommer blev der igangsat et lignende samarbejde med amter og kommuner i Vestsjællands og Storstrøms Amter.

Uddannelsespolitikken skal sikre en geografisk spredning af tilbuddene, således at de er tilgængelige for folk i alle regioner. Hvis alle unge, der skal have en uddannelse, rejser til Århus, til København, til Odense eller til Aalborg, så hæmmes mulighederne for at få tilstrækkeligt uddannet arbejdskraft i udkantsregionerne, for det viser sig jo, at de unge i nogen grad bliver hængende dér, hvor de studerer.

På den anden side er det også på undervisningsområdet, at vi kan møde et af dilemmaerne i regionalpolitikken, for på den ene side skal vi jo kunne tilbyde attraktive undervisningsmiljøer med valgmuligheder og høj kvalitet i undervisningen og med nogle rimelige enhedsudgifter pr. studerende, hvilket naturligvis kræver institutioner af en vis størrelse, en vis volumen, en vis robusthed. Men på den anden side vil vi også gerne tage regionale hensyn.

Lad mig i den forbindelse nævne nogle af de nyeste tiltag på undervisningsområdet. For universiteternes vedkommende blev der i 2001 åbnet for optag på en række nye spændende studieretninger. Det gælder ikke mindst på Syddansk Universitet, der bl.a. har institutioner i Odense, Esbjerg, Kolding og Sønderborg.

For de videregående ikkeuniversitære uddannelsesinstitutioner blev der i 2001 oprettet centre for videregående uddannelser, der sikrer, at institutionerne kan gå sammen i større og bredere faglige miljøer, samtidig med at de enkelte fysiske uddannelsessteder bevares.

Infrastrukturen er et andet vigtigt regionalpolitisk instrument. Infrastrukturen er med til at binde regionerne sammen og gøre geografiske

afstande kortere. Men også her møder vi jo i virkeligheden et dilemma.

En god infrastruktur øger mobiliteten, og det er jo til gavn for samfundet som helhed, men det er ikke sikkert, at det nødvendigvis gavner de små steder og de mere tyndt befolkede områder relativt set i forhold til bykoncentrationerne.

Det er dog på den anden side klart, at en god infrastruktur i en udsat region er nødvendig, hvis nye virksomheder skal tiltrækkes.

Den store trafikaftale om investeringer frem til år 2010, som den tidligere regering sidste år indgik med bl.a. de nuværende regeringspartier, indebærer en betydelig udbygning af det statslige vejnet i stort set alle regioner. Det var et centralt element i aftalen, at der skulle være en rimelig geografisk balance i de statslige trafikinvesteringer.

Min kollega i Miljøministeriet har også en stor rolle at spille i forhold til den regionale udvikling. Jeg har allerede nævnt forslaget til en ændring af planloven. Herudover vil der sidst på året blive afgivet en landsplanredegørelse, hvor temaet er »Et Danmark i balance«.

Her vil det ud fra en planlægningsvinkel blive diskuteret, hvorledes der kan sikres gode og ligelige levevilkår, uanset hvor i landet man bor.

Fra mit eget område har jeg allerede nævnt initiativerne vedrørende den kommunale finansiering og den kommunaløkonomiske balance, som er helt centrale i denne diskussion.

Herudover vil jeg erindre om, at Folketinget nu har vedtaget loven om sammenlægning af de bornholmske kommuner. Loven betyder, at der vil ske en sammenlægning af de nuværende fem kommuner og amtskommunen til en ny kommune: Bornholms Regionskommune. Jeg er sikker på, at kommunesammenlægningen får en positiv betydning for kvaliteten af den kommunale service til gavn for befolkning og erhvervsliv på Bornholm.

Kl. 10.20

Sammenlægningen indebærer også bedre mulighed for koordinering af indsatsen for udvikling af erhverv og bosætning på Bornholm. Kommunesammenlægningen kan således være med til at give regionen en ny frisk start.

Jeg tror, man kan opnå lignende, gavnlige effekter andre steder i landet, enten ved egentlige kommunesammenlægninger eller ved en udvidelse af de kommunale samarbejder. Regeringen vil følge udviklingen opmærksomt, men jeg vil gerne understrege, at regeringen ikke har til

hensigt at tvinge bestemte ændringer igennem. Omvendt vil vi ikke stille os i vejen for dem.

De danske EU-programmer spiller også en betydelig rolle i den regionalpolitiske indsats. Lad mig her blot nævne det danske Mål 2-program for perioden 2000-2006, som omfatter i alt 51 kommuner med tilsammen knap 550.000 indbyggere i amterne Bornholm, Fyn, Nordjylland, Ringkøbing, Storstrøm, Viborg og Århus samt 27 småøer. De samlede investeringer under programmet ventes at andrage ca. 600 mio. euro i programperioden, hvoraf Europa-Kommissionen bidrager med 189 mio. euro.

Jeg vil også sige et par ord her afslutningsvis om finansloven, hvis indhold altid vil have en regional betydning. Regeringens finanslov for 2002 blev vedtaget i marts. Finansloven er et første skridt til sikring af en økonomisk holdbar udvikling af velfærden i Danmark til gavn for alle regioner i landet.

Som jeg sagde før, er det interessante i regionalpolitikken de samlede virkninger af de forskellige tiltag. Ud fra et sådant helhedssyn er det regeringens klare opfattelse, at finansloven bidrager til en mere ligelig regional udvikling, og jeg skal forklare hvorfor.

Et af de vigtigste instrumenter til en mere ligelig udvikling i Danmark er decentralisering. Når midler omprioriteres fra staten til service i amterne og kommunerne er det noget, som kommer alle regioner til gode. Det er netop det, der er sket med finansloven. Der bruges flere penge på sygehusene, der bruges flere penge i ældreplejen, som vil betyde flere arbejdspladser på disse områder i alle regioner.

Derimod bærer hovedstadsområdet en forholdsvis stor andel af de besparelser, der gennemføres på finansloven vedrørende bl.a. puljer, råd og nævn og centraladministrationen, f.eks. vil den største del af reduktionen af statsligt ansatte foregå her i hovedstadsregionen.

Nettoresultatet af finanslovens forskellige elementer vil altså være en gevinst for regionerne uden for hovedstadsområdet, og hermed bidrager finansloven altså til en større lighed mellem de danske regioner.

Så ved jeg godt, at der kan peges på enkelte steder rundt omkring i landet – også uden for de store byområder – som har mistet en institution eller oplevet en budgetreduktion. Men hæfter man sig ved sådanne enkelttilfælde som noget, der skulle karakterisere regeringens regionalpolitik, ja, så kommer man altså ud i en situation, hvor man ikke kan se skoven for bare træer.

Nettoresultatet er som sagt, at finansloven, som den er vedtaget her i Folketinget, giver et skub i den rigtige retning. Vi slanker det centrale, det statslige, vi opruster det decentrale, det kommunale, det amtskommunale.

Lad mig slutte af med en enkelt bemærkning om det lange sigt. Målsætningen for regeringen er, at regionerne styrkes på en sådan måde, at de fremover i højere grad selv kan skabe og generere en økonomisk vækst. Vi må se i øjnene, at det ikke er nogen let opgave. Mange af de udsatte regioner mangler jo netop de grundlæggende drivkræfter for vækst, f.eks. veluddannet arbejdskraft og virksomheder, der er villige til at investere i regionen.

Sådan er nu engang den regionale situation, som regeringen, om jeg så må sige, har arvet, da regeringen trådte til. Det kræver en langsigtet regionalpolitisk indsats at rette op på det billede.

På lang sigt skal vi imidlertid sikre, at de udsatte regioner i højere grad selv kan skabe en økonomisk vækst. Attraktive levevilkår, en veluddannet arbejdskraft og en høj beskæftigelse er både midler og mål i den forbindelse. Som på andre områder er kodeordet hjælp til selvhjælp i stedet for passiv hjælp. Det er ikke sikkert, at det er tilstrækkeligt, hvad vi nu har sat i gang af initiativer. Det er ikke sikkert. Vi må løbende følge den regionale udvikling, vi må løbende tilpasse vores politik til de behov og de problemer, der opstår.

Jeg vil derfor gerne slutte af med at give det tilsagn, at regeringen vil forsøge at være på forkant med udviklingen gennem dialog med regionerne, gennem målrettede initiativer og ved en løbende systematisk overvågning og analysevirksomhed på området.

Kl. 10.25

Forhandling

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil gerne sige tak for redegørelsen. Først nogle enkelte kommentarer, før jeg går i gang med mine egne stikord.

Det er rigtigt, at vi havde debatten om statslige arbejdspladser forleden, og at det selvfølgelig er en del af den regionalpolitiske debat, et del-emne, som vi sidste år valgte at plukke ud for specielt at gøre noget ved det.

Så siger ministeren, at vi har en god udvikling i langt de fleste dele af landet, i langt de fle-

ste regioner. Nu ved jeg godt, at vi ikke kan få alle regioner hævet til gennemsnittet, jeg er helt opmærksom på, at der er visse matematiske problemer ved at få det klaret, men i de år her er det jo gået ganske kraftigt op ad bakke for nogle enkelte områder i Danmark.

Så nævner ministeren temmelig ofte planloven. Der vil jeg gerne sige om planloven, at jeg synes ikke, at den har så meget med regionerne at gøre; jo, den har noget med alle regioner at gøre, ikke kun de svage regioner. Jeg synes, at de positive tiltag for udviklingen i landdistrikterne hører hjemme i landdistriktspolitikken og i forholdet land/by, som er et problem, der er aktuelt i alle regioner, uanset om de er svage eller stærke; men ellers er det da helt udmærket at tage det med her.

Så nævner ministeren en anden ting, og jeg lagde mærke til, at han lige sendte et blik ned til mig, nemlig at grønne afgifter godt kunne have en negativ regional konsekvens. Det ved jeg ikke rigtig, det må vi tage en længere snak om, tror jeg. Jeg tror altså godt, at man kunne tænke sig grønne afgifter, som faktisk kunne fremme den regionale udvikling, men det er så en øvelse i sig selv.

Så vil jeg nævne noget, som op til debatten i dag for mig er blevet lidt en hovedsag. Det er, at Finanstilsynet forhandler med Realkreditrådet om, at de vil komme med en ny vejledning, som pålægger realkreditinstitutterne i højere grad at kreditvurdere efter handelsværdi. Det har jo nogle ganske forfærdeligt negative konsekvenser for udkantområderne. Hvordan skal et specialbyggeri, som erhvervsbyggeri ofte er, eller et institutionsbyggeri have en handelsværdi, når det ligger i et udkantområde? Det er meget, meget svært.

Indtil nu har man jo vurderet den slags ting både efter handelsværdi, efter bygningsværdi og efter de pågældende virksomheders og institutioners evne til at betale deres regninger, for at sige det sådan, deres evne til at føre regnskab. Det er de egentlig sluppet rimeligt godt fra, der er ikke erfaring for – det siger de selv – at de sætter penge til.

Vi er også nogle, der synes, at de i mange år har været alt for forsigtige med långivning til udkantområder, til de tyndt befolkede områder, og at det i sig selv har hæmmet udviklingen. Men der har vi så tænkt, at ja, ja, de har jo også til opgave at forsvare deres obligationers værdi osv.

Men nu kommer Finanstilsynet af en eller anden årsag, som er ubekendt, fordi der altså ikke er erfaring for, at man sætter penge til på den slags engagementer, og siger til Realkreditrådet, at nu skal de til at omlægge kursen på det område. Det vil have en ganske, ganske katastrofal effekt på udviklingen i udkantområderne.

Hvordan skulle Mads Clausen have fået finansieret sit byggeri i Nordborg, hvis det skulle have gået alene efter handelsværdi, hvem er købere til Danfoss' bygninger i Nordborg, hvis ikke Danfoss kan drive virksomhed i de bygninger? Det er bare for at tage et meget iøjnefaldende eksempel og en virksomhed, som det ikke gør noget at omtale, fordi den nok ikke har noget særligt problem med finansieringen p.t. Men det kunne den have haft, og det gælder jo mange af de fremmeste virksomheder i det her land, at de er opstået i udkantområder. Derfor er vi nødt til at tage fat på det.

Det indgår så også i det forslag til vedtagelse, som jeg senere vil fremsætte, at vi må have en redegørelse fra regeringen om, hvordan den enten vil forhindre det her tiltag fra Finanstilsynet eller kompensere for det. Det sidste det finder jeg absolut vanskeligt, så det er bedre at forhindre det.

Jeg ved, at det ikke er indenrigsministerens område, men det er kulturpolitik og investering i uddannelse og infrastruktur jo heller ikke. Det er uheldigt, at den her bold ligger hos indenrigsministeren, altså uheldigt for indenrigsministeren, vi andre er helt tilfredse med det. Men sådan er det altså, og jeg ved godt, at denne minister ikke alene kan svare på det her meget, meget store problem, som jeg ønsker at bringe op i dag, fordi det virkelig har nogle alvorlige konsekvenser, hvis det bliver til noget.

Kl. 10.30

Så er der det meget overordnede: Kan det overhovedet betale sig rent samfundsøkonomisk set at holde liv i udkantområderne? Det kan ske, at det faktisk var billigere at centralisere det hele og så lade dem derude sejle deres egen sø, men jeg tror, der er bred enighed i Folketinget om, at sådan et samfund vil vi ikke have.

Vi er et samfund, hvor man kan undre sig over, at vi har regionale problem, for der er jo ikke så langt mellem regionerne, og de er ikke så store. Men vi er også et forvænt samfund, forstået på den måde at vi er et samfund, hvor vi ikke er vant til at have store sociale afstande mellem høj og lav og heller ikke store forskelle mellem de enkelte områder. I 1900-tallet opnåede vi en

situation, hvor der ikke var store økonomiske forskelle mellem de forskellige områder, og den situation skal vi fastholde.

Der er i redegørelsen nogle indkomststatistikker. De har den svagheit, at de er tilbage fra 1998, og det er jo allerede historie; de er i hvert fald fra det sidste århundrede, men reelt er det faktisk også temmelig længe siden. De viser, at der er en lavere gennemsnitlig indkomst pr. indbygger i landkommunerne, især i de kategorier, der hedder C og D, og som ligger langt fra regionscentrene. Men når indkomstforskellene alligevel ikke er større, skyldes det, at vi har et stærkt stabiliserende element i samfundet. Børn og unge er talt med, og de tjener jo ingen penge, uanset om de bor i byen eller på landet. Der er desværre alt for mange på overførselsindkomster i samfundet, de får nogenlunde det samme, og så er der endelig folkepensionister, som også får nogenlunde det samme.

Hele den store gruppe, som vel tilsammen udgør halvdelen af befolkningen, er et stabiliserende element i lønstatistikkerne. Den bevirker, at udsvingene ikke bliver så store, og med hensyn til de erhvervsaktive, som så er tilbage, kan enhver derfor sige sig selv, at der er større forskelle.

Der er et rigtig godt kort i redegørelsen. Det er ledighedsstatistik kortet på side 43, som fortæller, at vi har med store problemer at gøre. Der er også områder i dette land, som lider af fraflytning på grund af, at folk simpelt hen ikke kan få arbejde.

Så nævnte ministeren koordinering af konsekvensvurderinger og overvågning. Jeg tror nok, regeringen tog æren for, at det er den, der har opfundet, at vi ikke bare skal operere med lovgivning, men også med administrative tiltag. Til det vil jeg gerne sige, at den vedtagelse, vi gik ind for den 12. april 2000, var formuleret således, at man skulle konsekvensvurdere lovgivning og administrative tiltag, der påvirkede forholdene i regionerne.

Finansministeren skrev i et svar til mig i februar, at han har fået at vide af indenrigsministeren, at man nu vil etablere konsekvensvurdering i Indenrigsministeriet. Det er nu min opfattelse, at det allerede var godt i gang under den tidligere regering, og der er en repræsentant fra den regering til stede, som forhåbentlig kan bekræfte, at det arbejde var i gang, for ellers var det alt for svagt fra den tidligere regerings side. Men jeg tror faktisk, man var i gang med det.

Det, man gør for lidt ud af i redegørelsen, er konsekvensvurderingerne og koordineringen af dem – overvågning kalder man det. Det er utrolig vigtigt. Det kan da sagtens være fornuftigt og uden de helt store katastrofale følger, at et enkelt ministerium laver et eller andet, som er negativt for en region. Det kan der argumenteres for, for selvfølgelig kan man overhovedet ikke forhindre, at nogle ting bliver lavet om. Men problemet er, at hvis syv ministerier tilsammen kun laver noget, der er negativt for en eller anden bestemt region, bliver følgerne alvorlige, og det er derfor, denne koordinering af konsekvensvurderingerne er utrolig vigtig.

Om finansloven har været positiv for den regionale udvikling, vil jeg sætte store spørgsmålstegn ved. Det roser finansministeren sig nu heller ikke af i sit svar på spørgsmål S 726, tværtimod giver han indtryk af, at nu skal han lige have finansloven igennem, og når det er sket, skal vi til at snakke regionalpolitik. Som om det var noget nyt! Det er altså noget, vi har snakket om i 3 år. Man kunne ikke tillade sig at udsætte det, men jeg har selvfølgelig en slags forståelse for, at regeringen har travlt, og at den også skulle arbejde videre på det grundlag, som den tidligere regering havde lagt. Det kan godt sætte nogle begrænsninger, men jeg tror nu, at på det område, jeg lige har nævnt, var man faktisk godt i gang.

Med til at fremme regional udvikling er investeringer i infrastruktur, uddannelse, forskning og kultur, for nu at tage noget af det, som ikke bare er med til at sætte udviklingen i gang, men fastholder folk i området og har nogle stærke afledte effekter. For at nævne infrastrukturen først vil jeg sige, at motorveje gør det altså desværre ikke alene. Motorveje har en slags drænrørseffekt, og nogle trafikforskere siger, at når man forbinder et stærkt centralområde med et udkantområde, er det centralområdet, der har fordel af det, og derfor skal man ikke bruge motorveje som et alt for stærkt argument for at skabe udvikling.

Kl. 10.35

Derfor stemte vi også imod motorvejen mellem Svendborg og Odense, for vi er helt overbevist om, at den kun får til følge, at folk i Svendborg kan komme hurtigt på arbejde i Odense, men ikke vil skabe udvikling i Svendborg, sådan som både den tidligere regering og vi andre egentlig gerne ville.

Jeg kan se, at lampen allerede lyser. Jeg er slet ikke kommet igennem hele mit manuskript,

men jeg må prøve at nå det under de korte bemærkninger, og her vil jeg også fremsætte et forslag til vedtagelse.

Marianne Pedersen (V):

Regeringens regionalpolitiske redegørelse, der er offentliggjort her i midten af maj, bekræfter, at befolkningsudviklingen i Danmark gennem de sidste 20 år har været skæv. Befolkningsstilvæksten har især fundet sted i hovedstadens yderområder samt i Århusområdet, mens tilbagegangen i befolkningsstilvæksten har ramt Nordvestjylland, Bornholm, Lolland-Falster og de mellemstore øer.

Når regeringen nu påbegynder en vis udflytning fra København af statsinstitutioner, er det nok ikke i håb om afgørende at kunne ændre befolkningsudviklingen på kortere sigt, men snarere for at undgå en økonomisk skævvridning ved at tilgodese provinsen med statslige arbejdspladser. Det er en kendt sag, at arbejdspladser er med til at sikre gode regionale vilkår, der igen sikrer et rimeligt skattegrundlag.

I første omgang foreslås alene en udflytning af Rigsarkivet til Odense med tilknytning til universitetet, etablering af en ny sikkerhedsstyrelse i Jylland samt eventuelt oprettelse af nogle regionale distriktskontorer under Skov- og Naturstyrelsen. Senere kan der forhåbentlig blive tale om yderligere udflytninger og decentraliseringer.

Det er en kendsgerning, at i andre europæiske lande har der ikke altid været de bedste erfaringer med udflytninger. Det har vist sig, at f.eks. i Sverige har det ofte været svært at få medarbejdere til at flytte med fra Stockholm til yderområderne. I Danmark har vi ikke særlig mange erfaringer med store udflytninger. Den største, nemlig udflytning af Landbohøjskolen, blev aldrig til noget, dels fordi personalet ikke ville flytte med til f.eks. Odense, dels fordi der ikke var vilje til de fornødne investeringer.

I dag ligger Odense på grund af Storebæltsbroen og lyntogene så tæt på København, at en udflytning til Odense næppe vil skabe de store problemer. En undersøgelse forleden i et dagblad vedrørende personalet på TV 2 viste, at en lang række af de ansatte stadig er bosat i hovedstadsregionen eller andre steder på Sjælland og pendler til Odense via tog eller bil.

I regeringens planer indgår, at man kan lade landets kommuner konkurrere med hinanden om nye statslige arbejdspladser og dermed skatteborgere. De kommuner, som ønsker at komme

i betragtning, skal altså tilbyde den bedste infrastruktur, byggegrunde til en overkommelig pris, gode boliger, kultur- og institutionstilbud m.v., hævdes det. Det vil jeg på Venstres vegne undlade at tage stilling til, indtil jeg kender detaljerne i regeringens planer, men det lyder da interessant.

Derimod tror jeg ikke på forlydender om, at planerne om udflytning fra København skyldes en dårlig samvittighed over de enorme investeringer og andre bevillinger til København, som har præget finansloven og anden lovgivning i de seneste år. Det er selvfølgelig rigtigt, at der er brugt mange milliarder kroner til Øresundsbroen, metroen, Det Kongelige Bibliotek og Ejendomsselskabet TOR, for ikke at nævne de komende bevillinger til Ørestaden, Skuespilhuset, udbygning af ringmotorveje og meget andet. Hertil kommer de enorme bevillinger til byfornyelse, Hovedstadens Sygehusfællesskab, højere lærestudier, anlæg og drift, Det Kongelige Teater og meget, meget andet.

Selv om det har vakt en vis skepsis i Jylland og navnlig i de dele af Danmark, der har oplevet en befolkningstilbagegang, som jeg nævnte i min indledning, vil jeg hævde, at det har været nødvendigt, at statskassen har ofret mange penge på København, især hvis København skal kunne konkurrere med de andre storbyer i Europa og verden om arbejdskraft, erhvervsvirksomheder, turister, internationale konferencer og meget andet.

Jeg er i øvrigt enig med indenrigsministeren, når han forleden i sin regionalpolitiske redegørelse og her i dag i besvarelsen bl.a. henviser til regionalpolitikken i regeringsgrundlaget. Her hedder det, at den danske befolkning skal sikres gode og ligelige levevilkår, uanset hvor i landet man bor. Venstre går også ind for, at alle områder af landet bliver attraktive for udvikling og bosætning, således at der kan opnås en geografisk spredning af befolkningen og den økonomiske aktivitet. Vi er også enige i, at man skal tilstræbe, at den regionale udvikling på lang sigt fører til mindre uligheder i service, beskæftigelse og økonomiske vilkår i regionerne.

Kl. 10.40

Nogle vil måske hævde, at det er selvfølgelig floskler, men det er det ikke. Folk, der for nylig har besøgt f.eks. visse jyske egne, Lolland-Falster og nogle af øerne, kan bekræfte, at det er nødvendigt at målrette indsatsen mod udkantsområderne, som har oplevet en økonomisk beskæftigelsesmæssig og befolkningsmæssig tilba-

gegang. De lokale styrkepositioner skal udnyttes. Det betyder hjælp til selvhjælp og ikke passiv hjælp.

Som eksempel: Aalborg har haft succes med at satse målrettet på højere uddannelser ved at samarbejde med erhvervslivet, og det til trods for at Nordjylland ikke er et traditionelt højvækstområde. I dag har Aalborg Universitet bl.a. en højt kvalificeret ingeniør- og it-uddannelse, som tiltrækker både private og statslige arbejdspladser. Odense har med Syddansk Universitet også skabt en respekteret forskerpark, der har gjort det muligt at tiltrække statslige arbejdspladser, senest med placeringen af det nye Rigsarkiv.

Fælles for begge succeser er en bevidst strategi om at prioritere uddannelse og forskning samt en god infrastruktur. Samspillet mellem erhvervslivet og lærestudierne skal styrkes. Derved opnås feedback og idéudveksling, og det vil på lang sigt skabe nye erhvervsmuligheder og opgradere de eksisterende samt tiltrække ny arbejdskraft. Arbejdskraftens højere uddannelsesniveau medfører større vækst og produktivitet, samtidig skabes et bedre skattegrundlag for amter og kommuner, og ledigheden reduceres – det, der kaldes den gule spiral.

En veludviklet infrastruktur skaber gunstige rammer for såvel nye som etablerede virksomheder, men også for arbejdskraften er det vigtigt med kort transporttid. Med en god infrastruktur har man mulighed for at tiltrække arbejdskraft fra et større område, og desuden giver man også arbejdskraften større mulighed for at vælge sin bopæl efter behov. Oplandet bliver betragteligt større af, at transporttiden til og fra arbejde reduceres, bl.a. ved udbygning af vejnet og togforbindelser.

Regeringen har lovet at fremlægge de fornødne forslag på områderne beskæftigelse, erhvervspolitik, kultur, uddannelse og infrastruktur. Det kan også ske gennem initiativer, der sikrer en stabil økonomisk fremgang for hele landet samt økonomisk omfordeling mellem skatter og overførsler. Hvis regeringen skulle glemme disse løfter, skal jeg nok minde den om dem, og det gælder i øvrigt også løftet om, at hvis lovforslag og initiativer har afledte negative konsekvenser for visse regioner, vil regeringen afbøde disse. Det lyder umiddelbart meget nemt, men det er det ikke.

Regionalpolitik er et vanskeligt område, også fordi indsatsen ikke kan betragtes isoleret, da regionalpolitiske hensyn ofte skal afvejes over for

en række andre hensyn, f.eks. de økonomiske omkostninger for stat og kommuner. Ikke desto mindre er jeg sikker på, at regeringen vil gøre en særlig indsats for at løse de regionalpolitiske problemer af hensyn til den befolkning, som bor i udkantsområderne.

Jeg skal derfor på vegne af Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget noterer sig, at der generelt er en positiv økonomisk udvikling i de fleste regioner, men opfordrer regeringen til at fokusere endnu stærkere på de regioner, hvor udviklingen er svagst.

Regeringen pålægges derfor ved udarbejdelse af den regionale vækststrategi at prioritere indsatsen i de dele af landet, der er dårligst stillede, f.eks. Bornholm, Lolland-Falster, det sydfynske område og visse dele af Nord- og Nordvestjylland.

Folketinget opfordrer samtidig regeringen til at forbedre det statistiske grundlag for at følge udviklingen inden for de enkelte amter og i den enkelte region.

Folketinget noterer sig, at regeringen har iværksat en bedre koordinering af tiltag på forskellige ministerområder, der har væsentlige regionale konsekvenser, og understreger i den forbindelse den enkelte ministers ansvar for, at regionale konsekvenser kortlægges og inddrages i beslutningsprocesserne.

Folketinget har noteret sig, at regeringen vil vurdere erfaringerne med den øgede regionale overvågning i næste års regionalpolitiske redøgørelse med henblik på, om der er behov for yderligere initiativer.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 74).

Kl. 10.45

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Jeg har noteret en række medlemmer for korte bemærkninger. De første tre er fru Margrethe Vestager, dernæst hr. Ole Stavad og hr. Ole Vagn Christensen.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg vil gerne takke Venstres ordfører for en meget rund og smuk ordførertale. Jeg vil gerne have belyst to konkrete konsekvenser af de gode ord, som er faldet.

Hvad er ordførerens råd til regeringen i forhold til at afbøde konsekvenserne af de problemer, som Stålvalseværket i Frederiksborg Amt har, hvor 2.000 arbejdspladser er på spil i øjeblikket? Det er muligheden for inden for en region at give et bidrag til, at man ikke får nogen af de problemer, som har været nævnt i forhold til nogle andre regioner; der er brug for, at Folketingets partier konkret forholder sig til, hvad regeringen bør gøre.

Det andet konkrete spørgsmål er, hvilken betydning man mener forslaget til vedtagelse har for finanslovsforslaget for 2003. Hvad mener man konkret, der skal til for at følge op på det forslag til vedtagelse, som netop er fremsat?

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg vil da også godt takke fru Marianne Pedersen for venlige og klare tilsagn sådan rent ordmæssigt. Men jeg vil godt spørge fru Marianne Pedersen, hvordan hun kan få det til at stemme med, at den samme regering, som fru Marianne Pedersen jo støtter, rent faktisk drokler ned på regionalpolitikken – helt konkret og helt kontant – og har meddelt, at man afsætter færre penge til det regionalpolitiske end det, der lå fra den tidligere regering. Hvordan hænger det sammen?

Jeg forstod på fru Marianne Pedersen, at hun var parat til at holde regeringen op på sine løfter. Er den tid ikke allerede kommet?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Også jeg vil gerne se fremsætte Side 13 i redøgørelsen og den tale, vi netop hørte, handlede meget om Aalborg Universitet og erhvervslivet. I Sydthy er der også sådan en forskningsinstitution, og den ligger endda i en udkantsregion, hvor der har været et samarbejde mellem institutionen og det private erhvervsliv, men der er lagt op til, at den enten – står der her – reduceres eller lukkes. Er det den nye strategi, der ligger?

Ligeledes kunne jeg spørge til det, der står på side 120 i den regionalpolitiske redøgørelse:

»Der foregår i øjeblikket overvejelser om Told og Skats regionale struktur. Overvejelserne er ikke afsluttet.« Og så står der en hel masse om nogle

forskellige punkter, men så står der nede under »Regionale konsekvenser«: »På de områder, der er blevet berørt af omstruktureringen, er der sket en koncentration af arbejdspladserne på en række centre. Omstruktureringen har dog kun i meget lille omfang betydning for den enkelte borgers tilgængelighed.«

Men hvad betyder det, når vi taler om det regionalpolitiske, at man centraliserer i stedet for at beholde det derude i udkantsområderne?

(Kort bemærkning).

Marianne Pedersen (V):

Først til fru Margrethe Vestager, der spurgte om, hvilke råd jeg ville give regeringen med hensyn til Stålvaseværket: Dertil kan jeg sige, at så vidt jeg er orienteret, er Stålvaseværket gået i betalingsstandsning, og man arbejder med en løsning med andre erhvervsvirksomheder, således at Stålvaseværket forhåbentlig vil kunne fortsætte. For ellers medgiver jeg fru Margrethe Vestager, at det er en dybt ulykkelig situation, og det vil selvfølgelig komme til at berøre et område meget.

Kl. 10.50

Så vil jeg sige til hr. Ole Stavad, der siger, at regeringen økonomisk har droslet ned på regionalpolitikken: Det er regeringens beslutning at agere på den måde, at man har lavet en lettelse for samtlige erhvervsvirksomheder og borgere i Danmark. Og der lægger man i første omgang vægten på at få en nemmere mulighed for virksomheden ikke alene til at etablere sig, men også til at agere i dagligdagen. Og det kommer i hvert fald også regionerne i det ganske land til gode.

Til hr. Ole Vagn Christensen angående succesen i Aalborg med universitetet og den virksomhed, hr. Ole Vagn Christensen hentydede til, i Sydthy, hvor regeringen har besluttet enten at drosle ned eller lukke, skal jeg sige: Ja, det er korrekt, og det må være regeringens vurdering, som det fremgår af den regionalpolitiske redegørelse. Men igen vil den samlede økonomiske politik forhåbentlig være med til at stabilisere området.

Med hensyn til Told og Skat vil jeg sige, at man har vægtet at lave nogle miljøer, hvor erfaringen og effektiviteten vil komme i højsædet. Men samtidig kan jeg også sige til samtlige tre spørgere, at OECD har opgjort, at Danmark er et af de lande med den allerstørste decentralisering. Så på den led er det i hvert fald ikke negativt, men det må man tage med som en af de positive ting i dansk politik.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Der kom mange pæne ord fra fru Marianne Pedersen, også om, at der skulle være mindre uligheder. Der kunne jeg forstå både på fru Marianne Pedersen, på den regionalpolitiske redegørelse på side 9 og på ministerens tale, at mindre ulighed mellem regionerne består i, at man skærer mere på hovedstaden, end man skærer på de andre regioner.

Så er det, jeg gerne vil høre, om det er Venstres konkrete regionalpolitik, at man vil skære mere på hovedstaden end de andre regioner, at man i det hele taget vil lave større lighed ved at skære mest ned på dem, der har, og så håbe, at alle så får det lige dårligt. Så kan man sige, at så har man jo opnået en større lighed. Eller om man rent faktisk ikke bare vil komme med pæne ord, men også komme med konkrete initiativer, der også koster på statsfinanserne, til at udvikle de regioner, der har behov for det, og i stedet for at nedlægge de steder, hvor det går positivt, så måske opgradere det og få et bedre samarbejde.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

I lighed med andre ordførere finder jeg også, at der her var tale om en smuk og pæn ordførertale, men meget overordnet og meget ukonkret. Jeg vil godt spørge Venstres ordfører: Hvad er de samlede konsekvenser af finansloven og råd og nævn-aktionen for regionerne? Er det blevet til flere midler og arbejdspladser til regionerne, eller er det blevet til færre? Jeg vil godt have noget konkret om det. Jeg mener, det er ret vigtigt.

Så vil jeg godt rundt omkring det, ministeren sagde, og det, ordføreren sagde, om større frihed til amter og kommuner. Det lyder jo smukt. Jeg vil endda sige, at det lyder meget smukt. Problemet er bare, at når det er en frihed til at skære ned, når det er en frihed til at være statens ridefoged i stedet for at styrke det kommunale selvstyre, ja, så må jeg sige, så er der ikke meget sjovt ved det.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg vil da også gerne takke Venstres ordfører, fru Marianne Pedersen, for hendes ordførerindlæg her i dag. Jeg har dog et spørgsmål til din tale ...

Formanden:

Vi bruger ikke direkte tiltale.

Hans Kristian Skibby (DF):
Undskyld.

Jeg har et spørgsmål til Venstres ordfører, og det drejer sig om de erfaringer, som man har med udflytning af statslige arbejdspladser i Sverige. Der nævnte fru Marianne Pedersen, at der havde man ikke så gode erfaringer. Der vil jeg gerne spørge ordføreren, om ikke det er korrekt, at i forbindelse med sidste års regionalpolitiske redegørelse, hvor Venstres ordfører på området var hr. Harald Kjøller, nævnte han det netop i sin ordførertale som en positiv gevinst, at man flyttede arbejdspladserne ud decentralt, og han nævnte oven i købet i sin ordførertale netop Sverige som et forbilledligt eksempel på det. Kan Venstres ordfører bekræfte eller afkræfte det? Jeg mener bestemt, det er rigtigt, jeg har ordførertalen liggende dernede. Jeg synes, det virker lidt dobbelttydigt.

Kl. 10.55

(Kort bemærkning).

Marianne Pedersen (V):

Først til fru Line Barfod, der spørger, om det vil gavne de mindre regioner, yderregionerne, at man har skåret ned på råd og nævn, og at den nedskæring mest har fundet sted i København: Da vi havde debatten om statslig udflytning af arbejdspladser, mindes jeg, at det var et af de punkter, man igen og igen gik ind på. Derfor kan jeg kun sige til fru Line Barfod: Betragt det som en konstaterende oplysning om råd og nævn og antal pladser, at dér, hvor de er skåret mest ned, er i Københavnsregionen, hvorimod det ikke er gået så meget ud over yderregionerne.

Til hr. Kristen Touborg vil jeg sige: Mig bekendt er der ikke lavet nogen opgørelse, der nøjagtigt præciserer, hvor stor nedskæringen har været i regionerne i de samme råd og nævn.

Med hensyn til frihedsbrevet, der er udsendt til kommunerne, og om kommunerne har fået frihed til at nedskære eller de har fået frihed til noget andet, vil jeg sige, at det for øjeblikket ligger således, at der er kommet en masse gode ideer ind fra kommunerne i forbindelse med frihedsbrevet, som vil blive behandlet, og efterfølgende vil man give kommunerne den mulighed, som de har bedt om, i så vidt udstrækning som det overhovedet kan lade sig gøre.

Til hr. Hans Kristian Skibby angående de statslige arbejdspladser i Sverige: Der ved jeg, at man for en hel del år siden prøvede at flytte en

del statslige arbejdspladser fra Stockholm ud til yderområderne, og det gik ikke særlig godt, idet embedsmændene ikke brød sig om at flytte med, og der var en stor fraflytning fra de samme arbejdspladser, og det var vanskeligt at trække arbejdskraft til fra de lokale områder. Jeg ved også, at man i en senere omgang har prøvet at udflytte statslige arbejdspladser, og at det tilsyneladende er gået rimeligt, i hvert fald bedre end det, man prøvede i første omgang.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil bruge en kort bemærkning her til at fremsætte et forslag til vedtagelse på vegne af S, SF, RV, EL og KRF – ja, det er forkortelserne for partierne, mon ikke det går på den måde – og det udmærker sig i forhold til det af fru Marianne Pedersen fremsatte ved at have noget mere konkret substans, idet vi nemlig bruger ordet medfinansiering i forbindelse med det regionale udviklingsarbejde. Det lyder som følger:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget understreger vigtigheden af at skabe udvikling i alle regioner i Danmark, især hvor udviklingen er svagest, og opfordrer regeringen til at forbedre det statistiske grundlag for at følge udviklingen på lokalplan inden for regionerne.

Folketinget pålægger regeringen

- at fokusere stærkt på konsekvensvurderingen i de enkelte ministerier og især på overvågningen af de samlede konsekvensvurderinger,
- at sikre statslig medfinansiering af godkendte projekter i det jysk-fynske samarbejde og tilsvarende arbejde i Storstrøms og Vestsjællands Amter i finanslovsforslaget for 2003,
- at forstærke samarbejdet med de områder af landet, som har særligt behov for statslig støtte og medfinansiering for at skabe flere arbejdspladser og ny fremgang – og herunder tage udgangspunkt i erfaringerne fra det forstærkede samarbejde med Bornholm, Lolland, Sydfyn/Langeland samt Frederikshavnområdet, og
- at redegøre for, hvordan man – på baggrund af Finanstilsynets udmeldinger til Realkreditrådet om en mere restriktiv lånepolitik i yderområderne – sikrer gode finansieringsvilkår

og dermed rimelige bosætningsmuligheder i udkantsområderne.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 75).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår herfter i forhandlingen.

Kl. 11.00

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Jeg ved godt, at det hedder den regionalpolitiske redegørelse, men jeg vil gerne drage de enkelte kommuner ind i debatten.

Det er let nok at stå og snakke om regioner, men i dag er det jo de enkelte kommuner, der er i gang med store besparelser.

Regeringens politik har jo medført lettelser for erhvervsvirksomhederne, som især findes i større byer. Fru Marianne Pedersen siger, at det betyder hjælp til selvhjælp. Jeg vil godt spørge: Hvad skal kommunerne gøre? De tilbyder erhvervsjorden næsten gratis til virksomhederne. Hvad skal Morsø Kommune gøre for at lave hjælp til selvhjælp?

Så vil jeg stille fru Marianne Pedersen et spørgsmål: Hvad vil Venstre gøre for at forhindre, at realkreditinstitutterne ikke vil belåne eller kun vil belåne med meget en meget lav procent i de særligt økonomisk svage kommuner?

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Som mange andre har været inde på, finder jeg også, at fru Marianne Pedersens ordførertale var mange pæne ord, men ikke noget konkret.

Jeg vil derfor godt spørge, hvad Venstres politik egentlig er i relation til den meget beklagelige meddelelse, vi modtog i fredags, om, at Stålvæværket i Frederiksværk nu var gået i betalingsstandsning. Vi taler om mellem 1.100 og 1.200 personer direkte ansat på værftet. Vi taler om omkring 500 personer beskæftiget som underentreprenører bosat i området.

Jeg vil godt spørge, om Venstre – nu er det ikke regeringens politik, men Venstres politik, jeg spørger til – vil støtte Frederiksværk-Hundested-området, hvis værket må reducere beskæftigelsen væsentligt eller værket helt må lukke i løbet af rekonstruktionsperioden. Er Venstre så parat til at gå ind og støtte området?

(Kort bemærkning).

Marianne Pedersen (V):

Først til hr. Arne Toft, der spurgte om hjælp til selvhjælp til kommunerne. Jamen hvis kommunerne vil være i stand til at få nogle flere af deres borgere i arbejde, vil det dermed give en større skatteindtægt til kommunerne, og kommunerne vil på den led få et bedre fundament at virke på.

Derudover vil jeg med hensyn til de meget betrængte kommuner sige, at der jo netop er nedsat et finansieringsudvalg til at se på hele området i forbindelse med udligningsreformen, som vil træde i kraft fra 2004. Udligningsreformen forventer Venstre sig meget af, i og med at man vil tage meget højde for de yderområder, der er mest betrængt; altså de kommuner, der har det værst.

Men som sagt om hjælp til selvhjælp: Hvis kommunen kan få nogle flere mennesker i arbejde, vil det i hvert fald være en meget stor hjælp.

Med hensyn til hr. Klaus Hækkerups spørgsmål om Stålvæværket, hvor 2.000 mennesker kan risikere at bliver arbejdsløse, vil jeg sige, at det ikke harmonerer særlig meget, hvis vi skulle gå ind og endebale en statslig støtte til Stålvæværket, med de regler, der er i EU om arbejdspladser.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg er ked af at sige det, men det forekommer mig, at jo mere konkrete spørgsmålene bliver, jo mindre smukt bliver ordførerens ordvalg i forhold til ordførertalen.

Jeg vil gerne igen holde fast i Stålvæværket. Staten ejer jo en betydelig del af Stålvæværket, og det vil sige, at staten er blandt de kreditorer, som nu skal forholde sig til den rekonstruktion, der forhåbentlig bliver resultatet.

Det ene spørgsmål er derfor: Vil Venstre give et råd til indenrigsministeren? Det kan godt være svært for indenrigsministeren, som jo tidligere har været amtsborgmester og også er valgt i området, sådan selv at melde offensivt ud. Derfor tror jeg, at det vil være hensigtsmæssigt, hvis Venstre melder ud, hvad Venstres politik er, både i forhold til en rekonstruktion og i forhold til den del af regionens lidelser, som den måtte blive påført ved en lukning af omkring 2.000 arbejdspladser. Det er meget vigtigt, og her taler vi faktisk om en forebyggende regionalpolitisk indsats, inden det går galt.

Kl. 11.05

Så skal jeg minde Venstres ordfører om mit spørgsmål om Venstres politik i forhold til finanslov 2003: Hvad er det, Venstre konkret forventer sig af regeringens finanslovsforslag på det regionalpolitiske område?

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Jeg vil også starte med at takke Venstres ordfører for de mange fine ord og spørge til den regionalpolitiske redegørelse.

Der står bl.a. på side 9 i redegørelsen, at regeringens finanslov samlet set har haft en positiv regional effekt. Det synes jeg er meget underligt, ikke mindst i betragtning af, at nogle af de regioner, som har oplevet finansloven, oplever det modsat. Jeg kan nævne, at en partifælle til Venstres ordfører, amtsborgmesteren på Bornholm, den 20. februar skrev et brev om, at man som følge af finansloven ville miste omkring 30 statslige arbejdspladser, og at finansloven ville få negativ økonomisk virkning på hele den regionale økonomi.

Jeg vil bare spørge, hvad Venstre har tænkt sig at gøre ved det problem. Jeg synes nemlig, at der er meget langt mellem de mange smukke ord og så den konkrete handling. Det er det ene.

Et andet spørgsmål er selvfølgelig også: Hvad vil man gøre konkret i forhold til f.eks. et udkantområde som Bornholm, som jo kan være en prøvesten på, om Venstre virkelig mener det, når man siger, at man vil gøre noget i forhold til områder med en svag økonomisk udvikling? Vil man levere medfinansiering af initiativer, eller hvordan forestiller man sig, at de mange gode ideer, som Bornholm det sidste halve år har sendt frem til regeringen, men ikke fået noget respons på, skal støttes? Hvordan skal de finansieres?

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg er helt enig med fru Marianne Pedersen, når hun siger, at OECD viser, at Danmark er et af de mest decentrale samfund, man kender. Jeg er lige ved at tro, at vi måske er tæt på at være verdensmestre på det felt. Det er jo ikke kommet af sig selv, men fordi vi har villet det, samtidig med at vi har en geografi, der gør det muligt.

Derfor synes jeg, det er så ærgerligt, at den enighed, der har været bredt her i Folketinget om en regionalpolitik, hvor vi vil noget med den, ligesom er ved at smuldre.

Nu ligger der to forslag til vedtagelser, som deler Folketinget midt over, og så vidt jeg kunne lytte mig til, er stort set den eneste afgørende forskel på de to forslag til vedtagelser, at der i det af hr. Ole M. Nielsen fremsatte forslag til vedtagelse konkret står, at staten skal forpligte sig til at gå ind og understøtte og medfinansiere, man skal altså bruge egne penge, for 2003.

Jeg ved, at hr. Ole M. Nielsen har gjort sig store bestræbelser på at samle Folketinget, for det her er ikke en sag, vi bør splittes på, men en sag, vi bør samles om. Hvorfor kan Venstre ikke støtte en sådan vedtagelse?

(Kort bemærkning).

Marianne Pedersen (V):

Jeg er nødt til at sige til fru Margrethe Vestager, at med hensyn til Stålvalseværket er det en sag, der er forholdsvis ny. Jeg havde ikke forventet her i forbindelse med den regionalpolitiske redegørelse at skulle stå og diskutere Stålvalseværkets økonomi. Jeg ved, at der arbejdes på en rekonstruktion, og det skal være mit råd, at vi afventer og ser, hvordan tingene udvikler sig.

Så ved jeg også, at der er nedsat den gruppe på embedsmandsplan, som skal følge den regionale udvikling, inden der sker et eller andet, enten noget positivt eller noget negativt, og i netop den sag om Stålvalseværket er det min opfattelse, at embedsmandsværket vil være tidligt inde og se på hele problematikken og eventuelt komme med et forslag til at afbøde en eventuel negativ virkning.

Med hensyn til, hvad Venstre forventer sig af finansloven 2003 – det er stadig væk til fru Margrethe Vestager – vil jeg sige, at vi forventer os da en hel del af de tiltag, regeringen allerede har fremsat forslag om, eksempelvis erhvervs konkurrencepakken, planloven osv. osv. I det hele taget hviler hele regeringsgrundlaget på, at man skal tilgodese regionerne generelt i Danmark for at få afpasset udviklingen og taget højde for de svageste områder.

Kl. 11.10

Til hr. Jeppe Kofods spørgsmål om Bornholm: Jeg ved snart ikke, om Bornholm kan bære mere debat. Jeg er vel vidende om, at der er valg en af de nærmeste dage, men jeg ved også, at hr. Jeppe Kofod har haft statsministeren i samråd, hvor hr. Jeppe Kofod fik svar på det samme, som hr. Jeppe Kofod spørger om nu. Men jeg kan sige, at et af de tiltag, der vil komme fra den siddende regering, er, at man vil eksempelvis støtte trafikpolitikken omkring Rønne og Køge Havn.

Til hr. Ole Stavvad om medfinansieringen: Lampen lyser rødt, så jeg må vente til næste omgang.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Der var ikke meget af det, som fru Marianne Pedersen gav som svar, som sådan set kunne underbygge fru Marianne Pedersens tale.

Vi var i den situation, at vi fik at vide, at man bare havde besluttet, at der skal drosles ned i et udkantsområde. Det er da fint, at man står og erkender det. Jeg håber også, at fru Marianne Pedersen dermed vil erkende, at Danmark er blevet gjort skævere, ved at man sådan set har ramt det svagest funderede område.

Så fik jeg at vide på spørgsmålet om Told og Skat, at de centraliseringer, der sker, hvor man hiver det ud fra yderområderne og ind til nogle centrale midtpunkter, er for at samle erfaringerne et sted. Ja, det er sandelig en erfaring, som man tager fra yderområderne og fører til de centrale steder, hvor man nu placerer dem.

Det har heller ikke meget med regionalpolitik at gøre. Det er faktisk det modsatte. Det håber jeg at fru Marianne Pedersen kan bekræfte.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Jeg håber, at Venstres ordfører både kan tale med ministeren og høre mit spørgsmål på én gang.

Jeg kan forstå, at der ingen samlet opgørelse er over råd, nævn og finanslov. Jeg må jo så konstatere, at der er tale om nedskæringer overalt og altså ikke tale om en prioritering af de særligt dårligt stillede områder.

Jeg tror, at det vil interessere alle de byrådsmedlemmer, der sidder rundt omkring og skal bøvele med nogle budgetter, der er meget, meget vanskelige at få til at hænge sammen, fordi regeringen siger »frihed«, men realiteterne er, at det er frihed til at skære ned. Når der så samtidig er skattestop, er det en næsten umulig opgave.

Jeg vil godt spørge Venstres ordfører om Beredskabscenteret på Bornholm. Der er 60 statslige arbejdspladser på Bornholm. Jeg synes, at bornholmerne har ret til her forud for valget at få at vide, hvad der er regeringens politik på det område. Vil regeringen gå ud og sikre, at man ikke nedlægger de 60 statslige arbejdspladser og samtidig gør beredskabssituationen på Bornholm meget, meget problematisk?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil spørge Venstres ordfører, hvor i finansloven der var noget som helst positivt i forhold til regionerne. Venstres ordfører siger, at det er en del af regeringsgrundlaget. Ja, det skal nok passe. Men det er også det eneste sted, det står. Man har haft meget travlt med at udmønte det der 100-dages-program osv., men der er ikke udmøntet noget som helst, som fremmer regionerne, så vidt jeg ved. Kan vi få et enkelt eksempel på det? Det er sådan set bare mit spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Marianne Pedersen (V):

Først til hr. Ole Vagn Christensen, der udtaler, at Danmark er blevet skævere: Med hensyn til Told og Skat er det jo den tidligere regering, der her har startet en proces. Det var den tidligere regering, der ville have lagt selskabsskatten ind under den samlede store Told- og Skattestyrelse. Så jeg tror ikke, at denne her regering har problemer i den sammenhæng. Der kommer vi nok til at se lidt tilbage i tiden.

Til hr. Kristen Touborg, som siger frihed til at skære ned: Det kan jeg ikke forstå at hr. Kristen Touborg siger, for jeg er ganske overbevist om, at der er mange kommuner, der har nogle gode ideer, og de kan se, at de har fået en frihed til noget andet end til at nedskære. Jeg er ikke sikker på, at borgmestrene har den samme negative holdning til frihedsbrevet.

Til spørgsmålet om Beredskabscenteret på Bornholm kan jeg sige, at hele beredskabsproblematikken er sendt ud i høring, og at svarene først kommer tilbage i slutningen af dette år. Så skal man så først se på, hvordan man fra regeringens side vil forholde sig til det samlede beredskab. Der er ingen grund til at udtale sig p.t., så længe selve arbejdet om beredskabet ikke er gået i gang.

Kl. 11.15

Hr. Ole M. Nielsen spørger om den samlede finanspolitik set i forhold til regionernes ageren. Jeg vil sige, at planloven har i hvert fald været en af de lovgivninger, der har hjulpet meget ude i regionerne, i og med at det er blevet muligt at bygge mindre boliger til eksisterende landbrug. Det vil i hvert fald også være med til at give en vis befolkningstilvækst i de yderste områder, at man nu får mulighed for at bygge en bolig til en eksisterende virksomhed, gård eller ejendom.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Fru Marianne Pedersen svarede på mit spørgsmål, at man bare skal få flere mennesker i arbejde i de svage kommuner, og jeg troede egentlig også, at det, debatten her skulle gå på, var, hvordan regeringen hjalp til med, at der kommer flere arbejdspladser ud til de svageste kommuner.

Men det er jo ikke det, der sker. Sammenlægningen af uddannelsesinstitutionerne medfører, at der bliver en centralisering, og angående nedlæggelse af daghøjskoler og næste gang produktionskoler siger man, at det kan kommunerne selv betale for. Men kommunerne har ikke noget at betale med, især ikke de svageste kommuner.

Jeg vil godt spørge fru Marianne Pedersen vedrørende det nye miljøinstitut, som foreløbig er placeret i København: Vil fru Marianne Pedersen og Venstre være med til at arbejde for, at det bliver lagt ud i et af de svage områder? Det er jo noget nyt, men mig bekendt er der kun én kommune, der har ønsket at få det.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil gerne tilbage til sagen om Stålvæværket og sige, at jeg synes egentlig, det er et for ringe svar, Venstre kommer med, når man siger, at det bare skal henvises til et embedsmandsudvalg. Er det embedsmændene, der former Venstres politik, eller er det politikerne, der former Venstres politik? Har Venstre en politik på området? Ønsker Venstre at gøre en indsats?

Så vil jeg også godt sige, at jeg snakkede ikke om, at vi skulle give Stålvæværket støtte, som fru Marianne Pedersen synes at have opfattet det. Jeg snakkede om, at vi kunne gøre det samme, som da Svendborg Skibsværft gik ned, hvor vi ydede støtte til Svendborgområdet, for at de kunne få andre arbejdspladser i gang og komme over det meget alvorlige slag, det var for Svendborg. Er Venstre indstillet på at gribe ind på samme måde og hjælpe Frederiksværk-Hundested-området til at komme over det tab, det måtte være? Er Venstre indstillet på det, eller er Venstre ikke? Har Venstre en politik, eller har Venstre det ikke? Er det embedsmændene, der bestemmer Venstres politik, eller er det politikerne?

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Nu er mine spørgsmål til Venstres ordfører om Stålvæværket ikke ment som en afhøring om

det konkrete, for det ville være urimeligt af mig at forvente svar på det. Men jeg synes, det er mærkeligt, at Venstres politik kan sammenfattes i ordene »vent og se«, for netop når vi diskuterer statslige arbejdspladser, må man sige, at Stålvæværket principielt er interessant, fordi staten ejer en så stor del af Stålvæværket. Her har staten faktisk direkte adgang til at forholde sig til, hvordan arbejdspladser, som staten via sit ejerskab har været med til at opretholde i en ganske lang periode, skal videreføres, eller hvad der i givet fald skal ske i regionen.

Derfor spørger jeg ikke så meget til, hvad Venstre mener konkret her og nu om Stålvæværket, men mere om statens rolle som ejer. Når staten har en ejerrolle, hvad har den så af forpligtelser, når der i udkantsområder er arbejdspladser, som staten har en kraftig medindflydelse på, og som har brug for hjælp?

Alt det generelle dit og dat om, at mere vækst også er godt for regionerne, er fint nok, men hvad er Venstres konkrete forventninger til finansloven for 2003, når det handler om direkte regionalpolitik, medfinansiering af jysk-fynsk samarbejde, medfinansiering af initiativer på Bornholm, i Storstrøms Amt og i Vestsjælland og så fremdeles? Altså ikke det generelle, men det specifikke, hvor regionerne selv viser kraft og mod til netop selvhjælp.

(Kort bemærkning).

Marianne Pedersen (V):

Først til hr. Arne Toft, der taler om flere i arbejde. Med hensyn til daghøjskolerne, der nu er lagt ind under kommunernes beslutningskompetence og ikke lever deres eget selvstændige liv, vil jeg sige, at de enkelte kommuner jo har mulighed for at bibeholde og fortsætte daghøjskolerne.

Kl. 11.20

Samtidig talte hr. Arne Toft om, at der har fundet en centralisering sted på uddannelsesområdet. Til det vil jeg sige, at også under den tidligere regering startede en proces med hensyn til de videregående uddannelser osv., osv. Men der ligger jo ikke i det, og så vidt jeg ved mente den tidligere regering det heller ikke, at man skal nedlægge nogen uddannelsesområder, men alene samle den øverste vidensmængde i nogle større sammenhænge og beholde institutionerne dér, hvor de er i dag.

Både til hr. Klaus Hækkerup og fru Margrethe Vestager med hensyn til Stålvæværket: Jamen det er da en selvfølge, at Venstre vil gøre,

hvad vi kan, og presse på, også over for regeringen, for at Stålvalseværket kan få en ordentlig økonomi og bevare de arbejdspladser, der findes på det. Men skulle det værste ske, altså at man ikke kan bevare de arbejdspladser, er embedsmændene pålagt at være forudseende, og hvis der sker nogle uheldige regionalpolitiske ting, skal de komme med nogle udtalelser og nogle forslag. Men det er klart Venstres holdning, at vi vil gøre, hvad vi kan for at bevare Stålvalseværket ud fra de muligheder, der foreligger. Man kunne måske forvente at få en eller anden form for hjælp eller tilskud fra EU i den sammenhæng, hvad ved jeg.

Med hensyn til medfinansiering fra statens side af aktiviteter i regionerne skal jeg sige til fru Margrethe Vestager: Jeg ved, det er således, at i den tidligere samling, altså inden befolkningen besluttede, at Socialdemokratiet ikke skulle have lov til at vise, hvad det kunne, lovede Socialdemokratiet flere penge til regionalt samarbejde. Men Socialdemokratiet har aldrig bevist, at det kunne sætte de penge af.

(Kort bemærkning).

Jeppé Kofod (S):

Jeg vil gerne takke fru Marianne Pedersen for svaret. Nu er det ikke sådan, at jeg ønsker at føre en bornholmerdebat heroppefra, men fru Marianne Pedersen nævner, at jeg har stillet spørgsmål til statsministeren, og det skyldes, at der blev sendt et brev til statsministeren fra et samlet Bornholm. Det vil jeg gerne bruge som et eksempel på, hvor det bliver svært for Venstre at levere en konkret regionalpolitik.

Allerede i december sendte et samlet Bornholm et brev til statsministeren, underskrevet af Venstres amtsborgmester Knud Andersen. Der kom ikke noget svar i januar, der kom ikke noget svar i februar, der kom ikke noget svar i marts, og der kom ikke noget svar i april. Der kom først svar i maj, og det eneste, der er blevet leveret – her var fru Marianne Pedersen korrekt – er en midlertidig fragttøtteordning, indtil BornholmsTrafikken skal udliciteres.

Men hvad med alle de andre områder, der betyder noget for vækst for regionen? Hvad med medfinansiering af de mange initiativer, man har arbejdet med siden 1999, hvor den daværende statsminister nedsatte en tværministeriel arbejdsgruppe? Intet konkret har vi fået at vide af Venstre, intet andet end flotte hensigtserklæringer, og det er lidt skuffende, må man altså forstå.

Samtidig skriver man i den regionalpolitiske redegørelse, at finansloven samlet set har en positiv regional virkning. Men det kan vi bare ikke genkende ude i regionerne, det er uforståeligt, og derfor må man levere noget mere fra Venstres side.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg forstod på fru Marianne Pedersens svar til mig angående forskningsinstitutionen i Sydthy, at her gælder det ikke, at der kan gives hjælp til selvhjælp for området, men at man må vente på, at der kommer nogle støtteforanstaltninger. Jeg har faktisk forstået det sådan, at det slet ikke er det, der er Venstres politik, men at den netop er, at man skal være selvhjulp. Men sådan kan der jo være så meget, når man skal til at omsætte de fine ord i handling.

Jeg forstod bemærkningen om lokaliseringen af Told og Skat i dens nye struktur sådan, at det selvfølgelig er den tidligere regering, der er skyld i, hvordan den nye regering skal tilrettelægge denne struktur. Jeg har lidt svært ved at se, at det skulle være nødvendigt for Venstre og De Konservative og regeringen, hvis den virkelig vil tage regionalpolitiske hensyn, så derfor var det et lidt flot svar. Jeg kunne også have taget Arbejdstilsynet, som man vil samle i fire centre og flytte dem til nogle virkelige knudepunkter i stedet for at lade det ligge lokalt ude i regionerne, men jeg håber altså, at vi kan få lidt mere konkret at vide om, hvad Venstres politik i virkeligheden er.

Kl. 11.25

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg fik et svar fra fru Marianne Pedersen på mit spørgsmål, om der var nogen som helst positive regionalpolitiske tiltag i finansloven, og det bekræftede, at det var der ikke. Jeg fik en snak om planloven, men den har ikke noget som helst med finansloven at gøre, og den har heller ikke noget med regional udvikling at gøre. Det er da rigtigt, at den letter landdistrikternes betingelser, men landdistrikter har man i både udkant-områder og centrale vækstområder, så den har ikke nogen som helst ting med regionalpolitik at gøre.

Fru Marianne Pedersen nævnte også de generelle lettelser for erhvervslivet, men det har jo heller ikke noget med regionalpolitik at gøre. De kommer erhvervsvirksomheder over hele landet

til gode, men de forbedrer ikke regionernes vilkår i forhold til de centrale områders.

Så vil jeg spørge i mit sidste indlæg i denne omgang, om fru Marianne Pedersen i sin gruppe vil tage vare på og være talsmand for, at Venstre gør noget ved det problem, jeg nævnte om Finansstilsynets aktivitet med at stramme op på vurderingen, altså give lavere lån i udkantområder, fordi man alene skal vurdere efter handelsværdi. Vil fru Marianne Pedersen tage det ganske katastrofale udsagn fra Finansstilsynet op i sin gruppe?

(Kort bemærkning).

Marianne Pedersen (V):

Først til hr. Jeppe Kofod: Jeg kan line de ting op, der er foretaget fra den siddende regerings side for at gøre virkeligheden nemmere for bornholmerne. Der er en færgefart, som jeg nævnte tidligere, der er takstnedsættelser, der er nogle naturgenopretningsprojekter, der er nogle naturbeskyttelsesprojekter, der er opgradering af TV 2 på Bornholm, hvor der er givet en del til it, og der er forskningscentre. Den tidligere regering havde ikke gjort nogen af de ting. Den havde udtrykt velvilje, men det er helt konkrete tiltag, der er gjort fra denne regerings side.

Så vil jeg sige til hr. Ole Vagn Christensen med hensyn til vurderingen af Sydthiprojektet: Jeg formoder, at der er sket en vurdering af bæredygtigheden i projektet, og man skal vel ikke blot fortsætte med at give tilskud til noget, der ikke er mere bæredygtigt end så meget andet, hvis man vurderer, at de økonomiske midler kan bruges bedre alle andre steder.

Til hr. Ole Vagn Nielsen vil jeg sige, at med hensyn til ...

Formanden:

Hr. Ole Vagn Christensen.

Marianne Pedersen (V):

Nej, undskyld, det var til hr. Ole M. Nielsen her til sidst.

Med hensyn til de vanskelige forhold, der findes i nogle regioner, vil jeg sige, at der sker en voldsom udligning i Danmark kommunerne imellem. De rigeste kommuner føler nok, at de betaler en del til de fattige kommuner, men det er ikke sikkert, det er godt nok, og det er også derfor, man er gået i gang med at lave en ny udligningsreform. Den gamle reform har på nogle områder måske ikke virket hensigtsmæssigt nok.

Med hensyn til Finansstilsynets udmelding vil jeg sige, at det er vel umiddelbart vanskeligt for os at sige, at man skal kunne låne noget, der ligger ud over en ejendoms værdi. Jeg forestiller mig i hvert fald, at det ville være en meget vanskelig proces for Folketinget at komme med nogen udmelding på det område.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Der er ikke meget kød på det, fru Marianne Pedersen siger.

Fru Marianne Pedersen har endnu ikke svaret på, om regeringen vil være med til at finansiere de ting, som rent faktisk foregår ude lokalt. Jeg tror, det er ret vigtigt for de mange lokale kræfter, som rent faktisk arbejder med de erhvervspolitiske redegørelser, bl.a. i Vestsjællands og Storstrøms Amter, at få at vide, om linjen nu er lagt, når man har taget pengene fra det jysk-fynske arbejde.

Jeg tror ikke, de lokale kræfter derude opfatter sig selv som siddende i et beskæftigelsesprojekt, men tværtimod at de arbejder med noget, som skal søsættes med hjælp fra regeringen. Det mangler vi stadig væk et svar på. Det eneste løfte, vi har fået fra Venstre indtil nu, er et løfte om, at man har frihed til at gøre en hel masse derude for færre penge.

Fru Marianne Pedersen siger, at man kan da bare opretholde f.eks. daghøjskolerne. Jamen det svarer jo til at sige, at der ikke er noget til hinder for, at en bistandsklient køber en BMW, for det er der ingen lovgivning som forhindrer. Det er altså ikke saglig argumentation, nu må der noget kød på.

Kl. 11.30

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg kan forstå på fru Marianne Pedersen, at der kommer ikke flere penge nogen steder. Tværtimod kommer der bare nedskæringer og nedskæringer.

Som fru Sandy Brinck siger, har kommunerne og amterne frihed til at gøre, hvad de vil. Men de har bare ikke nogen penge at gøre det for, og så er det åbenbart erhvervslivet, der skal klare det hele med de frihedsgrader, erhvervslivet har.

Så ville jeg gerne høre i forbindelse med noget, der konkret har betydning mange steder rundt omkring i landet, nemlig fødevarerproduktionen, hvor der i dag er nogle monopoler, der i den grad har sat sig på markedet, både på meje-

riområdet og slagteriområdet osv., så andre ikke har en chance: Vil Venstre være med til at gøre noget ved den konkurrencesituation, således at andre får mulighed for at drive mejerier, således at andre får mulighed for at drive slagterier, så man får en større spredning af fødevarerproduktionen, frem for at det er nogle ganske få monopoler, der sætter sig på det hele, og som bruger meget ubehagelige metoder, hvis andre forsøger at komme ind på markedet?

Vil Venstre være med til at skabe et reelt frit marked inden for landbrugsproduktionen?

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Vedrørende Beredskabscenter Bornholm: Jeg synes, det er o.k., at Venstre gerne vil have en høring om sagen, og jeg vil endda anbefale, at man tog en noget længere høring end det, man har lagt op til.

Men det ændrer jo ikke ved, at Venstre godt kunne fortælle Folketinget og befolkningen på Bornholm, hvad der er Venstres holdning nu. Det er klart, at en høring kan ændre på tingene, sådan at Venstre får en anden holdning i fremtiden, det er fair nok. Men Venstre må vel vide, hvad de mener nu. Det skulle jo ikke være helt urimeligt, om befolkningen på Bornholm fik det at vide, inden de skal til valg.

Jeg synes, der er utrolig lidt konkret i det, Venstre siger. Jeg tror ikke, at byrådene i f.eks. Nakskov og Sydthy kan finde ret meget hjælp til deres problemer med budgetlægningen i det, vi hører her i dag. Alt for lidt konkret.

Jeg skal lige til sidst gentage hr. Ole M. Nielsens spørgsmål omkring realkreditvurderingen. Sagen er jo, at staten blander sig nu, så Venstres ordførers svar var ret luftigt. Problemet er i virkeligheden, at staten blander sig på nuværende tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Marianne Pedersen (V):

Til fru Sandy Brinck vil jeg i første omgang sige: Til det jysk-fynske samarbejde er der afsat 175 mio. kr. over den næste 4-årige periode og ikke mere, og det forventer jeg at de jysk-fynske partnere er klar over. Derudover er der sat 20 mio. kr. af i en 4-årig periode via erhvervs konkurrencepakken, som man kan søge ind på, dersom man har nogle konkrete projekter, man ønsker at få tilskud til.

Derudover har regeringen i den sidste finanslov sat 19 mio. kr. af hvert år i en 4-årig periode,

som turismeorganisationer kan søge at få tilskud fra.

Så til fru Line Barfod, der siger, at det hele er nedskæringer og nedskæringer: Det er det ikke. Der er sat 0,5 mia. kr. af til hjemmeplejen; der er sat 1,5 mia. kr. af til sygehussektoren; det kan man i hvert fald ikke kalde nedskæringer, og det er for at afhjælpe nogle af de problematikker, der opstod under den tidligere regering, eksempelvis ventelister.

Med hensyn til monopol på markedet vedrørende fødevarer kan jeg ikke umiddelbart se, hvordan jeg skal svare på spørgsmålet. Jeg er ikke helt klar over, i hvilken retning spørgsmålet går.

Til hr. Kristen Touborg med hensyn til budgetlægning i svage kommuner. Det har jeg været inde på tidligere. Der sker i dag en vældig udliggning. En milliard kroner af de penge, der bl.a. bliver udligget, går til 135 kommuner i dag, som har en indtægtsmasse, der ligger 90 pct. under gennemsnittet. Hvis man skulle gøre noget for de rigtig svage kommuner, kunne jeg forestille mig, at man indsnævrede begrebet svage kommuner, således at der ikke var 135 kommuner med i den ordning, men endnu færre, for at give de rigtig svage kommuner et bedre grundlag at arbejde ud fra.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så har jeg hr. Arne Toft for en kort bemærkning, derefter hr. Jeppe Kofod, og for begge to drejer det sig om tredje og sidste korte bemærkning. Og så har jeg fru Sandy Brinck skrevet på min seddel her, ja, og fru Inger Bierbaum.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Nu har vi hørt fra fru Marianne Pedersen, at regeringen og Venstre har fået et tredje ben. De 1,5 mia. kr. til sygehusene og de 0,5 mia. til ældreplejen, dem har vi hørt om og det med, at når man nedlægger noget, så kan man selv betale. Det er jo også bluf.

Så vil jeg godt spørge fru Marianne Pedersen: Hvis man ikke får brugt de 1,5 mia. kr. i år – og det bliver jo et spørgsmål om kapacitet på sygehusene, om der er læger og personale nok – overgår de så til næste år? Med hensyn til de 0,5 mia. kr. til plejesektoren så bliver der altså sparet betydeligt mere, kan jeg godt fortælle fru Marianne Pedersen, så det skal man i hvert fald ikke prale med.

Så vil jeg spørge igen i forbindelse med det nye miljøinstitut, som indtil videre er blevet placeret i København, om Venstre vil være med til, at det bliver udlagt. Det er immervæk lettere at udlægge noget, der er nyt, frem for at udlægge noget, som har bestået gennem mange år og flyt-te personale og familier væk fra Københavns-området.

(Kort bemærkning).

Jeppé Kofod (S):

Jeg vil gerne takke Venstres ordfører for bemærkningerne om, at man selvfølgelig havde leveret nogle ting, og jeg har også set her, at regner man tingene sammen, kan man gøre op, at regeringen har givet stort set, hvad den har taget på en række områder, til Bornholm. Man kan sige, at det er fornuftigt nok, og det er nok også, fordi der er valgkamp derovre, men hvis der ikke havde været valgkamp, kunne jeg have frygtet, at man ikke havde givet så meget til Bornholm; så havde man bare taget fra Bornholm netto set.

Så nævner fru Marianne Pedersen et eksempel, som jeg gerne vil bruge her: forskningscenteret. Det nedlægger man i råd og nævn-udspillet her i januar måned. Så opretter man noget andet, et regionalt udviklingscenter, men de facto er det sådan, at forskningscenteret som et regional- og turismeforskningscenter, som en sektorforskningsinstitution i Danmark, er nedlagt. En statslig arbejdsplads med et kæmpe netværk er nedlagt.

Så har man lavet noget andet. Man har givet centeret nogle år til at finde en ny rolle, men det er ikke mere en sektorforskningsinstitution. Hele problemet er, at argumentationen for at nedlægge det center var, at der jo ikke er plads til centre af den type ude i regionerne. Vi har også set det andre steder i landet, hvor man har nedlagt centre, fordi der ikke er plads til den type udviklingsaktiviteter. Det er det, der er fejlen ved Venstres regionalpolitik, og det er det, vi skal have lavet om på.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Fru Marianne Pedersen siger: 20 mio. kr. over 4 år til hele landet. Er det den opløftende besked til den regionalpolitiske udvikling: 20 mio. kr. til hele landet?

Det kan da ikke undre Venstres ordfører, at man bl.a. ude i Vestsjællands Amt, som fru Marianne Pedersen jo kender så glimrende, bliver en smule bekymret. Her sidder man og arbejder

seriøst på at få en erhvervspolitisk redegørelse ført ud i livet, og man er bekymret for, at det her bare bliver papirarbejde. Det er der ingen, der har en interesse i. Det mindste, man kan forvente, er da, at Venstres ordfører giver en positiv tilkendegivelse af, at regeringen og Venstre naturligvis vil være med til at føre de projekter ud i livet og også vil påtage sig en medfinansiering.

Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvad fru Marianne Pedersen siger ude i sin egen valgkreds i Vestsjællands Amt, til de mange mennesker, som sidder derude og arbejder seriøst med tingene. De må altså kunne få noget mere end 20 mio. kr. over 4 år til hele landet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg tror lige, vi tager fru Inger Bierbaum med også, så kan fru Marianne Pedersen få en lidt forlænget taletid.

(Kort bemærkning).

Inger Bierbaum (S):

Jeg vil gerne komme med en kommentar fra et andet udkantområde, nemlig Sønderjylland, hvor erhvervslivet råber på højtuddannede mennesker. Samtidig er der lige udarbejdet en kompetenceplan, som viser, at de unge mennesker i stor grad flytter fra os, og at vi har rigtig, rigtig mange kortuddannede. Og for de kortuddannedes vedkommende kan man se, at den finanslov, som Venstre har været med til at vedtage her, går hårdt ud over de kortuddannede.

Derfor vil jeg gerne spørge: Når der nu ikke er flere penge i den regionalpolitiske pulje, vil Venstre så være med til at lave en fleksibel taxameterordning, altså en forhøjelse af taxameterordningerne for de svage områder, eksempelvis Sønderjylland, så man f.eks. gav en højere taxameterordning på erhvervsskoler, handelsskoler, Syddansk Universitet? Det kunne måske gøre det mere attraktivt og på den måde også føre flere penge til udkantområderne.

(Kort bemærkning).

Marianne Pedersen (V):

Først til, jeg tror, det var, hr. Arne Toft, der spurgte, om man ville overføre de 1,5 mia. kr., dersom de ikke kunne blive brugt på sygehusområdet i indeværende periode:

Jamen jeg forventer da bestemt, at den 1,5 mia. kr. vil blive brugt i indeværende år på at afskaffe ventelisterne. Jeg kan ikke forestille mig, hvorfor de ikke skulle være blevet brugt. Så

spørgsmålet kan betragtes som ikke særlig interessant p.t.

Kl. 11.40

Til hr. Jeppe Kofod: Jeg opgiver at gå yderligere ind i debatten omkring Bornholm. Tingene er sagt igen og igen, ikke alene her i dag, men også omkring udflytningen af statslige arbejdspladser, så jeg anser for umuligt, at jeg vil være i stand til at bibringe hr. Jeppe Kofod nogen ny viden.

Med hensyn til fru Sandy Brinck vil jeg have lov at sige: Der er mig bekendt ikke kommet nogen konkrete projekter fra Vestsjællands Amt endnu i forhold til erhvervssamarbejdet mellem Vestsjællands og Storstrøms Amter, men når de kommer, så må man se på dem, og så må man jo gå ind og se på de muligheder, man har.

Så vil jeg ellers lige retlede fru Sandy Brinck: Der er også sat 20 mio. kr. hvert af de 4 år inden for turismen. Det kunne også være projektet. Det vil sige, det er 2 x 20 mio. kr. x 4 år, der er sat af.

Til fru Inger Bierbaum vil jeg sige, at man i debatten her i dag får det til at lyde, som om denne regering har siddet de sidste 10 år. Sådan er det ikke. Det er den socialdemokratiske regering, der tidligere har været i stand til at føre landet ud i den situation, vi er i i dag, med en meget skæv udvikling i regionerne.

Nu kan Socialdemokratiet med flere jo ikke forvente, at den borgerlige regering skal kunne rette op på det. Vi har siddet et halvt år. Et halvt år har den borgerlige regering siddet. Lad os nu se, når vi har siddet i 8 år, om ikke vi har en mere udjævnet og større aktivitet i yderregionerne, både på det erhvervsmæssige og på det boligpolitiske område.

Yderligere vil jeg sige til fru Inger Bierbaum med hensyn til et højere taxameter: Der er jo lavet nogle initiativer, som den tidligere regering startede på, med hensyn til skoler osv. osv. – et af initiativerne er ganske vist kommet efterfølgende – hvor AMU-centrene sammen med de øvrige erhvervsskoler og landbrugsskoler skal indgå i den samme form for søgning af midler til undervisning, altså taxametermidler i stedet for efter den måde, som AMU tidligere fik deres økonomiske midler på.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Fru Marianne Pedersen siger jo meget klart, at fru Marianne Pedersens ambition er, at når den-

ne regering har siddet i 8 år, så vil der være mere udjævnet. Det er selvfølgelig klar tale, hvis det, man udjævner, er på samme måde som med finansloven, hvor man siger, at der har man lavet større lighed mellem regionerne, ved at man har skåret mere på hovedstaden. Så det, vi kan regne med, er altså, at de steder, hvor det går godt, der vil man skære mere end på de øvrige regioner. Så er det da klart, at det bliver mere udjævnet.

Men man kunne jo også have den ambition at lade det gå den anden vej. Man kunne have den ambition at sige: Vi prøver at tage erfaringerne fra de steder, hvor det går godt, og benytte dem de steder, hvor det ikke går så godt, og så sætte gang i den der også.

Så lige omkring den 1,5 mia. kr. til sygehuse, som jo altså kun går til planlagte operationer og ikke går til alle de andre områder, hvor der er behov for at hjælpe folk. Der har vi jo set i Sønderjylland, at det har været medvirkende til, at man fremlagde en plan om at lukke fire lokale sygehuse. Det er ikke lige det, der kendetegner regional udvikling.

Heldigvis har de været så aktive i Sønderjylland, at de har samlet så mange protestunderskrifter ind, at det forhåbentlig ikke bliver til noget alligevel, men det er altså ikke lige den slags eksempler, der er gode at bruge på regional udvikling.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg kan forstå, at Venstres svar til de mange lokale kræfter, der sidder i Vestsjællands og Storstrøms Amter og arbejder med en erhvervspolitisk redegørelse, er: Vi må se på det. Kommer tid, kommer råd.

Man sidder altså derude og kan se, må jeg sige til fru Marianne Pedersen, at den her regering har taget penge væk fra det jysk-fynske. Det jysk-fynske samarbejde, som man nu i Vestsjællands og Storstrøms Amter vil følge i sporet på. Så kan det da ikke undre, at man derude tænker: Gad vide, om linjen er lagt nu?

Det er i hvert fald et stilskitte, og det klæder altså ingen at stå og græde over, at man kun har været i regering et halvt år. Linjen er ændret. Der var sat mellem en halv og en hel milliard kroner af fra den tidligere regering til den jysk-fynske redegørelse, og det har man nu ændret ganske, ganske drastisk. Det er da klart, at det giver panderynker derude.

(Kort bemærkning).

Inger Bierbaum (S):

Når jeg tillader mig at nævne en fleksibel taxameterordning i forhold til de svage områder, er det såmænd, fordi jeg under valgkampen deltog i alverdens møder, hvor Venstrefolk over en bank nævnte, at lige så snart man kom i regeringen, ville man sætte alt ind på, at erhvervslivet skulle få de uddannede personer, det havde brug for, og at man ekstraordinært ville støtte både Syddansk Universitetscenter, erhvervsskolerne og handelsskolerne.

Kl. 11.45

Jeg ved, der er sket nogle tiltag her for dette finansår. Derfor efterlyser jeg, at man gør en ekstraordinær indsats også for finansåret 2003, og jeg håber meget, da man nu har trukket en del penge bort fra projektet om det regionalpolitiske, at man så vil sætte rigtig meget ind på at styrke undervisningsstederne ude regionalt, specielt i udkantområderne.

(Kort bemærkning).

Marianne Pedersen (V):

Til fru Line Barfod, der mener, at når vi sidder 8 år mere, så vil vi have udjævnet: Nej, vi vil have sørget for at føre en politik, således at der er blevet mere vækst generelt i landet, mere optimisme og større lyst til at gøre et stykke arbejde.

Med hensyn til Sønderjylland vil jeg sige: Det var jo Sønderjyllands Amt, der selv havde lagt en plan frem om, hvordan det ville køre sit sygehusvæsen. Den siddende regering går stærkt ind for, at der er selvbestemmelse ikke alene i kommunerne, men også i amterne. Så det er vist en diskussion, der skal føres et andet sted.

Til fru Sandy Brinck om erhvervspolitisk redegørelse, Vestsjællands og Storstrøms Amter, må jeg sige: Der må jo komme nogle projekter på bordet. Så må vi se, hvad det er for nogle projekter. De ligger der indtil videre ikke.

Med hensyn til den ene milliard kroner, fru Sandy Brinck påstår Socialdemokratiet havde sat af, vil jeg meget gerne bede om helt klart at få at vide og få dokumentation for, hvor den ene milliard er sat af i det finanslovsforslag, de nåede at fremsætte, inden denne regering tiltrådte.

Jeg ved godt, der har været forslag fra en anden tidligere minister om Vestsjællands Amt, hvor man lovede, at der var disse penge til tiltaget, når der kom en færdig redegørelse for det område, men det var vist noget, der dengang blev sagt i kampens hede.

Til fru Bierbaum om taxameter i de svage områder vil jeg sige, at det vil vise sig, hvordan udviklingen vil komme til at gå, når man får lagt AMU-centrene sammen med de øvrige uddannelsescentre, tekniske skoler, handelsskoler og landbrugsskoler osv. Bliver der en skævvridning, bliver der en mangel, jamen så man se på det til finanslov 2003. Jeg kan ikke her stå og love, at der bliver sat yderligere penge af, men uddannelse har den siddende regerings store bevågenhed.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ole Stavad for sin tredje og sidste korte bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

På grund af tidnød nåede fru Marianne Pedersen vist aldrig frem til at svare mig direkte. Derfor har jeg jo sådan lyttet til de svar, jeg så fik indirekte på mit spørgsmål, ved svar på spørgsmål, som en række andre havde stillet.

Det, jeg ikke forstår, hvis jeg så må bede om et svar, er, hvorfor Venstre ikke kan være med til den vedtagelse, som hr. Ole M. Nielsen har arbejdet ihærdigt for at samle bred tilslutning til, for det, der reelt skiller, er det forpligtende, hvor man siger, at man vil være sikker, man vil være med til en statslig medfinansiering af godkendte projekter i det jysk-fynske samarbejde og Vestsjællands-Storstrøms samarbejde. At det er et godkendt projekt, er jo udtryk for, at ministeriet har siddet med, og at ministeren har siddet med omkring bordet, når det godkendes. Det var i hvert fald systemet, da jeg havde fornøjelsen af at deltage som erhvervsminister.

Vi har heller ikke bundet regeringen til en bestemt procentdel eller et bestemt kronebeløb. Men regeringen vil ikke deltage i denne vedtagelse, alene fordi der er noget overhovedet, der forpligter. Der er masser af elastik, der er masser af muligheder for at vurdere, der er masser af muligheder for at påvirke fra regeringens side. Hvorfor kan Venstre ikke deltage i at være forpligtende bare i det lille bitte stykke i stedet for kun at sige de pæne ord, og hver gang vi kommer til realiteterne så afvise?

(Kort bemærkning).

Inger Bierbaum (S):

Jeg vil gerne takke fru Marianne Pedersen for det tilsagn, som jeg hørte blev givet, om, at Ven-

stre gik meget op i uddannelse og videreuddannelse også på erhvervsskolerne.

Jeg vil gerne sige, at i udkantområderne sker der jo nogle gange det, at man har et underskud. Jeg ved f.eks., at nogle skoler i Sønderjylland har underskud. Det har AMU-centrene også.

Kl. 11.50

Jeg regner med det tilsagn, som fru Marianne Pedersen gav, om, at har de underskud, vil man se ekstraordinært på det og hjælpe. Det var da en god melding.

(Kort bemærkning).

Niels Sindal (S):

Nu kan vi jo bruge en del tid på at diskutere, hvordan det har været tidligere, men jeg vil holde mig til en sag, som i hvert fald også den tidligere regering har lært af, og det er, at når man med de her Mål 2-midler, som ministeren var inde på i sin indledning, og faktisk oplever, at man kan hjælpe mange virksomheder godt i gang, er det altså en positiv erfaring.

Så jeg vil spørge ordføreren for Venstre, fru Marianne Pedersen, om Venstre vil være med til at sikre, at de EU-midler, der stilles til rådighed, matches fuldt ud fra dansk side, specielt til direkte tilskud til erhvervsvirksomheder.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Marianne Pedersen, og så er der noget, der tyder på, at vi kommer videre i ordførrækken, eftersom de fleste har opbrugt deres korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Marianne Pedersen (V):

Jeg vil lige tillade mig at begynde bagfra og så svare hr. Niels Sindal først om Mål 2-midlerne:

Så vidt jeg kan erindre, er det kun den ene tredjedel af de midler, der forlods er øremærket i den kommende periode frem til år 2006. Det vil sige, at der skulle være god mulighed for at kunne bruge de øvrige midler til den del, som hr. Niels Sindal var inde på.

Til fru Inger Bierbaum om, at jeg havde givet et tilsagn: Jeg sagde, at uddannelsen i de svage områder og det, der sker med AMU-centrene, der får samme status og en anden finansieringsform, vil have regeringens bevågenhed. Jeg står gerne ved det tilsagn, jeg kaldte det blot, at området havde regeringens bevågenhed.

Så vil jeg sige til hr. Ole Stavad: Regeringen har vægtet i sin finanspolitik, hvor den ville lægge sine forpligtelser. En af de forpligtelser, rege-

ringen ikke har påtaget sig, er den forpligtelse, hr. Ole Stavad luftede på et møde med Vestsjællands og Storstrøms Amter med hensyn til at medfinansiere nogle projekter, som ville blive lagt frem på et senere tidspunkt.

Den siddende regerings forpligtelser ligger andre steder. De ligger direkte over for den enkelte borger, de ligger på at afskaffe ventelisterne, de ligger på hjemmehjælpsområdet, de ligger på en større udligning, de ligger i det hele taget i at sørge for at komme en meget stor del af den danske befolkning – for ikke at sige hele den danske befolkning – og erhvervslivet til hjælp. Derigennem hjælper man også de mennesker, der sidder med de store projekter i de to regioner, vi tidligere har været inde på.

(Kort bemærkning).

Niels Sindal (S):

Jeg ved ikke, om fru Marianne Pedersen misforstod mig. Jeg vil prøve at konkretisere det lidt mere: Den sum, der er sat af i finansloven og i oversigtsårene, matcher ikke fuldt ud den sum, som EU har stillet til rådighed.

Vil Venstre sikre, at regeringen finder yderligere midler, så man udnytter hele tilskuddet fra EU?

(Kort bemærkning).

Marianne Pedersen (V):

Jeg kan ikke stå her og love noget om de kommende finanslovaftaler, men jeg vil i hvert fald have meget fokus på området, og så vil jeg sige, at de midler, vi kan få fra EU, bør vi naturligvis udnytte optimalt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ole Stavad som ordfører.

Ole Stavad (S):

Efter Socialdemokratiets opfattelse er regionalpolitik noget, der omfatter hele landet. Derfor mener jeg sådan set ikke, at den oplevelse, man ofte har, når man taler om regionalpolitik, nemlig at den kun omfatter de svagere dele af landet eller de områder, som har de ringeste vækstvilkår, er rigtig, men det er klart, at der er områder, hvor der er behov for en langt stærkere indsats end i andre områder. Det forsøgte vi også i den periode, hvor vi havde et særligt ansvar som regering at leve op til.

Kl. 11.55

Hvis vi prøver at se tilbage på 1990'erne og begyndelsen af det her århundrede, så startede

det med en konkret regionalpolitisk udformning sammen med og i et tæt samspil med Bornholm. Vi må erkende, at på daværende tidspunkt var vores hovedstad jo også et område, som havde svære vækstvilkår, og derfor blev det næste, at man for hele det, vi kalder HUR-området, altså hovedstadsområdet, satte et regionalpolitisk arbejde i gang.

Næste led var i et samarbejde med en masse mennesker i det jysk-fynske område at få formuleret en regionalpolitik, noget, der havde sit ejerskab, sit afsæt i det jysk-fynske område, og som dækker hele dette område. Det seneste, der er kommet til, var det samarbejde, vi startede mellem gode kræfter i Storstrøms og Vestsjællands Amter. Dermed har vi så hele landkortet dækket af regionalpolitisk samarbejde, og derfor er det lidt ærgerligt, at vi oplever, at den nuværende regering med Venstre og De Konservative ikke rigtig er indstillet på at følge de initiativer op.

Jeg har stor forståelse for, at man selvfølgelig vil formulere sine egne ting og supplere med sine egne ting, gå ind kritisk og vurdere, hvad der er godt, og hvad der er mindre godt i det, den tidligere regering har foretaget sig. Men jeg forstår knap nok konklusionerne, som jeg læser mig til i den regionalpolitiske redegørelse og de andre skrifter, vi har fået fra regeringen, fordi det regionalpolitiske samarbejde er jo hidtil foregået meget bredt her i Folketinget.

Jeg kan sige, at når jeg har siddet til møde med den regionalpolitiske styregruppe, hvad enten det har været om det jysk-fynske samarbejde, eller det har været andre dele af landet, Bornholm, Storstrøm, Vestsjælland, så har det jo været tværpolitisk. Så har det været med folk i alle politiske afskygninger, om jeg så må sige, hvor vi har arbejdet sammen.

Når vi ser på de debatter, vi har haft her i Folketinget gennem de senere år, jamen så har der selvfølgelig været forskellige indgange til det regionalpolitiske, men som jeg husker det, har vi stort set hver gang nået en fælles konklusion om, at vi vil trække i den samme retning, for jeg kender faktisk ingen folketingsmedlemmer her i salen, som ikke i forhold til det regionalpolitiske synes, at de gerne vil være med til at sikre, at det her land stadig væk hænger sammen.

Derfor har det for mig været forbausende, at eksempelvis økonomi- og erhvervsministeren under den store konference, der var i Aalborg den 13. maj 2002, meddelte, at man ikke ønskede at fortsætte linjen fra den tidligere regering, og stadig væk respekterer jeg, at en ny regering

også kan have egne initiativer, som den prioriterer på en lidt anden måde end den tidligere regering. Hvis jeg må citere fra Nordjyske Stiftstidende den 14. maj 2002, hvor der står, at økonomi- og erhvervsministeren på mødet i Aalborg den 13. maj 2002 har sagt: »Jeg kan ikke love jer alle de penge, som den tidligere regering gjorde. Den nuværende regering vil ikke bare arve de ordninger og initiativer, som den gamle regering havde på hylderne.«

Så ved jeg godt, der er nogle, der under debatten indtil nu har sat spørgsmålstegn ved, om det var fugle på taget, om pengene rent faktisk også var der. Hvis det er sådan, kan man tage det finanslovsforslag, som den tidligere regering fremsatte i august 2001, så vil man kunne se, at i hele den omdisponering, der skulle ske af milliarder, er det konkret nævnt, og at de 500 mio. kr. til 1 mia. kr., som var lovet til de konkrete godkendte projekter i det jysk-fynske samarbejde, agtede regeringen at vedstå. Men det var altså over en 4-5-års-periode.

Hvis vi ser de beløb, som vi var i gang med at forhandle, bl.a. omkring UMTS, spillede de regionale vækstmiljøer en central rolle, fordi vi kunne konstatere, at der var en stærk virksomhedsinteresse og en stærk lokal interesse for at skabe grobund omkring vores erhvervsakademier, som blomstrede op, og at der var et meget stærkt behov for at sikre, at når vi også kom uden for vores centerbyer med universiteterne, så kunne man få ny viden, gode uddannelser og et samspil med virksomhederne, der sikrer, at man kunne levere både højt kvalificerede uddannelseskrafter, der svarede til de kompetencer, de specielt havde brug for i det pågældende lokale regionalområde, men også, at man kunne hente ny viden.

Kl. 12.00

Det er noget af det, man har skippet, det er noget af det, man direkte har droslet ned i den finanslov, som er vedtaget for 2002 – ikke på det alt for beskedne beløb, der var fastsat på for 2002, for det var dér, hvor vi sad og forhandlede om en forhøjelse, men i de år, der ligger forude, BO-årene, som vi kalder det herinde, er der lagt op til, at der bliver gennemført en reduktion.

Det er lige nøjagtig her, vi har de helt afgørende muligheder. Forudsætningen for, at vi statsligt går ind og medvirker med én eneste krone, er, at virksomhederne i området, at man regionalt, lokalt, politisk prioriterer det, at uddannelsesinstitutioner er parat til at prioritere det, altså at man skal bruge af sine egne penge som en af-

gørende forudsætning for, at man overhovedet får adgang til også at få en vis statslig medfinansiering.

Jeg forstår simpelt hen ikke, at regeringen har droslet ned på den måde, som man har gjort det i forhold til samarbejdet i det jysk-fynske. Godt nok er Vestsjællands og Storstrøms Amter nævnt i den regionalpolitiske redegørelse, men der er ikke givet noget som helst tilsagn om, at man også vil være parat til at gå med i en medfinansiering.

Også det særlige indsatsområde er der behov for at følge op på, som vi har set det i forhold til Bornholm, Lolland, Sydfyn/Langeland, Frederikshavn, Samsø for at nævne nogle eksempler, at tage de erfaringer fra det, der er godt, og det, der måske kunne gøres bedre, og prøve at bruge det rundt omkring. Men et af de initiativer, den nye regering har taget, er, at man har fjernet hele den pulje, der skulle være med til at understøtte, når det er sådan, at et område løber ind i særlige problemer på grund af virksomhedslukninger eller tilsvarende.

Set fra den socialdemokratiske udsigtspost vil jeg godt sige: Det at være med til at føre en aktiv regionalpolitik er hos os ikke udtryk for, at vi skal ud at hjælpe nogle områder. Jeg mener faktisk, at det er fuldstændig afgørende, hvis vi vil lykkes, sådan som vi har ambitioner om for vores land som helhed, at vi kan sikre en stærk regionalpolitisk udvikling. Det, vi kommer til at mangle som det vigtigste i de kommende år, er en velkvalificeret arbejdskraft, og der er en af problemstillingerne, at man skal sikre, at der er en sammenhæng mellem de kvalifikationer, arbejdskraften har, og de job, der efterspørges.

Men den anden del er jo også, at vi ikke har råd til, at regionale områder sygner hen, at vi i længere perioder har store områder med en høj arbejdsløshed i dele af landet, samtidig med at andre dele af landet står og mangler arbejdskraft. Det er et ressourcspild, og derfor er investeringer i regionalpolitik også investeringer i et land, der hænger sammen, og det er en investering i en samlet vækststrategi for hele landet, som skal lykkes, hvis vi skal lykkes for landet som helhed. Derfor er det noget af det, vi lægger afgørende vægt på.

Derfor er jeg ked af at sige, at når jeg læser den regionalpolitiske redegørelse, når jeg læser de andre skrifter, som regeringen har udgivet, når jeg læser den finanslov, som nogle af os har siddet og brugt mange timer på at gennemarbejde i Finansudvalget, så har jeg meget svært ved

at se, hvor det regionalpolitiske perspektiv er. Jeg synes ikke, at vi her under den første debat med Venstres ordfører har fået noget som helst præcist svar på, hvad det egentlig er, man vil med det regionalpolitiske.

Derfor vil jeg godt appellere til, at regeringen sammen med øvrige partier i Folketinget vender tilbage til den linje, vi har fulgt igennem så mange år, nemlig at regionalpolitik ikke er noget, der splitter denne her sal ned midt igennem, men at regionalpolitik er noget, hvor vi har en stærk fælles interesse i at finde et fodslag, så det her land kan udvikles og hænge sammen. Det er også afgørende for, at vi lykkes med de hovedmålsætninger, vi har, der ligger ud over de, om jeg så må sige, mere snævre regionalpolitiske målsætninger, vi har.

Socialdemokratiet vil gerne give et tilsagn om at bidrage, at arbejde aktivt sammen med øvrige partier, også regeringen, hvis ikke man har bundet sig for stærkt til Dansk Folkeparti, og medvirke til, at vi når resultater på det regionalpolitiske område, som det her land har brug for, og som mange regioner og lokalområder har stærkt brug for.

Kl. 12.05

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg vil da meget gerne på vegne af Dansk Folkeparti have lov at kvittere for hr. Ole Stavads indlæg på vegne af Socialdemokratiet. Jeg har et par kommentarer og et par spørgsmål, som jeg håber at ordføreren har lyst til at svare på.

Hr. Ole Stavads medordførere fra Socialdemokratiet har brugt megen tid her i dag på at stille spørgsmål til Venstres ordfører, fru Marianne Pedersen, på det her område. Jeg har personlig oplevet det som udelukkende kritiske spørgsmål. Man har åbenbart fra Socialdemokratiets side valgt at fokusere på alle de negative konsekvenser, alle de negative ting, man har kunnet finde frem i dagens anledning, med hensyn til, hvordan det går med den regionale udvikling i Danmark.

Derfor vil jeg spørge hr. Ole Stavad, om ikke han synes, at debatten også godt kan blive lidt for forplumret, når man kun fra oppositionen bevidst fokuserer på det, man har lyst til at kritisere, og så glemmer alt det, som egentlig er gået ganske fint, alle de ting, som har vist sig fra deres positive side. Det kunne da klæde debatten, hvis man også tog de positive briller på fra Socialdemokratiets side.

Jeg kan ikke lade være med i den forbindelse at nævne, at jeg også lidt oplever det som luft og tom retorik at høre den her kritik fra hr. Ole Stavad, når man så samtidig kan konstatere, at dengang Dansk Folkeparti havde en forespørgselsdebat i januar 2001, blev vi stemt ned, da vi fremsatte et forslag om, at netop de ting her skulle styrkes. Da valgte man fra Socialdemokratiets og SF's side at stemme nej til vores vedtagelsesforslag.

Der kunne jeg da godt tænke mig at spørge hr. Ole Stavad, om ikke han synes, det er lidt tom retorik, når man gerne vil stemme andres gode forslag ned, men at man, når der så kommer en anden regering til, lige pludselig har vendt skuden 180 grader.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Den røde lampe betyder – nu er det første gang hr. Skibby er på talerstolen – at talletiden er udløbet.

(Kort bemærkning).

Thor Gunnar Kofoed (V):

Jeg vil da gerne sige tak til hr. Ole Stavad for en tale, som vi kunne have forventet.

Han spørger, hvorfor regeringen ikke vil være med til at vende tilbage til den linje, SR-regeringen førte. Nej, det vil vi selvfølgelig ikke. Redegørelsen er jo et historisk værk, der fortæller, hvordan det er gået. Den er næsten identisk med den, der var året før og året før og året før. I de redegørelser kan man se, at det stille og roligt er gået ned ad bakke. Det er sådan set den politik, der er ført, der har ført os ud i den skævvridning af Danmark, at vi har de regionale områder i Danmark, der har den meget besværlige situation.

Det er den generelle politik, den tidligere regering førte, der gør, at vi er nødt til at stå i denne situation, hvor vi skal ud at lave akutte hjælpeforanstaltninger for nogle få områder af Danmark; en situation, som den tidligere regering har kunnet se i lang tid, men intet gjort for andet end at lave tværministerielle arbejdsgrupper. Men der var jo ikke noget, der kom ud af de der tværministerielle arbejdsgrupper. Det var jo tomme ord – der lød ingen forslag fra talerstolen.

Vil man være med til en ny tanke og reelt forsøge at rette op på den skævvridning?

(Kort bemærkning).

Marianne Pedersen (V):

Jeg vil gerne spørge hr. Ole Stavad, om ikke det er korrekt, at dersom hr. Ole Stavad havde haft regeringsmagten, var de 300 mio., som var skitseret i den tidligere regerings finanslovsforslag, penge, der var taget fra andre områder inden for netop finanslovens områder.

Så vil jeg også meget gerne have lov at spørge hr. Ole Stavad, om det er korrekt, at den tidligere regering havde foreslået nye skatter og afgifter for 2 mia. kr.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Først til hr. Hans Kristian Skibby, der mener, at det er for negativt: Jamen jeg vil jo gerne hjælpes. Det var jo derfor, vi spurgte Venstres ordfører under en tidligere runde, og nu får vi lige om et øjeblik muligheden for at spørge hr. Skibby: Hvilke positive initiativer har denne regering taget på det regionalpolitiske område?

Jeg vil meget gerne vejledes og hjælpes, for det, der jo er vores problem, er, at vi kan se, at man har nedlagt en række ting, man siger nej til det jysk-fynske på en række områder, men vi kan ikke se, hvad der kommer i stedet for, bortset fra slesk tale, og det kan man jo altså ikke bygge så vældig meget på.

Kl. 12.10

Til hr. Kofoed: Jeg må indrømme, at jeg undrer mig. Når jeg tænker på det positive samarbejde, jeg har haft, og som jeg ved at min forgænger havde før mig, med Bornholm, og hr. Kofoed så giver udtryk for, at det der med arbejdsgrupper kommer der ikke noget ud af. Det undrer jeg mig over, når vi ser den stribe af initiativer, der er sat i gang, ikke mindst på grund af et stærkt engagement på Bornholm – det vil jeg gerne rose og takke for, for regionale initiativer kan kun bæres, hvis der er et stærkt regionalt engagement og ejerskab til det, der sker.

Mener hr. Kofoed virkelig, at alt det, vi samarbejdede med amtsborgmester Knud Andersen og alle de andre politikere på Bornholm om, ikke var noget værd? Så må jeg indrømme, at jeg føler mig en anelse forundret.

Fru Marianne Pedersen spørger, om ikke pengene skulle betales, altså at det, der skulle betales til det jysk-fynske samarbejde, enten skulle tages andre steder i finansloven eller hentes ved, at vi skulle betale det over skatterne. Jo, men det skal alt. Der har Storm P. jo så vældig ret i, at intet kommer af intet – undtagen lommeuld, og

man kan ikke betale med lommeuld, når vi snakker regionalpolitiske indsats.

Derfor var vi parate til at omdisponere inden for den finanslov, der var, så der blev plads til at prioritere en af den tidligere regerings politiske hovedmålsætninger, en stærk regionalpolitisk indsats, som der også skulle økonomi til. Så jeg kan helt bekræfte, at det ikke var penge, der kom ud af den blå luft, det var penge, som måtte betales af borgerne eller tages ved en omdisponering inden for finansloven. Og det var det, der lå i det.

Problemet er, at den nuværende regering ikke prioriterer regionalpolitikken så højt, at man er parat til at prioritere den over andre områder.

(Kort bemærkning).

Thor Gunnar Kofoed (V):

Hr. Stavad spørger, om alt det arbejde ikke var noget værd. Men jeg vil stille det spørgsmål: Var det ikke en form for kompensation for de op mod 1.000 statsligt betalte arbejdspladser, den tidligere regering nedlagde i så lille et lokalt område?

Det var jo det, der var hele samfundets fundament, man lige pludselig skøjtede hen over og nedlagde, og så kom man med nogle embedsmandsgrupper, som arbejdede meget langsomt. Men der kom desværre hverken arbejdspladser, tilskud eller noget andet. Der kom nogle tilskud til nogle projekter, hvor de ansatte ikke engang kunne oparbejde dagpenge. Man har skabt en industri af pseudobeskæftigelse i et lokalsamfund, der i den grad er ramt.

Det er sådan en politik, den nye regering vil vende om, så man kan skabe rigtige, reelle arbejdspladser. Vil hr. Ole Stavad være med til det?

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg ved ikke helt, hvad det er for 1.000 arbejdspladser, hr. Kofoed taler om, der er nedlagt på Bornholm. Det kan han måske vejlede mig om. Der forsvandt desværre nogle arbejdspladser i forbindelse med det forsvarsforlig, som bl.a. Venstre og Socialdemokratiet indgik med hinanden, men ellers er der mig bekendt taget en række initiativer – eksempelvis hvis vi tager hele it-siden, som jo ikke retter sig først og fremmest og alene til nogle bureaukrater, eller hvad nu hr. Kofoed mener, men hvor der blev, som jeg lige umiddelbart husker det, afsat 56 mio. kr. til den indsats alene på Bornholm.

Det svarer sådan ca. til tre gange så meget, som den nuværende regering afsætter til hele den regionalpolitiske indsats i hele landet, bare for at have en lille illustration af, hvad det er for nogle forhold, der er skiftet fra den tidligere regering til den nuværende regering.

Vi vil gerne fremover medvirke til alt det, vi kan, i forhold til Bornholm og understøtte en udvikling på Bornholm, understøtte en privat udvikling på Bornholm. Jeg har glædet mig over, også sidst, hvor vi var derovre sammen med Kommunaludvalget, at det faktisk var meget positive meldinger, vi fik fra Bornholms erhvervsliv, og at vi har haft et meget godt og tæt samarbejde med bornholmske politikere. Det vil jeg meget gerne deltage i fremover og også være med til at medfinansiere.

Kl. 12.15

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Hans Kristian Skibby som ordfører, eftersom der ikke har meldt sig flere til korte bemærkninger.

Hans Kristian Skibby (DF):

På vegne af Dansk Folkeparti vil jeg hermed gerne takke regeringen og specielt indenrigsministeren for den regionalpolitiske redegørelse, som til dels danner baggrund for denne forespørgselsdebat, som vi har her i salen i dag. Redegørelsen har en høj informativ karakter, men jeg savner dog mere detaljeret statistika inden for de forskellige amter og regioner.

Dansk Folkeparti anerkender dog, at redegørelsen i store træk belyser dels en række klare målsætninger, dels også allerede igangsatte initiativer, som samlet set vil kunne medvirke til at forbedre de regionale udviklingsvilkår i årene fremover. Dog skal lejligheden til at kunne debattere regional udvikling udnyttes, og jeg vil i den forbindelse knytte et par kommentarer til redegørelsen og beskrive nogle af de indsatsområder, som Dansk Folkeparti godt kunne ønske større opmærksomhed om.

Redegørelsen omtaler i punkt 5 de initiativer, som regeringen planlægger at sætte i værk, og hvorledes tidligere besluttede tiltag søges gennemført fremover.

Men for at vende tilbage til sagens kerne så savner Dansk Folkeparti en præcisering af amternes fremtid eller mangel på samme. Dansk Folkeparti er bekendt med Det Konservative Folkepartis seneste udmelding om, at de gerne ser amterne nedlagt, hvorimod vi savner en di-

rette udmelding fra Venstre. Amterne er efter vores opfattelse på vitale områder en hæmsko for den regionale udvikling.

Således kan man på side 6 i redegørelsen læse følgende: »Indikatorer for den regionale udvikling kan være indkomst, beskæftigelse, produktion og bosætning. Endvidere er det regeringens opfattelse, at tilgængeligheden af service, kultur og uddannelse er vigtige parametre for regional udvikling.«

Med en så præcis definition af de grundlæggende indikatorer vil jeg gerne spørge indenrigs- og sundhedsministeren, om ikke regeringen således anser de danske sygehuses beståen som af vital vigtighed for en regions evne til ikke blot at tiltrække virksomheder, men også til at gøre det attraktivt for borgere at blive boende i yderområder.

Dette spørgsmål tager udgangspunkt i Sønderjyllands Amts planer om at lukke sygehuse i Haderslev, Tønder og Sønderborg, således at amtet kun bevarer et sygehus, nemlig sygehuset i Aabenraa.

Naturligvis er Dansk Folkeparti bekendt med, at kompetencen i denne kedelige sag ligger hos amtsrådet, som sagen står nu. Men formålet med mit spørgsmål er, om ikke der i regeringen ses med stor alvor på eksempelvis lukning af sygehuse, idet en sådan handling jo står i direkte skærende kontrast til regeringens egen definition, som jeg før citerede, at det bl.a. var servicen, som var baggrund for, hvor man valgte at bo og placere sig enten med sit arbejde eller med sin virksomhed eller som borger generelt.

Efter Dansk Folkepartis opfattelse bør sådanne faktuelle kendsgerninger også indgå i beretningen med en klar tilkendegivelse af, hvorvidt regeringen agter at foretage sig noget på området eller fortsat vil bakke op om amternes bevarelse.

I øvrigt bevidner en lang række af andre kedelige lukninger, at udviklingen desværre ofte går i den gale retning. Lad mig nævne lukning af danske redningsstationer, forsvarets kaserner, folkeskoler og posthuse og andre lukninger, som givet undergraver de danske yderområders muligheder for at fastholde de enkelte områders tiltrækningskraft på virksomheder og borgere.

Således ønsker Dansk Folkeparti, at amternes eksistensberettigelse tages op i de fremtidige politiske drøftelser om regional udvikling, og vi håber i den forbindelse, at De Konservative ikke glemmer, hvad de netop har udmeldt om amternes fremtid.

Ligeledes vil jeg kommentere afsnittet på side 12 i redegørelsen, der vedrører udgangspunktet omkring universiteter og forskning. Det redegør for den gevinst, som Syddansk Universitet har fået, og det er selvfølgelig Odense, Esbjerg, Kolding og Sønderborg, hvor man netop har bevist, at man med stor succes kan forme en fremtidsorienteret universitetsstruktur, der dækker op til flere regioner, og som giver de omtalte områder langt bedre muligheder for at tilbyde større og bredere uddannelsesstilbud, også når det gælder de videregående uddannelser.

Kl. 12.20

Endvidere er denne spredning af universitetsstudier også med til at minimere de kolossale boligproblemer, der er i de gamle universitetsbyer, København, Aalborg, Odense og Århus, så denne form for decentral udvikling kan Dansk Folkeparti varmt anbefale.

Dansk Folkeparti har også noteret sig de planer, der i øjeblikket arbejdes med i forbindelse med inddelingen af retskredse, men også de overvejelser, der er i gang, om en ændring af de nuværende danske politikredse, og i den forbindelse vil jeg gerne her pointere, at det er magtpåliggende for Dansk Folkeparti, at sådanne reformer på ingen måde vedrører politiets afstand fra og kontakt til befolkningen i de danske yderområder, i hvert fald ikke i en negativ retning. Tværtimod ønsker Dansk Folkeparti, at der i de kommende forhandlinger arbejdes på en større nærhed af synligt politi, også i aften- og natperioder. Denne opgradering gælder ikke blot de nære byområder, men så sandelig også af hensyn til borgere og virksomheder de mindre befolkningstunge områder.

Med de ord vil jeg overgive sagen til endnu en gang snak.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Kristen Touborg for en kort bemærkning. Ja, nu er der mange, der markerer, og jeg har også hr. Ole Stavad, nu begynder jeg at skrive dem ned, der er jo tilsyneladende stor interesse om det indlæg.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Dansk Folkeparti plejer jo ved de her debatter at støtte forslag, der bliver fremsat om ligelig udvikling i regionerne.

Jeg hørte også i dag i ordførerens tale, at der var både kritik af eksisterende forhold, som man ikke syntes var gode nok, og for den sags skyld

også forslag til fremtiden, men jeg sad jo og undrede mig lidt over, at når det så kommer til konkret handling, hvad er det så lige, der sker med Dansk Folkeparti? Hvad er det lige, der sker, når vi skal til at stemme om vedtagelserne? Hvad er det lige, der sker, når det skal til at være konkret? Ja, så tyder det på, at så står Dansk Folkeparti af.

Mit spørgsmål er: Hvad er det, der gør, at Dansk Folkeparti ikke kunne stemme for en vedtagelse, som der var noget handling i?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ole Stavad for en kort bemærkning, og den næste er hr. Niels Sindal, der godt må bevæge sig op mod talerstolen. Nå, ikke? Så er det hr. Arne Toft.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg ville sådan set gerne give hr. Hans Kristian Skibby lejlighed til at hjælpe mig med hans korte bemærkning til mit indlæg, for jeg havde sådan forventet, at der ville være en oplistning over de mange positive initiativer, som hr. Hans Kristian Skibby så, der var taget fra regeringens side med baggrund i, at han syntes, at vi var for negative over for de ting, der ikke skete. Vil hr. Hans Kristian Skibby ikke godt indvi os andre i, hvor nye spændende initiativer, som ikke har deres udspring i det, som den tidligere regering gjorde, er indeholdt i denne her redegørelse eller i andre initiativer fra regeringen?

På samme måde som hr. Kristen Touborg vil jeg også godt spørge, hvad der egentlig gør, at Dansk Folkeparti ikke vil kunne støtte den vedtagelse, som hr. Ole M. Nielsen fremsatte forslag til på en række partiers vegne. Hvorfor vil Dansk Folkeparti ikke være med til noget, der er forpligtende, men kun til noget, man ikke bagefter kan måle, om de lever op til?

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Det er jo meget flot, når hr. Hans Kristian Skibby står op og fortæller alt det, Dansk Folkeparti gerne vil. Vi har jo hørt det mange gange i salen her og også alle de løfter, som Dansk Folkeparti har givet i valgkampen. Når de så kommer i salen og skal stemme om det, så må de sige, at nu har de bundet sig til Venstre og De Konservative, så nu kan de desværre ikke gøre det, som de egentlig gerne ville.

Jeg vil spørge hr. Hans Kristian Skibby: Synes hr. Hans Kristian Skibby ikke, at det er hult, når Dansk Folkeparti stemmer for regeringens spæreforslag og så bagefter kritiserer, at amterne forsøger at finde penge?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Og så er det hr. Hans Kristian Skibby, og jeg kan fortælle, at de to efterfølgende korte bemærkninger bliver hr. Thor Gunnar Kofoed og hr. Ole M. Nielsen og også hr. Ole Vagn Christensen.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Ganske kort til hr. Kristen Touborg fra SF: Der blev nævnt, at når det så kommer til afstemnings dag, og hvor vi skal gøre noget ud af alt det, vi har sagt, at vi gerne ville gøre, ja, så springer kæden af hos Dansk Folkeparti, og så gør vi ikke det, som vi har sagt at vi ville gøre, hvis vi fik muligheden:

Kl. 12.25

Det er ganske enkelt ikke rigtigt, må jeg sige til hr. Kristen Touborg. Det er jo altså sådan med demokrati, at det fungerer så viseligt, at man skal finde et flertal, for at det bliver til noget. Hvis ikke der bliver et flertal, ja, så bliver tingene ikke til noget.

Derfor har Dansk Folkeparti ganske klart påtaget sig det politiske medansvar, det er at være med til at sikre en regerings overlevelse. Det betyder selvfølgelig også, at vi på en lang række områder er nødt til at give os i de forhandlinger, der ligger, men vi giver os altså på baggrund af, at vi så får nogle andre ting igennem. Sådan er politik, og det tror jeg også det har været herinde. Nu har jeg ikke været her mere end halvanden måned, men jeg tror nok, at det gennemgående er en kendsgerning, at man altså også skal give lidt, for at man kan få noget.

Den dialog er Dansk Folkeparti meget konkret med, og jeg synes også, at det ligger i den tid, der er gået, efter at den nye regering er trådt til, at vi har fået mange af vores mærkesager gennemført, og det har vi da kun fået ved dialog og ved at indgå kompromiser. Det har SF også gjort i mange år med den forrige regering, hvor man jo nogle gange fra SF's side havde det held at kunne være med i nogle forlig, og det skal SF da blive ved med, hvis der er flertal for det.

Hr. Ole Stavad kom ind på, at han gerne vil høre lidt om, hvad det så er for nogle gode ting, som vi ikke har fået frem, og at vi kun har hørt om de negative ting her i dag indtil nu. Jamen

det var såmænd egentlig en ganske generel konklusion, jeg kom med til hr. Ole Stavad, nemlig at det undrede mig, at man ikke også tog dem med. Jeg har fuld forståelse for, at der også er nogle ting, der er negative i den udvikling, og vi får jo netop redegørelsen hvert år, for at vi så har mulighed for at agere i årene fremover. Så det er ikke, fordi jeg siger, at der kun er plusser. Jeg siger bare, det ville klæde oppositionen, hvis den også tog plusserne med.

Så ganske kort til hr. Arne Toft om, at vi nu var blevet både forlovet og gift med De Konservative og Venstre omkring alt, hvad der skulle foregå her i Folketinget.

Det er jo sådan, at i det forslag, som er blevet fremsat af oppositionen, altså Kristeligt Folkeparti, Socialdemokratiet og andre, står der en hel række krav, som man pålægger regeringen, der også har indflydelse på finansloven.

Jeg er nødt til at afkorte min tale.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

De næste tre er hr. Thor Gunnar Kofoed, hr. Ole M. Nielsen og hr. Ole Vagn Christensen, og jeg har senere hr. Kristen Touborg, hr. Ole Stavad og fru Margrethe Vestager på seddelen.

(Kort bemærkning).

Thor Gunnar Kofoed (V):

Jeg vil sige tak til hr. Hans Kristian Skibby for en god ordførertale.

Jeg mærkede mig, at der blev talt en del om amterne. Kan vi ikke være enige om, at med hensyn til om vi skal nedlægge amter eller vi skal slå kommuner sammen osv., er noget i gang lige i de her dage på Bornholm, hvor man netop lægger kommuner og amter sammen og forsøger at lave en ny struktur. Det viser sig med det, man er i gang med, at der er utrolig mange ting, man ikke lige har tænkt over. Var det ikke en idé ligesom at få nogle erfaringer fra det, før man begynder at nedlægge for meget, så vi ikke laver for store, dyre samfundsmæssige eksperimenter?

Den anden ting jeg vil spørge om: Er det ikke en god ting, at vi nu endelig har fået lavet noget tværministerielt, hvor man reelt vurderer de regionale konsekvenser, inden man går ud og lukker for store ting ude i yderområderne? Er det ikke en af de gode ting?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil spørge om det samme, som hr. Ole Stavad spurgte om, altså om ikke vi kunne få eksempler på de gode tiltag, som regeringen har iværksat. Så siger hr. Skibby, nej, han vil kun sådan være generel, men generel betyder, at så må der være flere gode ting, man sådan kan lægge sammen. Men vi kunne altså overhovedet ikke få nævnt et eneste godt tiltag. Det var da småt.

Jeg tror bestemt, at man i Dansk Folkepartis bagland har stor interesse for at fremme udkantområdernes situation, og det vil man ikke være med til. Man vil ikke stemme for det forslag til vedtagelse, som vi har fremsat, hvor den eneste forskel i forhold til regeringens er, at man forpligter sig til at medfinansiere. Vi sætter ikke kroner på, vi sætter ikke beløb på, vi sætter ikke tid på. Det er bare sådan, at man vil være lidt med. Der vil Dansk Folkeparti ikke risikere en disse for ikke at støde an mod regeringen, men der er jo ikke nogen som helst grund til det. Man bliver jo ikke smidt ud af finanslovforhandlingerne, fordi man siger ja til det her, for regeringen kan ikke vende sig til nogen som helst andre for at få en finanslovaftale, der ikke skaber medfinansiering, for det vil alle vi andre.

Så Dansk Folkeparti svigter kun sit bagland, sine vælgere ved at sige nej til det her, for alle vi andre vil, undtagen regeringen, og den bliver nødt til at lave forlig med nogle, hvor det sådan kunne indgå. Nu kan den undgå det, må jeg sige til hr. Skibby. Det er Dansk Folkepartis ansvar, at der ikke bliver tale om medfinansiering af nogen af de projekter her.

Kl. 12.30

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg synes, det var en interessant bemærkning, hr. Hans Kristian Skibby kom med omkring det positive. Jeg havde meget, meget svært ved at finde noget positivt, når det drejer sig om den regionale udvikling i det indlæg, hr. Kristian Skibby kom med heroppe fra talerstolen, men det kan være, vi kan få nogle konkrete eksempler.

Det, jeg hørte omkring domstole og politikommission, hvor der står i redegørelsen, at man skal have centralisering både af domstolene og inden for politiet, var, at ordføreren for Dansk Folkeparti sagde, at det her betyder, at vi skal have mere politi i nærheden, men det betyder altså også, hvis vi vender blikket mod yder-

kantområderne, at man får opbygget noget administration dér.

Vil hr. Hans Kristian Skibby være med til det, så vi får en omvendt centralisering i forhold til den, vi har set hidtil? Var det det, der lå i, at vi sådan set skal være positive?

Jeg må også sige om det forslag til vedtagelse, som er fremsat her, at jeg overhovedet ikke kan se, hvad det er, der gør, at Dansk Folkeparti ikke kan støtte det forslag til vedtagelse, som er fremsat af hr. Ole M. Nielsen, for dette forslag siger netop noget positivt, hvorimod det andet forslag til vedtagelse siger noget negativt. Det kan vel heller ikke være det, hr. Hans Kristian Skibby mente, da han snakkede om det positive.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Meget interessant.

Til hr. Kofoed fra Venstre: Med hensyn til amternes fremtid kan vi da godt blive enige om, at det er en anden diskussion i og for sig, men jeg synes, man kan tage udgangspunkt i den regionalpolitiske redegørelse, som netop i sin ordlyd klart definerer, at sådan et ord som service er en væsentlig parameter for, hvor man som borger vælger at bosætte sig eller blive boende, og det er naturligvis også en vigtig parameter, hvis man skal vælge at etablere en virksomhed i et givent område.

Der tillod jeg mig bare at drage ind i debatten, om ikke det kan blive for centraliseret i de forskellige regioner eller amter, når man – som det åbenbart er tilfældet – har planlagt, at man vil ned på kun at have ét sygehus i et helt amt.

Det er da muligt, at man vil kunne klare det samme antal operationer, og at folk ikke får længere ventetider osv., men det er bare en anden situation, når der er meget længere til alting. Det er måske vældig godt for Aabenraa, men alle de andre steder, eksempelvis Tønder, hvor også karsneren har været offer for lukning, har det da nogle meget, meget store regionale konsekvenser for de byer, hvor det er gået ned ad bakke.

Det er set i lyset heraf, at jeg som ordfører i dag mener, at amternes fremtid er et centralt emne i det her, for når man kommer ned på sådan et minimum af udbud af service omkring sygehusstrukturen i et amt, så er man kommet under det, jeg mener er et anstændigt minimum. Borgerne i et givent område skal tilbydes en anstændig afstand til sygehusbehandling.

Hr. Ole M. Nielsen var inde på, at vi svigter vores bagland og vores vælgere. Det kan jeg

ikke se, at vi gør, for som jeg udtrykkeligt sagde, er det, vi har gjort, jo, at vi er med i en finanslov, som dækker 2002, og vi er selvfølgelig også indstillet på at gå med i drøftelserne omkring en finanslov for 2003, men det forslag til vedtagelse, der ligger her i dag fra oppositionen, Socialdemokratiet, Kristeligt Folkeparti, De Radikale, SF og Enhedslisten, viser jo ganske klart, at man ønsker at pålægge regeringen nogle byrder, som kommer til at virke ind på finansloven for 2003. Der mener jeg faktisk, at man helt centralt burde sige: Det her er ikke en finanslovdebat; det er en debat om regional udvikling.

Ud fra eksempelvis denne her bog om regional udvikling kan vi sige noget om: Sådan og sådan kunne man måske gøre tingene bedre. Den skal være et arbejdsredskab til at igangsætte nogle initiativer, som gør det mere attraktivt at bo de forskellige steder. Men det hører hjemme i en finanslov og ikke her.

Hr. Ole Vagn Christensen må jeg vente med.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Svaret, jeg fik før fra Dansk Folkepartis ordfører, synes jeg var meget interessant. Svaret var, at der skulle findes et flertal. Der kunne jo godt have været blevet et flertal, hvis Dansk Folkeparti havde støttet det andet forslag til vedtagelse.

Så var svaret i øvrigt, at det også handlede om regeringens overlevelse. Betyder det, at Dansk Folkeparti er fuldstændig bundet på hænder og fødder?

KL 12.35

Dansk Folkepartis ordfører redegjorde også for, at også SF ved tidligere lejligheder havde været nødt til at gå ind og støtte regeringen og ikke vedtage sådanne ting, som der er tale om her.

Nu har ordføreren ikke været i Folketinget så længe, for ellers ville ordføreren vide, at SF rent faktisk var langt friere stillet sidste år og sidste år igen. Vi var faktisk med til at skabe et flertal for vedtagelser, som den daværende regering så mere eller mindre frivilligt tilsluttede sig.

Jeg synes, det er tankevækkende, hvis det virkelig er sådan, at Dansk Folkeparti fuldstændig har solgt sin sjæl til den nuværende regering, så man end ikke kan bevæge sig i forhold til finanslove, man ikke har forhandlet endnu, men som ligger ude i fremtiden. Det er interessant, at Dansk Folkeparti er havnet der.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Nu kan man jo altid diskutere, hvem der har solgt sin sjæl til hvem, men jeg synes også, det svar, som hr. Hans Kristian Skibby gav, var lidt overraskende, nemlig at det, at man i meget rund form forholder sig til, at der skal være en statslig medfinansiering i forhold til regionale initiativer, ikke hørte hjemme i den her debat.

Det forstår jeg simpelt hen ikke – jeg har jo også kun været her ét par og tyve år – i forhold til, hvordan vi normalt griber det an. Jeg vil da egentlig opfordre hr. Hans Kristian Skibby til at snakke med lidt ældre, erfarne folk fra Dansk Folkeparti, og jeg vil egentlig også i lighed med hr. Kristen Touborg opfordre til, at man prøver at nå frem til en vedtagelse – det kan vi stadig nå – som vi kan samles om.

Virkeligheden er jo meget langt, som hr. Kristen Touborg var inde på, at hvis det er sådan, at Dansk Folkeparti vil være med, så bliver det et enigt Folketing – også med ministeren. Det er jeg ret overbevist om. Jeg er endda overbevist om, at vi vil kunne overbevise vores højtærede formand for Tinget om, at hvis det er nødvendigt for at få en forhandling på plads, så kan vi få bevilget en lille frokostpause.

Vi er parate til at holde sammen om regionalpolitikken. Vi ønsker ikke spredning, vi ønsker samling.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Nu skal sådan noget ikke blive en vane; det blev det forleden dag.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Hvis jeg hørte Dansk Folkepartis ordfører rigtigt, sagde han, at det er oppositionen, der er forpligtet til at tage nogle plusser med.

Jeg må sige, at jeg nu har forstået ganske meget mere, for det fremgår jo meget tydeligt af hr. Hans Kristians Skibbys ordvalg, at Dansk Folkeparti ikke betragter sig selv som en del af oppositionen, og det vil sige, at Dansk Folkeparti ikke har den forpligtelse også at være positiv, og det forklarer egentlig meget.

Der er mange ting, jeg har gået og studset over her de senere måneder, som kan blive forklaret ved det ene, at Dansk Folkeparti ikke ser sig selv som en del af oppositionen, men ser sig selv som et regeringsparti. Det synes jeg er meget interessant, for så kan vi måske få lidt mere konkret information om, hvad Dansk Folkepar-

tis bidrag er til finansloven for 2003, for så må man allerede for indeværende være tæt involveret i drøftelser med de to andre regeringspartier – i hvert fald Venstre.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Skibby, og de tre næste korte bemærkninger, jeg har, er til fru Line Barfod, hr. Ole M. Nielsen og hr. Arne Toft. Det er dem, jeg har skrevet ned.

Der er ikke nogen, der protesterer, så det passer.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Hr. Kristen Touborg var inde på, at vi nærmest havde solgt vores sjæl i Dansk Folkeparti. Jeg vil endnu en gang sige det, som jeg sagde før, og det var netop, at ansvarlighed koster. Lige så vel som det kan koste andre partier at indgå nogle kompromiser, er det naturligvis også for Dansk Folkeparti sådan, at vi ikke får alt det igennem, som vi har med på ønskesedlen, når vi går til forhandlinger om alt muligt mellem himmel og jord.

Det, det drejer sig om, er, at man tager udgangspunkt i: Hvor meget kan vi få igennem af vores egen politik, og er det opvejende for det, som vi går med til af andre partiers? Det kan jeg ikke se at der er noget nyt under solen i. Den måde fungerer det parlamentariske arbejde på her i Folketinget, og det er vi selvfølgelig indstillet på at fortsætte med.

Jeg kan godt se, at det er lidt kedeligt for De Radikale og for SF især, at de er uden for indflydelse, men på den anden side har vi andre partier jo igennem flere år været i den samme situation, så jeg har egentlig ikke så ondt af dem.

Så vil jeg i øvrigt sige til hr. Ole Stavad, som sagde, at han hellere vil samle, end han vil sprede, at det er vi sådan set enige i, men vi må altså tage udgangspunkt i, at der ligger to forskellige forslag til vedtagelse i dag, og vi kan altså ikke stemme for dem begge to. Vi kan selvfølgelig vælge at stemme imod dem begge to og så selv fremsætte et forslag til vedtagelse. Men vi har altså vægtet, at vi får mest af vores synspunkter igennem ved det, som er fremsat, og som vi har forhandlet os frem til til anden side. Det synes jeg er ganske naturligt.

Kl. 12.40

Så vil jeg endnu en gang sige, at jeg ikke mener, at det her burde blive til en finanslovfor-

handling for 2003, og det synes jeg lidt Socialdemokratiet forsøger at få det til at blive.

Fru Margrethe Vestager var inde på, at vi ikke var en rigtig opposition; vi var blevet en del af regeringen, sådan som jeg forstod det. Vi er en del af det parlamentariske grundlag for regeringen, og det betyder naturligvis også, at vi skal påtage os et ansvar for andre end os selv. Vi skal påtage os et ansvar for, at de ting, der skal vedtages her i Folketinget, er nogle ting, som samler bredest mulig sympati, men ikke under enhver given forudsætning.

Det betyder, at det værdigrundlag vi bruger i Dansk Folkeparti, når vi skal til forhandling med regeringen, er sund fornuft. Og får vi et bedre tilbud fra Socialdemokratiet eller andre, jamen så er vi da lydhøre over for det.

Jeg ved da også udmærket, at vi har haft mange andre samtaler på alle mulige andre politiske områder, og det vil der også blive fremover. Men som sagt: Ansvarlighed koster.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Dansk Folkepartis ordfører sagde lige, at han ikke havde ondt af SF, De Radikale og andre partier. Jeg tror ikke, der er nogen fra partierne her, der synes, at man skal have specielt ondt af nogen af partierne. Det er sådan set ikke det, debatten drejer sig om.

Debatten drejer sig mere om, hvorvidt man skal have ondt af nogle af dem, der bor i de områder i landet, som har behov for udvikling og vækst, og som har behov for at få en bedre fremtid, i hvert fald håb om en bedre fremtid end den, de har i dag, i stedet for at se det, som man ser med den nuværende finanslov og den regering, som Dansk Folkeparti udgør det parlamentariske grundlag for, nemlig at det hedder nedskæringer og nedskæringer og nedskæringer.

Jeg kunne forstå på ordførertalen, at Dansk Folkeparti finder det dybt problematisk, at man rundtomkring i landdistrikterne lukker skoler, posthuse osv. Det gør vi bestemt også fra Enhedslistens side.

Derfor kan jeg simpelt hen slet ikke forstå, hvordan Dansk Folkeparti, når man siger den slags, så kan stemme for de store nedskæringer på amter og kommuner, kan stemme for privatisering, udlicitering osv., som betyder, at der netop bliver lukket rundtomkring, og som betyder, at der bliver meget langt til sygehuse, skoler og posthuse. Jeg forstår ikke, hvordan Dansk Folke-

partis udmeldinger hænger sammen med den konkrete politik.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Hr. Ole Stavad anbefalede hr. Skibby at snakke med ældre og mere erfarne medlemmer af Dansk Folkeparti. Jeg er alvorligt bange for, at det faktisk er foregået modsat: at andre og mere erfarne medlemmer har snakket med hr. Skibby, og at det er derfor, resultatet er blevet så dårligt, så det i virkeligheden er Dansk Folkepartis politik og ikke hr. Skibbys. For det var mit indtryk af hr. Skibby, før vi forhandlede for nogle dage siden, at hr. Skibby var til noget. Men der kom andre signaler. Man skulle være dikkende lamme-hale til regeringen. Det var det, det handlede om. Så kunne man ikke noget.

På den baggrund vil jeg spørge, for nu sagde hr. Skibby, at man i det forslag til vedtagelse, som regeringen har fremsat, har fået mest: Hvad har Dansk Folkeparti fået i det? Det vil jeg gerne have beskrevet. Når vi nu ikke kan få at vide, hvad det er af gode ting, regeringen har lavet på regionalpolitikken, hvad har Dansk Folkeparti så fået her? Det må vi da kunne få en forklaring på.

Så vil jeg sige til hr. Skibby, selv om jeg selvfølgelig heller ikke skal belære andre kolleger, at politik føres altså ikke bare i finanslovforhandlingerne – tværtom. Man forbereder finanslovforhandlingerne ved at give udmeldinger fra Folketingets talerstol om, hvad det er, man går ind for.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Forskellen på hr. Hans Kristian Skibby og Dansk Folkeparti og så de amtsrådspolitikere i Sønderjylland, som foreslog at nedlægge tre sygehuse, er, at man i Sønderjylland lytter til gode råd. Det er jo allerede mere end en uge siden, at der kom besked fra amtsrådet dernede om, at man sløjfer nedlæggelsen af de sygehuse på grund af det, der er kommet frem i sagen. Det burde hr. Hans Kristian Skibby også vide i stedet for at stå og komme med det her fra Folketingets talerstol.

Jeg vil også godt spørge hr. Hans Kristian Skibby: Hvad vil Dansk Folkeparti gøre for at styrke de svage kommuner? Og hvad har Dansk Folkeparti fået igennem i den her fremlagte regionalpolitik? Nævn bare et enkelt eksempel, så er jeg tilfreds.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Fru Line Barfod fra Enhedslisten var inde på nedskæringer, og Enhedslistens ordfører mente, at de, der bor i yderområder, naturligvis ville blive ramt.

Det er jo altså sådan, at den regering, som sidder nu, har siddet i et halvt år, og det betyder jo, at mange af de ting, der skal ske fremover, sker i et længerevarende perspektiv. Det betyder naturligvis også – for at vende tilbage til nogle af dem, som har nævnt finansloven for 2002 – at mange af de positive bidrag, som skal komme, altså ikke kommer på den første finanslov, og de kommer altså heller ikke som resultater i redøgørelsen til næste år som de vises helt store sten. Men prøv nu at give de her personer, som har påtaget sig det ansvar, det er at være i regering, 8 år, som den forhenværende regering havde, og lad og så se, hvordan det går med udviklingen, om den er blevet af negativ karakter eller den er gået i positiv retning ude i yderdistrikterne. Det synes jeg da det kunne være vældig spændende at følge.

Dansk Folkeparti er i hvert fald ikke indstillet på nedskæringer som sådan, men omprioriteringer er vi altså nødt til at have i et samfund som Danmark, og sådan har det også været tidligere.

Hr. Ole M. Nielsen, Kristeligt Folkeparti, mente, at det resultat, Dansk Folkeparti var kommet frem til sammen med regeringen, var for dårligt med hensyn til at vedtage en udtalelse her ved forespørgselsdebatten i dag. Det er da muligt, at Kristeligt Folkepartis ordfører synes, at det, vi har fået gennemført, er for dårligt, men det betyder ikke noget for ordlyden af de to forskellige forslag til vedtagelse. Det er sådan set kun punktet om, at man pålægger regeringen noget, der har med finansloven at gøre, og det synes jeg da, er et meget vigtigt incitament. Jeg har klart meldt ud, at jeg ikke mener, det hører hjemme i denne her debat, at vi skal til at sætte fingeraftryk på finansloven for 2003, i og med at vi ikke ved, hvem der skal være med i konstellationen for at få det vedtaget.

Hr. Arne Toft var inde på noget med, at jeg burde have vidst, at man nu var ved at sløjfe planerne i Sønderjylland om at nedlægge sygehuse i amtet. Det er da muligt, man er det, men jeg brugte det sådan set bare som et argument for, at hvis det er perspektivet i den fremtidige regionalpolitik i Danmark, at vi kommer ind på kun at have ét sygehus i hvert amt, så har vi en tendens, som i hvert fald set fra Dansk Folkepar-

tis synspunkt går i retning af, at amterne er ved at blive overflødige. Det er derfor, jeg har ønsket at få det ind i debatten her i dag, for jeg mener, at amternes fremtid i allerhøjeste grad har indflydelse på det, vi debatterer i dag, nemlig områdernes udviklingsmuligheder.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Med et vist suk i forhold til i hvert fald mine tidligere erfaringer som medlem af SR-regeringen kunne jeg godt have ønsket mig, at vi havde haft et lige så velopdragent parlamentarisk grundlag som det, vi her bliver præsenteret for. Det synes jeg faktisk er meget, meget sødt.

Men hvis man nu kunne friste bare en lillebitte smule, hvad er så Dansk Folkepartis konkrete synspunkter? Hvad står der på ønskelisten? Hvad er det, man møder op til forhandlingerne med? Hvad er det, man gerne vil konkret, når man skal handle af, hvad det er, der skal til, for at man bliver ved med at opføre sig så velopdragent? Og er regionalpolitikken så vigtig, at Dansk Folkeparti er villig til at omprioritere i forhold til det? For det er jo fuldstændig rigtigt, at der skal omprioriteringer til. Er man villig til det, og hvad står der på listen af konkrete bidrag til en positiv udvikling?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Hr. Hans Kristian Skibby gav mig ikke noget svar, men var lidt inde på sygehusenes struktur. Det, jeg var inde på, var politi og domstole, nemlig spørgsmålet om, hvordan det skal lokaliseres efter Dansk Folkepartis mening. Skal det gå mod større enheder, hvor man både vil flytte administration og dermed folk væk fra yderområderne, eller kan vi forvente, at Dansk Folkeparti har en holdning, der går den anden vej? Det er et meget enkelt spørgsmål, det bør kunne besvares.

Det andet spørgsmål, jeg har, er angående det forslag til vedtagelse, som er fremsat: Kan det virkelig være meningen, at Dansk Folkeparti ikke har nogen holdning til initiativerne omkring det jysk-fynske samarbejde, det bornholmske og det vestsjællandske, det storstrømske? Har man ikke nogen holdning til, om man her vil være med til at gå ind og støtte i år 2003? Er det sådan, vi skal forstå det, der ligger til grund her, at Dansk Folkeparti ikke har nogen mening om det, heller ikke ved de kommende

forhandlinger? For det må jo være det, det drejer sig om.

Kl. 12.50

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Hr. Skibby vil hellere snakke om noget, som vi ikke har noget at gøre med i den her sal, nemlig amterne, men det, som vi har noget at gøre med her, vil han derimod ikke tage stilling til, for det er finanslovforhandlinger.

Der er jo meget af det, vi beskæftiger os med her i Folketingssalen, der har noget med finansloven at gøre, men det er jo netop her, vi melder ud, hvad vi vil. Hvad går man ind for? Vil man tage stilling for en regionalpolitik indsats, når man skal drøfte finanslov? Det tør man altså ikke binde sig til. Så meget betyder det ikke for Dansk Folkeparti, at man tør støde an mod regeringen på et så lille punkt, som der ikke engang er sat beløb på. Vil man noget som helst til gavn for de svage områder i Danmark?

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Hvis debatten fortsætter, ender jeg med at blive en rig mand.*)

Fru Margrethe Vestager var inde på, at jeg var velopdragen; jeg har ellers altid gået for at være fræk, men det er så noget andet. Men hvis jeg er velopdragen, har jeg i hvert fald ikke noget imod det, og Dansk Folkeparti har heller ikke noget imod at være velopdragen, men som jeg klart præciserede, er vi velopdragne, hvis vi kan finde frem til enighed om noget. Vi har en række synspunkter, lige så vel som andre partier har, og når vi indgår et forlig, indgår vi naturligvis et forlig. Og det står altså ikke til forhandling, uanset hvor man sjove spidsfindigheder der kommer fra oppositionens side.

Konkrete bidrag nævner fru Margrethe Vestager også. Jeg synes da, at en af de ting, som vi har fået med ind i det, og som vi er gået med til i dag, og noget af det, som jeg synes er meget vigtigt, er da, at der i den næstkommende regionalpolitiske redegørelse også kommer en udredning inden for de enkelte amter, fordi der har vist sig at være store regionsforskelle inden for amterne i nord, syd, øst og vest. Og der synes jeg da, at med det, vi forhåbentlig får i hånden til den tid her fra Folketingets side, vil man måske

bedre være i stand til at få lavet nogle målbare indsatsområder til gavn for de steder, hvor det står galt til. Det synes jeg sådan set er et ganske fint bidrag at få med.

Jeg vil så ikke undlade at nævne endnu en gang – og det er sådan set med henvisning til alle de tre, der har været oppe og stille spørgsmål i den her runde, og som sagde, at vi ikke kom med konkrete bud, og at vi ikke har vores egen politik osv. – at vi altså har haft en fore-spørgselsdebat den 16. januar 2001 herinde, hvor Dansk Folkeparti netop fremsatte en række krav og sagde: Her har vi nogle forslag, noget til diskussion. Er det noget, som regeringen – den daværende regering – eller andre partier vil være med til? Det var bl.a. en mærkbar indsats over for landets yderdistrikter, udvikling og udflytning af statslige arbejdspladser, og hvad ved jeg. Jeg har en kopi af den her.

Da var den daværende regering lige så from og velopdragen over for sig selv, så den valgte at stemme nej til vores forslag, som jo egentlig er det samme, som ligger her.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Dansk Folkepartis ordfører oplyser, at han betragter sig selv som værende fræk. Jeg tror, ordføreren må være blevet tæmmet af nogen, som har større magt, end ordføreren har. Sådan må det være.

Jeg synes, at det er meget ærgerligt, at Dansk Folkeparti, som tidligere var en ret markant og aktiv medspiller på regionalpolitikken, er blevet så tam, som det er tilfældet her. Jeg synes, det er ærgerligt, at man ikke tør noget som helt i Dansk Folkeparti. Det er jo en ren misforståelse, at det ville være at undsige regeringen. Det har vi vist bevist et stykke tid i årene forud. Så det ville nok ikke være gået så galt med det.

Jeg synes, det er ærgerligt, at Dansk Folkeparti, som ellers slår sig op på at beskytte de svage i samfundet, er endt med at blive en tandløs vagthund, der logrer med halen, blot statsministeren ser til deres side.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hr. Skibby kunne ikke helt forstå, at vi kom med så mange spørgsmål og kommentarer nu. Hr. Skibby syntes, at vi skulle vente 8 år med at vurdere udviklingen under den borgerlige regering. Det vil jeg ikke. Når jeg kan se allerede, at der sker nedskæringer, og jeg kan se allerede nu, at

*) Taleren hentyder til traditionen med at give en »jomfrutaler« mønter.

der kommer problemer ude i yderområderne og med den regionale udvikling, så vil jeg ikke vente 8 år på, at det er gået helt galt. Så vil jeg allerede nu forsøge at se, om ikke det er muligt at påvirke regeringen og Dansk Folkeparti.

Kl. 12.55

På samme måde som det lykkedes for de mange aktive borgere i Sønderjylland at påvirke amtsrådet, kunne det jo være, at man også kunne samle tilstrækkelig mange borgere til at kunne påvirke regeringen og Dansk Folkeparti, og i hvert fald kunne det være, at det var muligt at vise borgerne, at Dansk Folkeparti siger ét og gør noget fuldstændig andet, at der ikke er nogen sammenhæng imellem alle de smukke ord, og hvordan man rent faktisk stemmer.

Jeg vil godt høre, om hr. Skibby kunne komme med bare én konkret ting, som Dansk Folkeparti har tænkt sig at gøre for at fremme den regionale udvikling.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Hr. Hans Kristian Skibby står her på talerstolen og vifter med et stykke papir med ting, som Dansk Folkeparti har fremlagt. Det er sandsynligvis de ting, Dansk Folkeparti også har sagt ude i forsamlingshusene. Nu står de små og svage kommuner og venter på: Vil Dansk Folkeparti det, som de har sagt?

Hr. Hans Kristian Skibby siger: Vi har fremlagt det, I ville ikke stemme for det. Det næste, der sker, er, at nu stemmer Dansk Folkeparti selv imod det, de har fremlagt. Nu har man mulighed for at få indflydelse, nu har man mulighed for at komme ud og sige til de små kommuner: Nu får I noget takket været os, og det vil som sagt ikke koste noget som helst. Hvis Dansk Folkeparti gør det, bliver vi enige alle sammen.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Til hr. Kristen Touborg: Nu er jeg også blevet tandløs og tam. Det er mange prædikater, man sådan skal have hæftet på sig i en debat som den i dag.

Jeg synes ikke, det er rigtigt at påstå, at vi ikke nogle gange går uden om regeringen. Det synes jeg ikke er rigtigt. Det kan godt være, vi ikke går over til SF, men alle andre partier har jeg da indtryk af at vi har en udmærket dialog med, og det vil vi da også have fremover. Men jeg mener ikke, at vi på nogen måde logrer for regeringen og er blevet til en lille skødehund,

som sidder på bageste række og gør, som regeringen har befalet os. Det er en ganske klar fejl-opfattelse fra hr. Kristen Touborgs side.

Enhedslistens fru Line Barfod var inde på, at hun ikke ville vente 8 år. Jamen det er da ikke sikkert, man behøver at vente 8 år på at se regionalpolitiske konsekvenser af positiv art. Der ligger mange ting ude i fremtiden, som vi skal ind og kigge på.

Men det er da meget kritisabelt, synes jeg, at man her i dag fra Enhedslisten nærmest skal beskyldes for, at man sætter Danmark tilbage til stenalderen, og at man har frataget alle vores yderdistrikter en lang række goder. Det er altså ikke tilfældet. Der ligger en lang række konkrete initiativer, og dem synes jeg vi skal bakke op om. Hvis de initiativer ikke konkret fremgår af det her, så fremgår de i hvert fald af den vedtagne finanslov for 2002. Der er en lang række forbedringer for danskerne. Det er ikke kun i yderdistrikterne, naturligvis er det ikke det, men der ligger en lang række forbedringer, som vi selvfølgelig har fået flertal for, og de er en del af det samlede billede, som vi skal ind på her.

Hr. Arne Toft nævner, om jeg ikke vil komme med et konkret bud på, hvordan vi hjælper de svage kommuner. Nu ved jeg, at der foregår forhandlinger i øjeblikket igennem KL om et nyt forlig, så man kunne måske håbe, at der kunne blive en mere rimelig fordeling af de bloktilskud osv., som tilgår kommunerne. Ifølge en opgørelse fra Det Skæve Danmark, som hr. Arne Toft jo selv igennem mange år har været en ivrig fortæller for, er det i hvert fald til gavn for mange af yderdistrikterne. Men jeg synes ikke, det er rimeligt at sætte mig til at forklare, hvordan den forhandling skal foregå. Det er sådan set det, jeg ligesom læser lidt i kortene at han gerne vil høre.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg vil gerne sige mange tak for svarene, og så vil jeg konkludere, at det, Dansk Folkeparti har fået i regionalpolitisk sammenhæng, er statistik.

Det er selvfølgelig også noget værd – jeg er ikke helt klar over hvor meget – specielt da jeg også kan konkludere, at Dansk Folkeparti ikke har et eneste konkret krav til den kommende finanslov i forhold til det regionalpolitiske. Jeg vil sige, at det er godt, man kan få en bedre statistik, men hvad i himlens navn vil Dansk Folkeparti bruge det til, hvis partiet ikke har nogle konkrete forslag til, hvad der skal ind i finansloven?

Kl. 13.00

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Hr. Hans Kristian Skibby har ikke lyst til at fortælle, hvad der er Dansk Folkepartis linje, når det drejer sig om regionalpolitikken, og det kan jeg godt forstå.

Hvis man ikke har nogen mening eller holdning, er man positiv, og derfor er jeg glad for, at vi ikke bliver karakteriseret som positive, for hvad er det, der ligger i redegørelsen? Jo, man har nedlagt et forskningsinstitut i Sydthy, og man har lavet en centralisering af Told og Skat. Der er ligeledes store personnedskæringer på skov- og naturplejeområdet, og stort set alle disse personer befandt sig i yderområderne, og dermed er udviklingen blevet skubbet ind mod midten.

Man har talt om, at der skulle være styrkepositioner, hvor der kunne gives hjælp til selvhjælp, ligesom det ligger i den jysk-fynske redegørelse, og når det drejer sig om det samarbejde, der er mellem Storstrøms og Vestsjællands Amter. Men vi har ikke kunnet få at vide her og nu, om Dansk Folkeparti har den holdning, at disse initiativer vil man være med til at støtte. Tværtimod har vi ikke har hørt ét eneste ord om, at disse områder anser man for at være væsentlige, så med andre ord: Vi kan ikke forvente noget som helst om, at Dansk Folkeparti vil hjælpe til med at sikre, at vi ikke får et skævere Danmark.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hr. Skibby kunne ikke komme med ét eneste konkret eksempel på noget i finansloven, som var til gavn for regional vækst, men talte om de generelle forbedringer, som nogle har fået.

Det er da rigtigt, at der er nogle, der har fået forbedringer i finansloven. Erhvervslivet har fået skattelettelser for 2,2 mia. kr., og man kan selvfølgelig håbe på, at det hjælper, men måske havde det været bedre at bruge de 2,2 mia. kr. målrettet til at igangsætte vækst. Det er heller ikke sikkert, at de mange med lave indkomster og de mange, der bliver udsat for arbejdsmiljønedskæringer og nedskæringer på mange andre områder, er særlig tilfredse med, at de skal være med til betale for skattelettelserne til erhvervslivet.

Men det, jeg egentlig gerne ville høre, er, om Dansk Folkeparti har bare ét lille bitte, bitte, bitte, bitte konkret krav, som de gerne vil stille til

finansloven for 2003 for at fremme regionalpolitikken – bare en enkelt lille bitte konkret ting. Kunne vi få løftet sløret for det i dag?

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Fru Margrethe Vestager var inde på, at Dansk Folkeparti ikke havde nogen deciderede krav til finansloven for 2003. Jeg kan ikke rigtig se, hvad fru Margrethe Vestager har den påstand i, for finanslovforhandlingerne er jo ikke gået i gang endnu, så jeg synes da, vi skal vente og se tiden an.

Dansk Folkeparti arbejder med en lang række initiativer og ting, som vi gerne vil have ind i finansloven for 2003, og hvis vi ikke kan få nok af de ting igennem, er det klart, at der er en anden situation. Men som sagt vil jeg gerne endnu en gang henstille, at det her ikke bliver en finanslovdebat, for det tilkommer ikke mig at føre den her i Folketinget, i hvert fald ikke på vegne af Dansk Folkeparti.

Kl. 13.05

Hr. Ole Vagn Christensen var inde på, at der ikke er noget positivt i det, som er lagt i kortene med den regionalpolitiske redegørelse, og nævnte bl.a. noget om hjælp til selvhjælp, der var gået fløjten i den jysk-fynske redegørelse. Jeg kan sige til hr. Ole Vagn Christensen, at der ligger en lang række initiativer, og det er det samlede billede, man skal se på. Man kan ikke allerede på nuværende tidspunkt sige, at der gøres en forkert indsats over for de danske yderdistrikter. Det er altså noget, der skal ses over en længere periode, og det er ikke sikkert, at det udmønter sig i konkrete forbedringer i denne regionalpolitiske redegørelse i forhold til den, der blev fremlagt sidste år.

Det er selvfølgelig tid til eftertanke for alle partier her i Folketinget, og jeg vil gerne endnu en gang henvise til, at vi rejste en forespørgselsdebat, hvor Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre stemte imod at styrke initiativer for udviklingen i de danske yderdistrikter. Det synes jeg er underligt, og det er da lidt falsk og lidt hult, at man på den ene side gerne vil komme med kritik, men at man på den anden side, når andre partier tilbage i januar 2001 stiller en forespørgsel om emnet, stemmer imod et forslag, som mere eller mindre har rod i det, som vi debatterer i dag.

Fru Line Barfod fra Enhedslisten var inde på, at erhvervslivet havde fået fjernet udgifter på 2,2 mia. kr. Jeg mener helt klart, at det er en god

måde at styrke udviklingen på at fjerne de administrative byrder fra erhvervsvirksomhederne, så det bliver mere attraktivt at starte egen virksomhed. Mange af dem, der starter deres egen lille virksomhed, gør det altså ude i de mindre samfund, hvor det er billigere at etablere sig, så jeg synes ikke, det er så skidt endda.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Hele debatten med hr. Hans Kristian Skibby startede sådan set under hans korte bemærkninger til mig, hvor han kritiserede, at vi havde en for negativ tilgang til problemet. Derefter har jeg og en række andre ordførere efterlyst bare ét enkelt initiativ i redegørelsen eller i andre publikationer eller tiltag fra regeringens side, herunder finansloven.

Da det er en regionalpolitisk debat, er vi nødt til igen at spørge: Betyder det, at vi ikke har kunnet få noget svar, at hr. Hans Kristian Skibby er enig i, at der ikke er noget positivt nyt i regeringens politik over for regionerne og i den regionalpolitiske udvikling?

Vi har kunnet konstatere, at der er skåret ned på de initiativer af regionalpolitisk betydning, den tidligere regering tog, og at det eneste nye er en lovning på, at næste år kommer der nogle flere analyser. Det lød, som om det var noget nyt, at man nu skulle til at analysere amter og kommuner, men der er masser af analyser i denne publikation, så det er ikke analyser, vi mangler. Spørgsmålet er, om man vil tage initiativer, og jeg kan konstatere, at det vil Dansk Folkeparti ikke.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Til hr. Ole Stavad: Dansk Folkeparti vil meget gerne tage ansvar, vi vil også meget gerne fremlægge initiativer, og der vil da også komme et konkret bud fra Dansk Folkeparti på, hvad der skal ske på området, i forbindelse med finanslovforhandlingerne for 2003. Det arbejdes der på i øjeblikket, og det, som ligger i de papirer, vi arbejder med, har naturligvis udgangspunkt i forespørgslen fra januar 2001 om udviklingen af vore landdistrikter.

Der skal naturligvis findes midler, for at de ting kan sættes i gang, men det nytter altså ikke at tage det punkt med i redegørelsesdebatten i dag, når det er noget, der mere vedrører finansloven for 2003. Det er noget, der skal forhandles om, og så synes jeg ikke, det nytter noget, at

man spilder alt for meget krudt på at fortælle, hvem der har gjort hvad, og hvem der ikke har gjort hvad.

Vi kan konkludere, at i de 8 år, som den forrige regering har haft til at udføre nogle ting, er der altså heller ikke sket for meget her i Danmark angående regional udvikling. Derfor synes jeg, det er meget flot, at man allerede efter et halvt år i opposition kan komme og sige: Kunne I ikke gøre det lidt bedre? Man har selv haft godt og vel 8 år til det, og her skete der altså ikke for meget.

Første næstformand (Svend Auken):

Fru Else Theill Sørensen som ordfører.

Else Theill Sørensen (KF):

Der er så dejligt ude på landet, der er så dejligt ude i landet, og sådan skal det også blive ved med at være. I Det Konservative Folkeparti mener vi, at befolkningen skal sikres gode og lige levevilkår, uanset hvor i landet man bor, og det betyder bl.a., at der overalt i landet skal være en god offentlig service i form af skoler, plejehjem, sygehuse, politi, retsvæsen og meget mere, og at der samtidig skal være gode rammer og gode muligheder for det lokale erhvervsliv.

Kl. 13.10

Jeg vil godt nævne to afgørende forudsætninger for en god offentlig service. Den første forudsætning er, at der er politisk vilje til at yde den gode offentlige service, og den anden er – og den er mindst lige så vigtig – at de rette økonomiske vilkår er til stede.

Jeg tror ikke, det kommer bag på nogen, at vi i Det Konservative Folkeparti har den overbevisning, at de økonomiske forudsætninger for velstand og velfærd er et dygtigt og stærkt privat erhvervsliv. Det er aktiviteterne og indtjeningen i det private erhvervsliv, vi alle sammen skal leve af. Det Konservative Folkeparti ønsker, at der er stor erhvervsaktivitet og mange gode private arbejdspladser i alle dele af landet. Regeringens konkurrenceevnepakke er et godt bidrag til at skabe bedre vilkår for erhvervslivet, og vi skal videre i samme retning.

Det er også vigtigt, som vi talte om i en debat forleden, at man ser på fordelingen af de statslige og for den sags skyld også de amtslige arbejdspladser inden for de enkelte amter. Det gøres bare ikke lige kun med ord at fordele de amtslige arbejdspladser på den rigtige måde.

Noget af det, der er af rigtig stor betydning for levevilkårene og erhvervslivet i et område, er

infrastrukturen: gode veje, jernbaneforbindelser, den øvrige kollektive trafik og den del af infrastrukturen, som består af bredbåndsnet osv. – altså alt, hvad der handler om kontakt til og med omverdenen.

Jeg bor og er valgt i et område, hvor der er langt til en motorvej. De, der bor der, hvor motorvejene ligger tættere, kan måske ikke rigtig forstå, at det betyder så meget, men det gør det rent faktisk. Når man kører fra Thisted eller Skive til København, er det første lange stykke, indtil man kommer til Vejle, ganske trættende. Det går langsomt, og det er dér, der sker uheld osv., men når først man kommer til motorvejen, glider det ganske let. Derfor er jeg meget glad for det stykke motorvej mellem Herning og Brande, der nu er truffet beslutning om, for det vil være til gavn og glæde også for mange i Viborg Amt.

Den kollektive trafik, som mange så tit taler om, er selvfølgelig vigtig, også for yderområderne. Men uanset hvor meget man styrker den kollektive trafik, kan den ikke få samme betydning i Vestjylland, som den har i Storkøbenhavn, for vi bor simpelt hen for spredt. Derfor er og bliver privatbilsystemet et must for alle os, der bor i yderområderne, og derfor er privatbilen en vigtig ting for folk, der bor i de tyndtbefolkede områder.

Jeg vil slutte med at fremhæve, at der måske især i de svagtstillede områder er en masse ressourcer, som bare venter på at blive udnyttet. Det, vi herfra kan bidrage med, skal være hjælp til selvhjælp. Der skal skabes gode rammer og gode vilkår, og så er jeg sikker på, at lokalbefolkningen selv kan fylde dem ud og selv kan løfte opgaver og ansvar.

Så skal jeg for god ordens skyld meddele, at Det Konservative Folkeparti naturligvis kan stemme for den vedtagelse, jeg selv har været med til at fremsætte forslag til, og at vi ikke kan stemme for den anden.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil bare spørge: I hvilken form skal den hjælp til selvhjælp, som fru Else Theill Sørensen foreslår at give, ydes? Lad os f.eks. tage Sydthy Kommune, som ifølge fru Else Theill Sørensen har en masse ressourcer, som bare venter på at blive udnyttet. Hvordan skal hjælpen udmøntes fra regeringens side?

Så vil jeg også spørge fru Else Theill Sørensen: Vil ordføreren tage initiativ til, at den konservative gruppe drøfter oplægget fra Finanstil-

synet, som vil pålægge realkreditsektoren at føre en anden politik end den, de selv fører, og som hidtil har været ansvarlig og god med hensyn til vurdering af långivning i udkantområder og i øvrigt hvor som helst? Vil den konservative gruppe være med til at snakke med Finanstilsynet om at fjerne det oplæg, som vil være til ubodelig skade for finansiering af initiativer i udkantområderne og derfor vil forhindre dem i at blive udført?

Kl. 13.15

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg vil godt sige tak for det indlæg, vi fik fra fru Else Theill Sørensen, og så vil jeg godt spørge angående den forskningsinstitution i Sydthy, som man nu har besluttet at reducere eller måske nedlægge: Betyder det, at det svagtudviklede område, som Thy jo er, får mere dygtig arbejdskraft eller mindre dygtig arbejdskraft i fremtiden?

Jeg kunne spørge på samme måde: Når det drejer sig om de reduceringer, der er sket på skovområdet med fjernelse af forstkandidater og forskellige andre, betyder det så, at man undergraver den vidensbank, der er i området, eller betyder det, at man har styrket vidensbanken?

Så kunne jeg også spørge: Når vi skal til at snakke om politi og domstole, hvad er så Det Konservative Folkepartis holdning? Vi kunne ikke få at vide, hvad holdningen er hos Dansk Folkeparti, men jeg håber, at vi kan få det at vide for Det Konservative Folkepartis vedkommende.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg er fuldstændig enig i fru Else Theill Sørensens bemærkninger om, at der er mange stærke ressourcer, som bare venter på at blive brugt.

En del af dem har regeringen ved sit eget sunde håndværk selv skabt, nemlig dem, som nu bliver frigjort fra forskningscentre i Sydthy og på Bornholm, dem, som ikke længere skal drive daghøjskoler, dem, som ikke længere skal formidle folkeoplysning, dem, som ikke længere skal arbejde i skovene, og så fremdeles. Alle disse gode, kvalificerede kræfter skal selvfølgelig bringes i gang igen til fordel for lokaliteten og regionen – men hvordan?

Hvordan forestiller Det Konservative Folkeparti sig helt konkret, at det skal ske? Hvad er

De Konservatives bidrag til forberedelsen af finanslov 2003 med hensyn til regionalpolitikken? Altså ikke generelle vækstpakker eller generelt dit og dat, men specifikke regionalpolitiske tiltag, som kan sikre, at de udmærkede ressourcer, der ser ud til at være i også de svage regioner, rent faktisk bliver brugt?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg vil sige til både hr. Ole M. Nielsen og hr. Ole Vagn Christensen med hensyn til Folkecenteret i Sydthy, at jeg er ked af, at de arbejdspladser forsvinder. Det er jeg ked af, det har jeg beklaget, det har jeg gjort før, og det synes jeg ikke vi behøver at blive ved med at køre rundt i. Men det, der skal til, er, at der skal være gode vilkår alle steder, og jeg har nævnt infrastruktur osv.

Så spørger hr. Ole M. Nielsen, om jeg vil tage initiativ til, at vi i den konservative gruppe drøfter spørgsmålet om Finanstilsynets udmeldinger til Realkreditrådet. Nu er jeg ikke sikker på, at der er meldt ud endnu, men jeg vil godt tage initiativ til, at vi drøfter det i den konservative gruppe. Men så var der vist også noget med, at vi skulle forpligte os til, hvad der skulle komme ud af de drøftelser, og jeg kan selvfølgelig ikke forpligte mig til, hvad der skal komme ud af vores drøftelser på grundlag af en henvendelse, som slet ikke har fundet sted endnu.

Angående politi og domstole kan jeg sige til hr. Ole Vagn Christensen: Jeg vil sammen med andre, som er valgt i området, kæmpe alt, hvad jeg kan, for at fordelingerne af statslige arbejdspladser komme de yderst beliggende områder til gode. Men det vigtigste for politiets vedkommende er naturligvis, at der er politi tæt på alle borgerne.

Til fru Margrethe Vestager: Jeg vil ikke stå her og røbe, hvad der er Det Konservative Folkepartis prioriteringer for finanslov 2003. Det kan godt være, at der er flere ideer, end der er midler til, og det er vist ikke naturligt, at det tages op i en debat som denne.

Første næstformand (Svend Auken):

Der er mange, der har bedt om ordet, og den første er hr. Ole Stavad og derefter hr. Niels Sindal.

Kl. 13.20

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Fru Else Theill Sørensen var meget kortfattet i sit indlæg med hensyn til sin forholden sig til de to fremsatte forslag til vedtagelser.

Det er jo ikke så overraskende, at fru Else Theill Sørensen støtter den vedtagelse, som blev præsenteret af fru Marianne Pedersen, for fru Else Theill Sørensen står jo selv som medforlagsstiller. Men på baggrund af de mange bestræbelser, der har været forud for denne debat for at finde et fælles fodslag, vil fru Else Theill Sørensen så ikke redegøre for, hvad det er i det af hr. Ole M. Nielsen fremsatte forslag til vedtagelse, som Det Konservative Folkeparti ikke kan medvirke til? Med det svar, vi har fået angående Finanstilsynet, kan jeg ikke forestille mig, at det er den pind.

Den anden forskel er, at man er en lille smule forpligtende over for godkendte projekter i det jysk-fynske område og Storstrøms og Vestsjællands Amter. Det svarer ganske til det tilsagn, der blev givet af den tidligere regering med en stærk opbakning fra et samlet Folketing, også Det Konservative Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Niels Sindal (S):

Jeg vil have lov til at fortsætte, hvor hr. Ole Stavad slap, og sige til fru Else Theill Sørensen, at det var en kedelig oplevelse i Aalborg, da vi hørte økonomi- og erhvervsministeren redegøre for den jysk-fynske fremtid. Samtlige borgmestre og øvrige deltagere havde forventet et udspil, der kunne anvendes, og som var i tråd med den tidligere regerings udspil, men vi fik varm luft og ikke nogen særlig gode hensigter.

For mig er regionalpolitik og erhvervspolitik sammenhængende. Hvorfor vil Det Konservative Folkeparti ikke støtte den tidligere regerings udspil og sætte midler af til understøttelse af den regionale erhvervsudvikling, sådan som samtlige deltagere i Aalborghallen faktisk havde forventet den dag?

Så kan jeg ikke lade være at kommentere fru Else Theill Sørensens bemærkninger om motorveje, og at man bor langt fra centrum. Det underdrer mig, at vi i sidste uge skulle stemme om nedlæggelse af X-busser i det jyske, for det var et system, der virkelig bandt yderområderne sammen med storbyerne. Kan fru Else Theill Sørensen give en forklaring på det?

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Hans Kristian Skibby, og derefter svarer fru Else Theill Sørensen.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg har et spørgsmål til fru Else Theill Sørensen, og det drejer sig om beskæftigelse.

Det er jo sådan, at for nogen tid siden kom der en plan fra økonomi- og erhvervsministeren, som præsenterede for os, at der inden år 2010 skulle tilføres det danske arbejdsmarked 87.000 nye job. Det er selvfølgelig også et fint mål i sig selv, men jeg kunne godt tænke mig at høre Det Konservative Folkepartis bud på, hvordan vi får dette meget ambitiøse mål indarbejdet i den fremtidige regionalpolitik på arbejdsmarkedsområdet.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Else Theill Sørensen for at svare, og derefter er det fru Inger Bierbaum.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Til hr. Ole Stavvad – og det bliver også et svar til en del af det, hr. Niels Sindal spurgte om: Hvad er det dog, der gør, at vi denne gang ikke kan blive enige om en vedtagelse? Jamen det er jo, at der er to pinde i det forslag til vedtagelse, som bl.a. Socialdemokratiet er medforlagsstiller til, som Det Konservative Folkeparti ikke kan gå med til.

Den ene handler om at sikre statslig medfinansiering af godkendte projekter. Jeg har en fornemmelse af, at det går igen og igen, at Socialdemokratiet er dybt skuffet over, at den nye regering ikke umiddelbart køber den forrige regerings projekter og finansierer dem fuldt ud. Det er projekter, som den forrige regering ikke selv havde finansieret, men bare havde tænkt sig at finansiere med nogle omprioriteringer på finansloven, og jeg kunne måske håbe, at hr. Ole Stavvad vil fortælle, hvad det var for nogle omprioriteringer. Det kunne da være, vi kunne få nogle gode ideer til, hvor vi kunne få nogle midler fra.

Den sidste pind om indgreb over for Finanstilsynets udmeldinger er vi i Det Konservative Folkeparti heller ikke begejstrede for. Jeg har sagt, at vi godt vil drøfte det, men det er sådan set ikke det samme, som at vi vil forpligte os til det i en vedtagelse.

Til hr. Skibby angående beskæftigelsen: I og for sig opfatter jeg det ikke sådan, at det er 87.000 nye job, der er brug for, men mennesker til at fylde ind i de 87.000 job. Det handler om at få mange flere mennesker til at være erhvervsaktive, så der ikke går så mange i forskellige passive ordninger, og det handler også om at få en meget, meget stor del af vore indvandrere i arbejde.

(Kort bemærkning).

Inger Bierbaum (S):

Jeg vil gerne spørge den konservative ordfører: Hvorfor har man i det sønderjyske område startet processen med at afskedige seks skovarbejdere, afskedige syv laboranter inden for fødevareresikkerhedssektoren, afskedige fem inden for arbejdsmiljøområdet og gøre det helt umuligt for Sønderjyllands Symfoniorkester at fortsætte arbejdet, fordi det mangler forskellige musikere? Og jeg kunne blive ved.

Det er sådan, at i Sønderjylland var vi meget glade for den tidligere regerings oplæg til regionalpolitisk udvikling. De store virksomheder, som er i Sønderjylland, efterspørger rent faktisk også højtuddannet arbejdskraft, og jeg vil gerne vide, hvad Det Konservative Folkeparti vil gøre for at understøtte, at udkantsområderne får ekstraordinært bidrag til uddannelse af folk på både mellemliderniveau og på højt niveau.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg fik et svar om Nordvestjysk Forskningscenter, som jeg ikke spurgte om, selv om det tilfældigvis lå i den kommune, jeg nævnte; jeg kunne også have nævnt Morsø eller Fjerritslev. Men jeg kan konstatere, at Det Konservative Folkeparti ingen initiativer har til støtte af det, fru Else Theill Sørensen nævnte i sin ordførertale. Man vil støtte de ressourcer, der allerede er til stede, men vi kan ikke få eksempler på, hvad det er.

Angående finansieringen er det rigtigt, at den endelige vejledning ikke er kommet ud til realkreditinstitutterne endnu. Men kan fru Theill Sørensen ikke forstå, at det er et problem, hvis man i langt højere grad eller udelukkende skal vurdere efter handelsværdien i stedet for som nu efter kommissions- og handelsværdi, bygningsværdi og den pågældende virksomheds evne til at drive forretning?

Kan fru Theill Sørensen ikke forstå, at det fuldstændig vil stoppe mulighederne for realkreditfinansiering, hvis der er tale om et lidt

specielt byggeri i et lidt specielt område eller bare en ganske almindelig fabriksbygning i et fjernt område? Det vil være umuligt efter den bestemmelse, og kan den konservative ordfører acceptere det?

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg har med stor glæde hørt indenrigsministeren tale om decentralisering, og vi har hørt fru Else Theill Sørensen tale om den lokale offervilje, i hvert fald når det gælder velfærd og hjælp til selvhjælp.

Så kom jeg til at tænke på, at i Det Konservative Folkepartis fremtidsplaner for regionerne er der tre regioner ud over hovedstaden, men der er ikke noget om skatteudskrivning. Hvor er så den lokale offervilje og modet til at gøre tingene og hjælp til selvhjælp og decentralisering? Hvordan skal det finansieres i de tre landregioner?

Så glæder jeg mig egentlig også til at høre svaret om X-busserne, som fru Theill Sørensen ikke fik tid til at give hr. Niels Sindal.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Else Theill Sørensen for at svare, og derefter er det fru Margrethe Vestager.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Lad mig starte med X-busserne, så jeg ikke bliver beskyldt for, at jeg skubber det til side med vilje.

Det er rigtigt, at mange i f.eks. Viborg Amt har haft glæde af X-busserne. Jeg har også læst, at de faktisk giver overskud, og hvis de er sådan en god forretning, er jeg da sikker på, at der er nogle private vognmænd, der vil forsøge at drive ruterne videre. Men det er vigtigt, at man også med offentlige transportmidler kan komme på tværs af de områder.

Fru Inger Bierbaum nævner en masse eksempler på afskedigelser. De er få, men de bliver til mange, når de bliver lagt sammen, det erkender jeg. Men det, der jo er den store forskel på den nuværende og den tidligere regering, er, at den nuværende regering forsøger at drosle de offentlige udgifter ned, så man bruger midlerne på privat foretagsomhed, og der bliver større råderum i den private økonomi hos både virksomheder og enkeltpersoner.

Til hr. Ole M. Nielsen: Kan vi ikke sige, at jeg har givet løfte om, at vi naturligvis ligesom andre vil drøfte konsekvenserne, hvis der nu kommer sådan en udmelding fra Finanstilsynet til Realkreditrådet, og når vi så ser, hvordan den er, vil vi drøfte den? Jeg synes altså ikke, det er helt rimeligt at stå og foruddiskontere, hvordan man skal tackle eventuelle virkninger af det.

Til fru Karen Klint: Det, som Det Konservative Folkeparti har foreslået, er at organisere sygehusene i tre regioner. Det er ikke, at alting skal organiseres i tre regioner, men alene, at sygehuse skal organiseres i tre regioner. Det er vores ønske, men det er jo ikke regeringens aktuelle politik; det er heller ikke noget, vi står og presser på for lige her og nu.

Første næstformand (Svend Auken):

Der er stadig væk en lang liste her. Den første er fru Margrethe Vestager, derefter fru Line Barfod og så hr. Ole Vagn Christensen.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg forstår det ikke helt. Vi hørte ministeren tale om frihedsgrader og det lokale selvstyre og muligheden for at gøre ting på andre måder og at fjerne begrænsninger, og nu får vi at vide, at det der med at køre busser, som folk er glade for, og som man kan drive med overskud, skal man i hvert tilfælde ikke gøre mere.

Det andet, som jeg ikke helt forstår, er, hvad der er det farlige ved at få en redegørelse for, hvordan man kan sikre gode finansieringsvilkår, for det er det, der bliver bedt om i den sidste pind i forslaget til vedtagelse. Der er ikke nogen forpligtelse – det var der måske nogle af forslagsstillerne, der gerne ville have haft, men vi er sådan set kun med, fordi det netop er en redegørelse og ikke en forpligtelse til at gribe ind. Men vi vil faktisk gerne vide, hvordan vi kan sikre finansieringsvilkårene.

Det, jeg egentlig kom herop for at sige, var, at jeg vil takke for svaret, for det viste jo, at De Konservative har ideer i modsætning til Dansk Folkeparti, og det pirrer jo nysgerrigheden. Derfor vil jeg høre, om den konservative ordfører kunne fristes til at løfte bare en lille del af sløret for, hvad det er for en retning, det går i, for man må kunne antage på baggrund af argumentationen mod forslaget til vedtagelse, at det ikke går i retning af medfinansiering af udmærket gennemarbejdede regionalt opbakkede projekter.

Kan vi nu konkludere, at vi får et klart nej til, at der på den kommende finanslov vil være midler til medfinansiering af regionale projekter?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Fru Else Theill Sørensen fik sagt, sådan som jeg i hvert tilfælde nåede at få det noteret ned, at vi skulle omprioritere, så vi i stedet for offentlig service skulle bruge penge på privat foretagssomhed.

Det er selvfølgelig ærlig snak, at det er det, man ønsker, men så skal man lade være med at prøve at bilde befolkningen ind, at man giver mere service, hvis det, man ønsker, er at give penge til private virksomheder og – som man jo også tydeligt har gjort med finansloven – store skattelettelser til erhvervslivet. Men det, der sker ude omkring, er jo, at der bliver skåret ned på amter og kommuner.

Fru Else Theill Sørensen talte om, at der skulle flere i arbejde i stedet for at være på passiv forsørgelse. Det er vi meget enige i. Derfor forstår vi heller ikke, hvorfor De Konservative og regeringen så har nedlagt servicejobordningen, som netop sikrede, at folk i stedet for at være på passiv forsørgelse kom i rigtige job i ældreplejen, og kunne sikre, at der var den fornødne ældrepleje også i udkantskommunerne.

Så jeg vil gerne høre: Hvordan hænger det, man siger, sammen med det, man gør?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg vil først sige tak for svaret fra fru Else Theill Sørensen.

Jeg synes, det var et ærligt svar på to områder, nemlig når det drejer sig om forskningscenteret i Sydthy, men også når det drejer sig om politi og domstole. Og det tager jeg som et udtryk for, at de ting, der er foregået med hensyn til Arbejdstilsynet, Told og Skat, skovene, og sådan kunne vi blive ved, ligesom fru Inger Bierbaum også kunne nævne en række tilfælde, er en skæv udvikling, og at det er en negativ udvikling, når vi taler om regionalpolitik. Derfor glæder jeg mig til at se, når nu vi skal se de konkrete forslag udmøntet, om vi så også kan se den velvillighed her.

Så må jeg som det sidste stille et spørgsmål til det, fru Else Theill Sørensen sagde om at finansiere socialdemokratiske projekter, den jysk-fyn-

ske redegørelse: Er det, at samtlige amtsborgmestre, samtlige politikere i amterne, har sat sig ned og er blevet enige om, hvad for nogle forslag der kan give også dem nogle muligheder for at få nogle videncentre, nogle udviklingscentre, lige pludselig blevet til socialdemokratiske projekter? Har man slet ikke nogen mening om disse ting selv, således at man kan være med til at styrke området?

Kl. 13.35

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Else Theill Sørensen for at svare. Og der er stadig seks indtegnede talere. Den første efter det er hr. Kristen Touborg.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Fru Margrethe Vestager talte, så vidt jeg kan se på mine notater, om spørgsmålet om konkret støtte til projekter. Der er jo stadig væk mulighed for at søge til konkrete projekter. Der er afsat 4 x 20 mio. kr., 20 mio. kr. over hvert af de 4 følgende år, til at søge til konkrete projekter.

Til fru Line Barfod: Der er den fundamentale forskel på os to, at det, som fru Line Barfod kalder store skattelettelser til erhvervslivet, bliver sagt i et tonefald, som om det er noget, nogle grumme mennesker propper ned i lommerne til deres private forbrug. Når jeg taler om skattelettelser til erhvervslivet, er det, fordi jeg dermed tror på, at erhvervslivet så udvikler arbejdspladser med mulighed for indtjening til gavn og glæde for hele samfundet. Jeg tror, at de private virksomheder er det, som vores samfunds økonomi bygger på, og det tror fru Line Barfod ikke. Og det er der, hele forskellen på vores argumentation og tankesæt ligger.

Til hr. Ole Vagn Christensen: Jeg beklager, at jeg kom til at nævne det som et socialdemokratisk projekt, men jeg vil sige, at det jo var den socialdemokratiske-radikale regering, som havde stillet i udsigt, at der skulle være en vis sum penge til de projekter i det jysk-fynske samarbejde. Og disse penge, som var stillet i udsigt, men ikke sat af, har den nuværende regering altså ikke sat af i samme omfang og ikke på samme specifikke måde. Men der er nogle midler, så noget af det kan få en støtte. Undskyld, at jeg kaldte det socialdemokratisk, men det var om selve finansieringen, som heller ikke var på plads under den foregående regering.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Fru Else Theill Sørensen snakker smukt om lige-
lig udvikling og ligestilling i de forskellige regi-
oner, og om, at det er vigtigt med en infrastrukt-
tur. Nu er det jo altså ikke sådan, at motorveje
ordner alting. I øvrigt er det sådan, at infrastrukt-
tur er andre ting. Det er også banedrift.

Mit spørgsmål til Det Konservative Folkepar-
ti er: Finder man, at den udlicitering og det til-
bud, som den konservative trafikminister har
besluttet at tage imod fra Arriva, er en styrkelse
af Midt- og Vestjylland, eller er det det modsat-
te? Er det udvikling eller er det afvikling? Er det
bedre eller dårligere end det bestående?

Jeg synes, det er lidt vigtigt at få styr på, at
det område også i høj grad er medvirkende til,
om vi har ordentlige forhold i regionen.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Fru Else Theill Sørensen siger, at den nye rege-
ring vil bruge pengene på de private i modsæt-
ning til den tidligere regering, der godt ville fi-
nansiere projekter. Så kunne fru Else Theill Sø-
rensen lige så godt sige: Vi ønsker udvikling der,
hvor der i forvejen er udvikling. For vi ved jo
alle sammen, at virksomhederne ligger, hvor ud-
viklingen er, de ligger, hvor infrastrukturen er.
Lige så vel som man kunne sige: Det er dem, vi
vil støtte ved at give dem skattelettelser.

Hvordan får de svage områder – nu tænker
jeg ikke på de svage regioner, jeg tænker på de
svage kommuner – mulighed for at udvikle sig,
når man ikke har penge ud over de der 4 x 20
mio. kr., som alle kommuner så skal kæmpe om
bagefter? Har de i det hele taget nogen mulig-
hed? Det var meget bedre så at være ærlig og si-
ge, vi vil styrke de stærke områder, i og med at
det er det bedste for Danmark. Så gør det. Så fin-
der vi på noget andet til de svage områder.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Ole Stavad og derefter fru Else
Theill Sørensen.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Her langt henne i debatten begynder det efter-
hånden at gå op for mig, at det sådan set er rig-
tigt nok, at vi har to forslag til vedtagelse, for fru
Else Theill Sørensen har meget klart givet ud-
tryk for, at regeringen og Det Konservative Fol-
keparti vil prioritere at give generel støtte på for-

skellig vis for at fremme den generelle private
foretagsomhed, og det er fint nok, men derfor er
der ikke plads og penge og midler til at foretage
en regional indsats.

Kl. 13.40

Det betyder jo, at med den strømning, der er
mod de stærke centre, mod universitetsbyerne,
efterlader man de øvrige områder af landet
uden konkurrencemæssigt tilstrækkeligt gode
muligheder for at få deres del i udviklingen. Der
er jo derfor, vi skal ind sammen med virksomhe-
derne, sammen med uddannelsesinstitutioner-
ne, sammen med de lokale og regionale politike-
re og være med til at understøtte. Og vi bruger
kun penge der, hvor de også ville bruge deres
egne.

Men jeg kan forstå på fru Else Theill Søren-
sen, at hun tror, at markeds kræfterne også løser
regionalpolitikken. Det er der, uenigheden be-
står.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Inger Bierbaum, hr. Ole M. Nielsen
og fru Karen Klint. Undskyld, det er først fru
Else Theill Sørensen.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg synes, det er svært nok at holde styr på tre
spørgsmål, men seks ville være lige i overkan-
ten!

Til hr. Kristen Touborg, som taler om Arrivas
tilbud vedrørende trafikken i Midt- og Vestjyl-
land, som den konservative trafikminister har
taget imod: Jeg tror nok, der er blevet gjort til-
strækkeligt rede for, at det var fornuftigt nok at
tage imod det tilbud fra Arriva. Og med hensyn
til betingelserne for det, så tror jeg rent faktisk,
at de var opstillet af den tidligere trafikminister
og den tidligere regering. Så jeg tror egentlig
nok, at der står et rimelig bredt flertal bag det.
Men jeg håber da på, at vi også i vores del af lan-
det bliver betjent ordentligt også af jernbanerne.

Til hr. Arne Toft, der siger, at vi hellere vil
bruge pengene på de private i stedet for på de
svage områder: Nej, men jeg tror rent faktisk, at
nogle af de mindre og mellemstore virksomhe-
der måske især er i de svage områder. Man kan i
hvert fald sige, at i de svage områder er der
mange mindre og mellemstore virksomheder,
og de får faktisk meget glæde af den erhvervs-
pakke, som den nuværende regering har lavet.

Til hr. Ole Stavad, der nævner spørgsmålet
om prioriteringerne og siger, at vi ikke vil foreta-

ge nogen regional indsats: Jo, det vil vi, vi vil bare ikke foretage lige præcis den samme, som den foregående regering har foretaget. Med hensyn til fordelingen af den offentlige aktivitet er det sådan, at prioriteringen går på at gøre statens aktiviteter lidt mindre og kommunernes og amternes lidt større. Det giver alt andet lige en større fordeling væk fra hovedstadsområdet og ud i yderområderne.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Inger Bierbaum og derefter hr. Ole M. Nielsen og fru Karen Klint, og så svarer fru Else Theill Sørensen igen.

(Kort bemærkning).

Inger Bierbaum (S):

Jeg har forstået på fru Else Theill Sørensen, at man vil gøre statens aktiviteter mindre og kommunernes større. I mit område – det er Allsundområdet – er der kommuner, der er ved at være på falllittens rand. Så jeg ved ikke, hvordan de skal gøre deres aktiviteter større.

Men jeg kan forstå, at man har givet skattelettelser til erhvervslivet. Og i mit område er der faktisk en ret stor virksomhed, som hedder Danfoss, og en lille – som vi kalder den hos os – som har 900 mennesker, og som er i gang med at udbygge nu, fordi de skal op på 1.200 mennesker, og de efterspørger uddannelse, uddannelse, uddannelse. Nede i mit område har erhvervslivet faktisk altid været glad for, at staten tog sig af uddannelse. Og det er sådan, at man i et udkantsområde har meget svært ved at holde på de unge mennesker.

Vil Det Konservative Folkeparti være med til at give en fleksibel taxameterordning, således at man forhøjer taxameterordningen i udkantsområder, hvor man virkelig har brug for forskellige arbejdskraftforhold?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg tager den en gang mere med realkreditlåne. Når jeg spørger den konservative gruppe, er det, fordi jeg har en vis formodning om, at økonomiministeren deltager i gruppemøderne. Det vil jeg tro at han har adgang til, i hvert fald som formand for partiet og minister, udpeget af partiet, osv. Og det er faktisk sådan, at økonomiministeren er den ansvarlige for Finansstyrelsen. Finansstyrelsen er ikke en i luften frit svævende institution, den kan ikke lave en ny vejledning eller bekendtgørelse, eller hvad det nu hedder,

til realkreditinstitutterne, uden at den har fået et stempel i ministeriet.

Kl. 13.45

Så siger fru Else Theill Sørensen: Vi skal nok kigge på den, hvis den vejledning kommer. Ja, når skaden er sket. Det er nøjagtig den samme måde som i regionalpolitik i det hele taget: Man venter, til skaden er sket.

Men der er noget, der hedder rettidig omhu. Det er betydelig bedre at udnytte rettidig omhu, end at man skal til at reparere på tingene, når det er gået galt. Og der er den her ting altså en sag, hvor det er gået rivegalt. Det er derfor, vi skriver i vores vedtagelsesforslag, som fru Vestager gjorde opmærksom på, at regeringen skal redegøre for, hvad den vil gøre, hvis det her skulle ske, hvad vi ikke håber, for det vil være langt bedre, at det bliver forhindret, end at man skal til at sætte noget i stedet for. Derfor forventer vi faktisk, at Det Konservative Folkeparti som ansvarligt parti vil tage denne her sag ganske alvorligt.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg har to forskellige spørgsmål. Jeg vil stadig væk godt forfølge det der med, at De Konservative trods alt har som mål at nedlægge amterne, som så kun skal varetage sundhedsopgaver, blev jeg belært om for lidt siden. Men hvem skal så – i hvert fald fortrinsvis – koordinere det samarbejde, der f.eks. har været i det jysk-fynske?

Og så har jeg et lidt mere kontant spørgsmål: Når nu pengene og skattefordele og andet skal kanaliseres mere til det private, så det private kan sætte initiativer i gang, hvor går så De Konservatives grænse for, hvornår det faktisk er så tæt på at være det, der ellers er forbudt: erhvervsstøtte?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Til fru Inger Bierbaums bemærkninger om, at der var fattige kommuner, der faktisk var på falllittens rand: Det håber jeg så sandelig ikke at de er kommet her i det halve år, vi har haft en borgerlig regering, for så må jeg sige, at det har haft en voldsom effekt. Så ville jeg også være stærkt bekymret, hvis jeg var i opposition. Det må være noget, der ligesom har været tilløb til i et stykke tid, hvis de kommuner er på falllittens rand. Jeg tror, at der rundtomkring vil blive behov for, ligesom man nu har gjort det på Bornholm, at kommuner enten frivilligt lægges sammen, eller

at kommuner frivilligt finder ud af at samarbejde på nogle områder, hvor de finder, at de kan bruge ressourcerne bedre i et samarbejde.

Jeg vil lægge meget stor vægt på, at det samarbejde kommer i stand ad frivillighedens vej, og at vi derved får styrket de områder, hvor der er nogle meget små og fattige kommuner. Jeg kan kun sige, at jeg er enig i, at det er vigtigt, at der er uddannelsesmuligheder, og at virksomhederne kan få uddannet arbejdskraft.

Til hr. Ole M. Nielsen: Jeg har forstået signalerne, og det ændrer ikke på, at jeg ikke bryder mig om, at den pind står i vedtagelsen. Derfor skal jeg nok holde det løfte, jeg har givet, og sørge for, at det bliver drøftet i den konservative gruppe – og det er helt rigtigt, at økonomi- og erhvervsministeren meget tit er til de gruppe-møder og deltager aktivt i dem.

Til fru Karen Klint: Selv om der i det konservative parti-program står noget om at nedlægge amterne, er det altså ikke det, der er til forhandling nu. Det er heller ikke på programmet i den regering, vi er med i lige nu. Så de mere detaljerede ting synes jeg ikke at der er nogen grund til at begynde at drøfte i denne her sammenhæng.

Så vil jeg lige sige til den allersidste bemærkning om, at vi synes, at pengene skal kanaliseres ud til de private: Nej, vi mener bare, at der skal kapres knap så mange penge fra de private over i de offentlige kasser. Så det er helt lovligt. Der er ikke noget med erhvervsstøtte i det.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Ole Stavad, fru Line Barfod og hr. Kristen Touborg: Det er foreløbig de tre sidst indtegnede spørgere, jeg har.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg synes altså, at det kører i ring.

Fru Else Theill Sørensen fastholder, at Det Konservative Folkeparti og regeringen godt vil være med til at understøtte en regional udvikling, lidt stridende mod alt, hvad vi i øvrigt har kunnet få af konkrete oplysninger. Men det skal så være nogle lidt andre regionale indsatser. Hvilke? Det har vi spurgt Venstre om. Vi har i øvrigt spurgt dem, der betragter sig som regeringens stærke allierede, Dansk Folkeparti, og ingen har givet os noget svar.

Hvis jeg må citere, som jeg også gjorde ved starten af debatten, fra Nordjyske Stiftstidende den 14. maj 2002 efter den store regionalpolitiske konference i Aalborg den 13. maj 2002, hvor

økonomi- og erhvervsministeren sagde: »Jeg kan ikke love jer alle de penge, som den tidligere regering gjorde. Den nuværende regering vil ikke bare arve de ordninger og initiativer, som den gamle regering havde på hylderne.«

Kl. 13.50

Det var ikke nogle, den gamle regering havde på hylderne, det var nogle, der var udviklet af i hundredvis af mennesker i det jysk-fynske område, konservative, Venstrefolk, virksomhedsfolk, uddannelsesfolk, og det samme sker i Vestsjælland og Størstrøms Amter. Hvad er det, De Konservative ikke kan lide i det, og hvad er det, man vil sætte i stedet for?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu kunne vi så høre fra fru Else Theill Sørensen, at det, man ønsker, er at gøre staten mindre. Samtidig har man jo også skåret på amter og kommuner, så de bliver også mindre. Det betyder, at der bliver skåret på noget af det, regeringen ellers er gået til valg på: at hjælpe de svageste. Der bliver skåret på behandlingsinstitutioner for narkomaner og alkoholikere, der bliver skåret på psykiatriområdet osv. Så der bliver altså ikke bedre vilkår for folk ude i regionerne.

Men så vil jeg høre: Når nu man så har gjort staten mindre, fået gennemført minimalstaten, når man har givet bedre vilkår for markedet, har givet fuldstændig los for en liberalistisk markedspolitik, hvordan er det så, man vil gå ind og sikre, at det giver en bedre og mere ligelig regional udvikling? Vil man overhovedet regulere erhvervslivet på nogen som helst måde, eller regner man med, at erhvervslivet bare selv vil sørge for at fordele sig sådan jævnt rundt i landet?

Så til allersidst: Har man nogen politik for hovedstaden, som jo sådan set også er en af regionerne her i landet, eller ønsker man egentlig helst hovedstaden væk?

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Tak for svaret vedrørende Arriva. Nu var det ikke et spørgsmål om DSB eller ikke DSB. Jeg vil gerne fastholde, at det er og bliver ministeren, der har valgt den servicemæssigt dårlig løsning, som vi har fået med Arriva. Det er ikke engang Arrivas skyld, det er faktisk ministerens skyld.

Jeg er nødt til at spørge: Synes De Konservative, det er en dårligere eller en bedre løsning end den nuværende? Jeg snakker ikke om et mini-

mumskrav, jeg snakker om det, der kører i det rigtige liv. Synes De Konservative, det er gået fremad, eller synes De Konservative, det er gået tilbage?

På trods af en tillægsaftale – man har vel også erkendt, at det var for dårligt, og derfor har man lavet en tillægsaftale, som sandsynligvis er alt for dyr i forhold til det, man kunne have fået før – er der stadig væk en række strækninger, som beskæres kraftigt. Synes De Konservative, det er godt?

Jeg synes, at regeringen har solgt udkantområderne.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Else Theill Sørensen og derefter hr. Ole Vagn Christensen, og så har jeg ikke flere indtegnede, så vi nærmer os vel tidspunktet, hvor vi kan fortsætte i ordførrækken.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg har helt den samme opfattelse som hr. Ole Stavvad, at det kører lidt i ring, men når spørgsmålene bliver ved at være de samme og svarene de samme, så må vi jo køre i ring.

Den nuværende regering har ikke villet love alle de penge, som den forrige regering havde lovet, men dog ikke havde fået på sin finanslov, og som man heller ikke havde sagt, hvor skulle komme fra.

Hvad er det så, vi konkret vil? Det er lige præcis det, der efter min mening ikke skal stå i en vedtagelse på nuværende tidspunkt. Der skal stå nogle retningslinjer for det, som vi vil, nemlig at der skal tilstræbes en ligelig udvikling og alle de andre hensigter, der står i den vedtagelse, jeg har været med til at fremsætte forslag til.

Til fru Line Barfod: Sådan som jeg har læst det, bliver der faktisk i kraft af den finanslov, der er nu, flere ansatte i amter og kommuner og færre ansatte i staten. Så det kan ikke være fuldstændig skåret ned. Det Konservative Folkeparti har ikke nogen som helst hensigter om at skabe en minimalstat, tværtimod mener vi, det er vigtigt, at der er en stat, og at der er noget til at holde sammen på samfundet, en stat, der har ansvaret for retspolitik, politi osv. Vi har ikke tænkt os at give los for en fuldstændig liberalistisk, nu brugte fru Line Barfod ikke ordet jungelov, men det lå næsten i det.

Så var der spørgsmålet om hovedstaden. Nej, vi ønsker ikke hovedstaden væk, vi anser det for meget vigtigt, at vi har en stærk og driftig ho-

vedstad. København er hele landets hovedstad, den er vi bestemt ikke interesseret i at gøre til mindre end det, den er, og vi synes, at det er godt, at København også er centrum i hele Øresundsregionen.

Kl. 13.55

Til hr. Kristen Touborg kan jeg stadig væk kun sige, at jeg mener, at de krav, der er stillet til Arriva eller DSB, er krav, der også var stillet af den tidligere regering, men det er da rigtigt, at kollektiv trafik har dårlige vilkår i Vestjylland, og der har jeg været inde på, at det er svært at opretholde en kollektiv trafik i tyndt befolkede områder.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Vi forstår stadig væk ikke, hvorfor man ikke kan godkende eller være medforlagsstiller til den vedtagelse, der er fremsat. Vi har ikke hørt noget om, hvorfor man ikke kan det. Vi har tværtimod hørt, at man sådan set mener, at man også vil være med til at udvikle de svage områder. Der er en lang række af initiativer. Lad mig her minde om et viden- og udviklingscenter inden for skaldyr og fisk og levnedsmidler. Men det er klart, at det kan området ikke selv løfte. Derfor er det nødvendigt med en statslig medfinansiering.

Der er også lagt op til, at der i forbindelse med hele træindustrien, som jo er placeret også i den nordvestlige del af Jylland, skal være et videncenter. Det kan området heller ikke selv klare, det må der også være en medfinansiering af.

Der er jo ikke tale om her, at man kommer i den situation, at ved at gå ind og støtte disse ting her, støtter man ikke det private erhvervsliv. Man støtter i særdeleshed det private erhvervsliv. Hvorfor kan vi ikke få nogle konkrete bud på, hvad det er, Det Konservative Folkeparti vil på disse områder?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg tror, jeg må konstatere, at mine pædagogiske evner ikke rækker til at få hr. Ole Vagn Christensen til at forstå, hvorfor vi ikke vil overtage præcis de projekter, den foregående regering har haft.

Med hensyn til at styrke de svage områder, står der i vores forslag til vedtagelse, at regeringen pålægges ved udarbejdelse af den regionale vækststrategi at prioritere indsatser i de dele af landet, der er dårligst stillede, f.eks. Bornholm,

Lolland-Falster, det sydfynske område og visse dele af Nord- og Nordvestjylland.

Første næstformand (Svend Auken):
Så er det hr. Kristen Touborg som ordfører.

Kristen Touborg (SF):

Det lokale selvstyre er et meget væsentligt element i det danske folkestyre. Det er indlysende godt at løse opgaverne så tæt på borgerne som overhovedet muligt. Derved er der stor sandsynlighed for, at brugerne oplever en bedre livskvalitet. Det er nemlig ikke nødvendigvis sådan, at befolkningen i f.eks. Sønderjylland værdsætter de samme servicetilbud lige så højt som befolkningen i Nordsjælland eller omvendt.

Men det kommunale selvstyre kan altså kun fungere, såfremt der er en rimelig stor opmærksomhed fra statens side på de regionale hensyn, der må tages.

Når der tages initiativer, og når der investeres med statslige midler, må sådanne regionale hensyn indgå. Gode hensigter er altså ikke nok. Der skal også handling til. Det nytter ikke meget, at vi i teorien har et godt demokratisk system, hvis vi ikke rigtig har noget at have det i.

Der er i tidens løb, ikke kun i dag, men når jeg tænker nogle år tilbage, sagt utrolig mange smukke ord om en bedre og mere ligelig udvikling mellem regionerne, men når det kommer til handling, er der altså godt nok ikke sket ret meget, uanset hvilken farve regeringen har haft.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på, om der er mere sandhed end som så i det gamle mundheld om, at ministre forgår, men embedsmænd består. Jeg er spændt på at se, om den nye borgerlige regering er i stand til at frigøre sig fra denne påstand. Den regionalpolitiske redegørelse tyder desværre ikke rigtig på det.

Kl. 14.00

Jeg havde gerne set, at redegørelsen i langt højere grad havde været fremadrettet og handlingsorienteret, ikke mindst set i lyset af, at det fremgår af redegørelsen, at de regionale forskelle er blevet stadig større i de senere år. Det drejer sig bl.a. om lavere indkomst, højere arbejdsløshed, mange helt uden for arbejdsmarkedet osv. Det er en udvikling, som vi nødvendigvis må have vendt.

Desværre må jeg jo sige, at debatten her i dag tyder ikke alt for meget på, at vi får den vendt. Såvel fru Marianne Pedersen som fru Else Theil Sørensen har i deres ordførertaler og i de svar, de har givet på de spørgsmål, der er stillet af an-

dre ordførere, ingenting sagt, absolut ingenting, intet konkret.

Hvad er det, regeringen har at byde på på de her områder? Hvad er regeringens holdning til de vedtagelser, der har ligget i forvejen, hvor vi egentlig har haft nogle gode fremadrettede ting? Hvorfor kan regeringspartierne ikke i dag stemme for det forslag til vedtagelse, som vi andre har arbejdet med, og som Kristeligt Folkepartis ordfører har arbejdet meget med? Jeg synes, det er utrolig svært at forstå, at det virkelig skulle være regeringens regionalpolitiske målsætning, at tingene ikke skal længere, at det er pæne ord og ikke mere.

For mig at se er der ingen tvivl om, at uddannelsesmulighederne er en meget afgørende faktor for, at de udsatte områder kommer på fode igen. Det gælder naturligvis de teoretiske uddannelser, men det er især vigtigt i de udsatte områder, at erhvervs- og arbejdsmarkedsuddannelserne fungerer. Men i modsætning til, hvad der tidligere er sagt af de nuværende regeringspartier om at sikre en ligelig udvikling her i landet, er realiteten desværre, at regeringens og Dansk Folkepartis politik på området gør forskellene endnu større i stedet for mindre; stik imod hvad Folketingets flertal tidligere har besluttet.

Jeg synes, det er ærgerligt, at det er sådan, at erhvervsskolerne – elever og lærere – bliver nødt til at aktionere landet over i protest mod, at regeringen skærer ned på området. Jeg synes, det er med rette, at man aktionerer.

Ud over de problemer, der allerede er bl.a. med få midler til undervisning, ja, så spares der nu yderligere et antal millioner kroner, selv om den nuværende statsminister lovede i valgkampen, at erhvervsskolerne skulle blive prioriteret, hvis han fik magten. Det fik han som bekendt, hvorefter alt om forbedringer er glemt. Det er et løftebrud. Som det står i Politikens leder i dag, er der tale om et løftebrud, og jeg kan kun sige, at jeg er enig.

Det er bare et enkelt eksempel på, hvad der sker, hvad regeringen gør i forbindelse med uddannelserne. Et andet eksempel kan man læse i Jyllands-Posten i dag. Det er seminarierne, der gør opmærksom på, at det efterhånden ikke længere er muligt at tilrettelægge undervisningen på en forsvarlig måde.

Jeg synes, det er utrolig ærgerligt, at vi her skal se, at uddannelserne, det, vi i virkeligheden skal leve på fremover, bliver skåret ned i stedet

for at blive forbedret, og det er helt i strid med de løfter, der i øvrigt er givet tidligere.

Redegørelsen i år er blevet lidt mere nuanceret end tidligere år på enkelte punkter, men der er brug for at få sat fokus på de kommunale udgifter til det sociale område. Man kan frygte mønstre, hvor mange ældre, mange uden for arbejdsmarkedet kombineret med lavt indtægtsgrundlag og høj skat giver de udsatte områder endnu større problemer i fremtiden.

Til sidst skal jeg sige, at vi har et stort ønske om handling og ikke kun pæne ord, og jeg synes, det er meget ærgerligt, at vi ikke kunne samles om en vedtagelse her i dag, som var fremadrettet, og hvor der også var lagt op til i hvert fald et minimum af handling.

Kl. 14.05

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Forespørgslen her i dag drejer sig om gode og ligelige vilkår, uanset hvor man bor i landet, og den regionale udvikling har jo også noget med landdistrikterne at gøre. Der er det jo interessant, at SF er i gang med, jeg ved ikke om at indsamle, men i hvert fald i gang med at overveje at indsamle underskrifter til en folkeafstemning mod en udvikling i landdistrikterne. Det hævdes oven i købet, at der skulle komme en masse nye boliger i landdistrikterne, hvilket jo måske kunne være med til at stimulere den regionale udvikling.

Jeg vil godt spørge hr. Kristen Touborg: Hvad er problemet med, at de børn, der bor ude i landdistrikterne, får lov til at bevare deres skole? Hvad er problemet med, at de erhvervsdrivende, der lever derude, de små handlende, kan bevare deres forretninger eller udvikle dem? Hvad er problemet i forbindelse med den regionale udvikling?

(Kort bemærkning).

Thor Gunnar Kofoed (V):

Se, jeg vil gerne høre hr. Kristen Touborg, om han ikke er enig i, at hans parti var med til at lave en masse regler over for mindre virksomheder, som specielt ramte dem ude i yderdistrikterne, hvad angår miljø?

Det bureaukrati var også sådan, at reglerne var så skarpe og så stramme, at de kommunale myndigheder eller lokalpolitikere ikke engang havde mulighed for at agere inden for de der regler. Man havde en sådan mistillid til lokalpolitikere, til at de, der bor ude i de lokale områ-

der, ikke engang selv ved, hvad der er bedst for deres områder, at man skulle lave så stramme regler.

Det harmonerer ikke rigtig med det, hr. Kristen Touborg sagde.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Jeg er glad for spørgsmålene fra Venstre vedrørende zonelov m.v.

Det er sådan, at med det lovforslag, som er lagt frem til vedtagelse i denne uge, er det store løsen større frihed, og det er jo korrekt, at det så betyder, at der bliver større frihed til nogle. Problemet er bare, at den frihed, man giver nogle store svineproducenter, nogle store erhvervsdrivende, nogle, som ønsker at lave nye landsbyer i naturskønne områder m.v., fratager man jo nogle andre. Den frihed fratager man de mennesker, som i dag benytter de samfundsskabe værdier, der ligger der.

Problemet i forbindelse med, at man skal lave regler, er jo altid, at man ikke skal lægge unødige begrænsninger på friheden, men man skal ikke kun give frihed til den enkelte, man skal også tage et fælleshensyn, når man taler om friheden.

Det siges så, at det er meget restriktive regler, der har været, men det synes jeg egentlig ikke det er. Jeg har levet hele mit liv på landet, og jeg synes egentlig ikke, det er særlig restriktivt, når det er sådan, at man har lov at bruge overflødiggjorte landbrugsbygninger til virksomheder med op til fem ansatte. Jeg synes ikke, det er særlig restriktivt, når man kan få lov at lave en medhjælperbolig eller en aftægtsbolig, forudsat at gården har en størrelse, så man har behov for en medhjælper. Jeg synes ikke, det er så voldsom en restriktion at pålægge.

Jeg vil gerne sige: Naturligvis går vi ind for, at man skal bevare skolerne, naturligvis går vi ind for, at man skal bevare butikkerne, men det betyder jo ikke, at man for enhver pris bare skal åbne alt det, man har beskyttet i årtier, at man bare skal sælge det her og nu, fordi vi har fået en ny regering.

Kl. 14.10

(Kort bemærkning).

Thor Gunnar Kofoed (V):

Med hensyn til større frihed og at den frihed, man giver til nogle, tager man fra nogle andre:

Spørgsmålet er: Hvem skal finde ud af det? Er det en regel fastsat af Folketinget, eller er det lo-

kalsamfundet, der måske nemmere kunne finde ud af det her ude blandt dem, der sidder i det?

Så en anden ting: Når man siger, hvilke regler der var før, og alle de muligheder der var, hvorfor kom der så ikke alle de der virksomheder i de der bygninger? Hvorfor blev der ikke skabt alle de der ting? Var det ikke, fordi det var for besværligt, og inden man egentlig kom i gang, jamen så skulle man have så mange eksperter til at rådgive sig, at man aldrig kom i gang, det var simpelt hen for dyrt for de mindre virksomheder? Var det ikke for bureaukratisk?

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Jeg synes, det er fint, at hr. Kristen Touborg gerne vil have, at skolerne skal bevares, og at de små handlende skal kunne være ude i landdistrikterne, men der skal jo være nogle børn, og der skal jo være nogle mennesker, der kan handle derude, før det kan lade sig gøre, og det er jo så det, som SF vil forhindre ved at sige nej til bl.a. planloven.

Det, der undrer mig, er, at SF ikke har tillid til, at kommunalpolitikkerne kan klare det her job på en fornuftig måde. Der sidder jo mange SF'ere rundt omkring i kommunalbestyrelserne, hvorfor er de ikke gode nok til at kunne klare lokalplanlægningen?

Så vil jeg godt spørge hr. Kristen Touborg: Er der nogen andre områder, som lokalpolitikkerne ikke kan klare? Er det sådan, at vi også skal fjerne skoleområdet fra dem eller ældreområdet? Kan de heller ikke klare det? Hvorfor afholder vi overhovedet kommunalvalg, når kommunalpolitikkerne ikke kan klare lokalplanlægningen?

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Efter SF's opfattelse er det godt og i øvrigt nødvendigt at have det tredelte system, vi har i dag, med kommunerne, amterne og staten.

Derfor er det, når vi snakker om det her område, en balancegang imellem, hvad der skal ligge i det helt lokale demokrati, og hvad der skal ligge i det mellemste, altså i amtsrådsregi.

Vi mener, at zonelovgivning ligger fremragende i amterne, og det gør vi, fordi der sagtens kan være f.eks. store virksomheder, som har meget stor betydning for en lille kommune. De ville få en behandling ude i det lille byråd, hvor de umiddelbart ville have meget stor indflydelse på, hvad det var for nogle afgørelser, der blev

truffet. Det kan da sagtens være. Derfor er der en balancegang imellem, hvornår tingene skal ligge hvor, og vi synes, der er en udmærket balance i det i øjeblikket.

Så bliver der spurgt, om man kan opretholde skoler uden børn: Det kan man af gode grunde ikke, men vi synes altså, at prisen er for høj, hvis man skal bygge boliger i skove. Vi synes, prisen er for høj ved at bruge boliger på den måde. Vi synes også, at prisen er for høj, hvis man bygger i de naturskønne områder.

Vi mener, at der skal være en balance, og vi mener faktisk, at den er fundet meget udmærket i dag, bl.a. fordi der er de muligheder, som jeg nævnte i mit tidligere svar, for, at der kan bruges de faciliteter, der er der. Der kan meget vel blive store problemer, også miljømæssige, hvis man lægger større fabriksanlæg ud i det åbne land. Man får jo det problem efterfølgende, at i al fald i forhold til rensningsfaciliteter kan det give store problemer, det gælder også trafikmæssigt osv. Derfor er det faktisk en god idé at lave lokalplanlægning.

Så vil jeg gerne rette hr. Vesselbo: Lokalplaner lægger kommunerne, og dem laver kommunerne faktisk. Der er lidt, du skal have lært der.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Der står ingen steder i forretningsordenen, at direkte tale er tilladt.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg vil gerne spørge hr. Touborg, om han ikke finder det bemærkelsesværdigt med denne her diskussion om, hvad kommuner kan klare.

Folketinget har netop på regeringens foranledning vedtaget et lovforslag, som forpligter kommuner til at gennemføre valgfrihed hvad angår leverandører i ældreplejen. Den daværende ordning var, at kommunen kunne vælge, om den ønskede at give valgfrihed, men regeringen fandt, at det var nødvendigt at pålægge kommunerne at sikre valgfrihed.

Er det ikke, hvad skal man sige, en smule inkonsistent, at et medlem af Venstre nu synes at være meget, meget optaget af kommunernes evne til selv at træffe beslutninger, som er fornuftige, udmærkede og rimelige – hvilket vi også tror i Det Radikale Venstre de er – da regeringens adfærd synes at trække i den modsatte retning?

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Hr. Thor Gunnar Kofoed for en tredje kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Thor Gunnar Kofoed (V):

Det er med hensyn til hr. Kristen Touborgs udtalelse om det forurenende i at lægge store virksomheder ude i det åbne land eller ude i yderområderne. Er det måske mindre forurenende, at folk skal pendle i timer hver eneste dag for at komme på arbejde? Er det så ikke bedre at lægge virksomheden derude, hvor arbejdskraften er?

Den fg. formand (Inger Dahl-Sørensen):

Hr. Eyvind Vesselbo, også for en tredje kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Det var meget godt at få et hjælpespørgsmål, det luner jo altid, når man er lidt presset.

Jeg hørte hr. Kristen Touborg sige, at lokalpolitikere, altså kommunalpolitikere, i højere grad end amtspolitikere kunne lade sig påvirke af interesser i kommunen. Jeg vil godt have hr. Kristen Touborg til at udbygge det og dokumentere, hvor hr. Kristen Touborg dog har det fra, at kommunalpolitikere i højere grad lader sig påvirke af lokale interesser end amtspolitikere.

Så kan jeg lige understrege – for det er igen sådan, at når man er lidt presset, kommer man til at sige noget forkert – at det med at bygge i skovene og i naturskønne områder er der ikke nogen i regeringen eller i regeringspartierne, som har planer om. Der er måske noget, hr. Touborg lige skal samle op på.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Jeg tror ikke, vi på dette forholdsvis fremskredne tidspunkt skal diskutere for meget, hvad det er, regeringen og regeringspartierne har af planer for skovenes fremtid. Jeg har hørt en del andre udsagn end det, hr. Vesselbo siger nu, og så vil fremtiden jo vise, hvem der har ret. Sådan som jeg har forstået det, var der i hvert fald én minister i regeringen, som meget gerne så, at det skulle være sådan, men det er muligt, at ministeren ikke havde et flertal bag sig. Det skal jeg ikke kunne sige.

Jeg kan bekræfte fru Margrethe Vestagers spørgsmål: Der er mange forskellige opfattelser af, hvad der forstås ved den store frihed, hvor-

når man må røre ved det kommunale selvstyre, og hvornår man ikke må. Eksemplet, fru Margrethe Vestager nævnte, er ét eksempel, og et andet eksempel er udfordringsretten. Her vil regeringen åbenbart ikke lade kommunerne selv bestemme, hvordan tingene skal fungere. Nej, man vil sikre, at enhver privat virksomhed kan byde på et projekt med alt det bureaukrati, det nu måtte medføre.

Med hensyn til at der er meget bureaukrati i det ene eller det andet: Det er nok lidt vanskeligt at få dette samfund til at køre helt uden bureaukrati. Vi har nogle regler, der skal overholdes, og det indebærer et vist bureaukrati; det kommer vi næppe uden om.

Til hr. Kofoed: Jeg sagde, at der kunne være problemer med forureningen i forbindelse med rensningen, for det er jo klart. Hvis man ligger langt fra et rensningsanlæg eller fra et bysamfund, vil det kunne give nogle problemer, og de løses lettere i et industriområde, end når man ligger langt væk derfra.

Endelig skal jeg sige til hr. Vesselbo, at jeg føler mig ikke spor presset – ikke det fjerneste! Men jeg mener i øvrigt, det er rigtigt, at der er områder, som ligger godt hos amtet, for som jeg sagde i min ordførtale, kan der sagtens være små kommuner, som føler, at de ikke kan sige nej, selv om de burde gøre det. Det har ikke noget at gøre med, om man sidder i amtet, det har noget at gøre med, hvor nær man er på sagen.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Fru Margrethe Vestager som ordfører.

Kl. 14.20

Margrethe Vestager (RV):

Det er interessant, at vi nu endelig har fået den regionalpolitiske debat, som vi tog tilløb til og tog tilløb til og tog tilløb til, da vi diskuterede placeringen af statslige arbejdspladser.

Jeg vil fokusere på nogle af de ting, som skal være til stede, for at man kan bosætte sig og have ligelige vilkår. Det første er at have børnepassningsmuligheder til rådighed, og her må man sige, at der er en meget interessant prioritering fra regeringens side. Den er tilsyneladende mere optaget af, at ældre skal føle sig veltilpas ude i kommunerne, frem for at børnefamilierne skal gøre det.

Det er meget karakteristisk, at med L 130, som netop er vedtaget, finder man det nødvendigt at pålægge kommunerne at give valgfrihed for de ældre. Man finder desværre ikke, at det

på samme måde er nødvendigt at sikre, at kommunerne også giver valgfrihed, for så vidt angår børnepasning. Det er nemlig sådan, at man har afvist at sikre offentlige pasningstilbud de steder, hvor kommunerne måtte vælge at give forældrene et tilskud til selv at passe deres børn. Hvis der skulle være sammenhæng i regeringens tænkning, burde kravet om, at kommunerne skal give valgfrihed på ældreområdet, være modsvaret af et krav om, at kommunerne også skal give valgfrihed på børneområdet, så det rent faktisk bliver sådan, at man kan få sine børn passet, hvis man har arbejde på en af disse arbejdspladser, som alle, der har talt her i dag, håber vil blive oprettet.

Det andet er, at de fleste forældre har et ønske om at kunne sende deres børn i en god og udmærket folkeskole. Her er det interessant, at regeringen har fundet det hensigtsmæssigt at bryde det folkeskoleforlig, som senest viste sin styrke ved at lave en fleksibel ordning, som faktisk gjorde det muligt for kommunerne at få nogle dispensationer, så man også kunne opretholde folkeskoler i de små landsbyer. Det var noget, vi på tværs af partierne i folkeskoleforligskredsen var fuldstændig enige om, og vi havde en forhandling, som netop gjorde, at ikke kun regionalpolitiske, men også lokale synspunkter kunne komme til orde.

Det tredje er hele spørgsmålet om ungdomsuddannelser. Selv om der bliver talt utrolig meget om universiteter, er det, som om nogle glemmer, at det faktisk kun er 12 pct. af hver generation, der optages på universiteterne. Nogle gange lyder det, som om halvdelen af en generation optages på universiteterne, men det gør de altså ikke, og en stor del af den iværksætterkultur, selvstændighedskultur, som vi ønsker os, findes faktisk blandt de unge, som har en erhvervsuddannelse.

Der er megen snak om det ene og det andet, men jeg kan konstatere, at Venstre tilsyneladende har glemt, hvor mange timer vi brugte i hindens selskab før valget med henblik på at lave en flerårsaftale for erhvervsskolerne – en flerårsaftale, som netop var nødvendiggjort af, at erhvervsskolernes økonomi i de kommende 4 år ville blive særdeles anstrengt og måske gøre det umuligt at leve op til den erhvervsuddannelsesreform, som Folketinget i meget stor enighed havde gennemført. Jeg synes, det er ærgerligt. Jeg troede egentlig, at regeringens ministre kun havde givet deres øren at høre med i pant for ministertaburetten, men jeg kan nu konkludere,

at også hukommelsen er blevet indleveret samme sted. Vi havde faktisk forpligtende drøftelser. Vi havde udmærkede drøftelser, vi havde en fuldstændig klarlæggelse af, hvor dårlig erhvervsskolernes økonomi ville blive, hvis ikke der blev indgået en flerårsaftale, som dels kunne sikre et stabilt økonomisk fundament, dels kunne sikre en økonomisk genopretning til støtte for den erhvervsuddannelsesreform, som var gennemført.

Når det er så afgørende, er det, fordi erhvervsuddannelserne og deres institutioner også er grundlæggende for de korte videregående uddannelser. Der er mange unge, der tager korte videregående uddannelser, og de kompetencer, man får her, er faktisk grundlaget for en stor del af vore virksomheder: tekniske kvalifikationer, it-kvalifikationer, salgskvalifikationer, marked, handel, finansiering osv. De er faktisk også en del af grundlaget for den uddannelse gennem hele livet, som ganske mange danskere tager, og derfor er det ærgerligt, at forhandlingerne ikke er blevet genoptaget, og at regeringen ikke føler trang til at følge op på det, som faktisk var en fælles dagsorden: at sikre, at erhvervsakademierne bliver til virkelighed.

En anden ting på samme område er spørgsmålet om centre for videregående uddannelser. Det havde vi overordentlig gode forhandlinger om, men desværre endte det jo med – og jeg skal ikke kunne gisne om årsagerne – at Venstre faktisk ikke kom med i den aftale, der blev indgået. Nu hører vi, og det er jeg selvfølgelig glad for, en meget stor støtte til centre for videregående uddannelser, for den centrale pointen er jo netop, at det fysiske uddannelsessted opretholdes, samtidig med at man kan sikre en tilfredsstillende kvalitet. Det er jo helt afgørende, at tilbuddet kan opretholdes, samtidig med at man sikrer en tilfredsstillende kvalitet, og det må være målet for alt det, som placeres andre steder.

Kl. 14.25

En anden ting, som jeg synes, man må ærgre sig over, er, at når man bor rundt omkring i landet, vil man også have den forventning, at der er andre tilbud til stede end den formelle uddannelse, altså folkeoplysning, daghøjskole og folkeuniversitet, hvilket jo er med til at forankre den folkelige tradition og med til at forankre vore universiteter rundt omkring i det folkelige landskab. Vi havde faktisk fundet en meget god nyordning for folkeuniversitetet, og vi havde faktisk fundet nogle meget gode ordninger for folkeoplysningen. Jeg skal ikke gentage den de-

bat, der har været, men vil bare sige, at ude de steder, hvor det kan være svært at samle et hold, har man lidt svært ved at genkende det Venstre, som tidligere har eksisteret – det Venstre, som faktisk støttede folkeoplysningen, det Venstre, som faktisk bakkede op om, at det er vigtigt, at 1,4 millioner danskere hvert år engagerer sig i frivillig og uformel undervisning. Det er nemlig et væsentligt bidrag til skabelsen af gode og lige-lige vilkår.

Det tredje område er selvfølgelig kulturtilbuddet. Jeg skal ikke kunne gisne om, hvad kulturministerens bestræbelser vil medføre, men det er i hvert fald svært at finde nogen, som har en positiv prognose for, hvordan det vil gå med kulturlivet i Danmark.

Hvis nu alt dette var på plads, kunne man sige, at så havde det været velkomment, hvis regeringen ville begynde at øve sig på sin bestræbelse for at lave samlede regionalpolitiske vurderinger ved at lade det finanslovsforslag, som nu er vedtaget, nemlig finanslov 2002, gennemgå en sådan regionalpolitisk vurdering. Men foran sig har man jo finansloven for 2003, og her kunne man jo gennemføre den øvelse. Man kunne måske endda begynde med at gøre det med den, der er vedtaget, måske også for at se i øjnene, hvad det er, der skal rettes op på.

Det er interessant, at sidste gang, vi diskuterede spørgsmålet om statslige arbejdspladser, fik vi at vide, at det var helt afgørende for beslutningen om at flytte Rigsarkivet til Odense, at de otte amtsborgmestre, som også stod bag det jysk-fynske samarbejde, havde et samlet ønske om, at det blev flyttet til Odense. Det var så at sige begrundelsen for, at det skulle ske. Men lige pludselig kan de samme amtsborgmestre – det samme politiske bagland, som har udarbejdet den jysk-fynske redegørelse, som har fået de ideer, der er kernen i den redegørelse, der har været en del af hele forarbejdet, og hvis enighed var så afgørende for udflytningen af Rigsarkivet – ikke få at vide, om de er købt eller solgt med hensyn til medfinansiering af deres initiativer. Tingene savner enhver form for sammenhæng, og derfor er det komplet uforståeligt, at regeringen ikke kan støtte det forslag til vedtagelse, som er fremsat af de rigtige oppositionspartier.

Regeringens tre støttepartier putter sig bag, at der først sker noget i forbindelse med finansloven, og at der er længe til. Nej, der er ikke længe til. Finansloven bør mere eller mindre være på plads for nærværende, hvis man overhovedet skal kunne nå at blive færdig til den fastlagte of-

fentliggørelsesdato, og det er også uforståeligt, at man ikke ønsker en redegørelse for, hvad det betyder for långivningen rundtomkring i ud-kantsområderne, at der er den markedsøkonomiske effekt på renterne, som vi nu ser.

Jeg synes, der er faldet mange gode bemærkninger i dag, også bemærkninger, som bryder med surheden eller misundelseseffekten over det at have en hovedstad. Selvfølgelig skal vi have en hovedstad, men selvfølgelig skal vi også have regioner, som kan være med til at trække og skabe den balance, som skal sikres.

Jeg kan konstatere, at når det gælder de positive ting, som den tidligere regering faktisk fik gennemført på børnepasningsområdet, på folkeskoleområdet, for ungdomsuddannelserne, for CVU'er og akademier, for folkeoplysning og for daghøjskoler, trækker regeringen den forkerte vej. Det kan da godt være, at en motorvej her og der gør en forskel, men jeg kunne nærmest forstå på den konservative ordfører, at det var, fordi man så kunne komme hurtigere til storbyen.

(Kort bemærkning).

Thor Gunnar Kofod (V):

Jeg vil sige tak for en god og overordnet ordførertale. Den var meget overordnet, vil jeg sige, men den tog bare ikke stilling til redegørelsens største tema, nemlig skævvridningen – det, at vi har en meget stor opdeling af Danmark, som man tydeligt kan se af redegørelsen.

Når man ser på, hvad den regering, fru Margrethe Vestager var medlem af, gjorde, foretog den en omlægning af refusionerne på pensionsområdet, på sygedagpengeområdet og af flygtningerelaterede omkostninger ved at skære refusionerne ned. Ude i de områder af landet, hvor der ikke er nogen virksomheder, hvor man kunne putte folk hen, blev der flere og flere førtidspensionister. Den omlægning ramte de skæve områder meget hårdt, og derfor havde de ikke råd til alle de luftige planer, som den tidligere regering havde. Vil man slet ikke være med til at løse de problemer?

Kl. 14.30

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Jeg vil også takke for indlægget. Der var jo ikke overraskende en del utilfredshed med den måde, det foregår på i øjeblikket, og der var udtalelser om, at det var ærgerligt, som det kører nu. Det kan man jo have en mening om.

Men det, jeg manglede, var nogle konkrete forslag til, hvordan det her så kunne ændres. Derfor vil jeg spørge fru Margrethe Vestager: Kunne vi ikke bare få fem centrale, konkrete forslag til, hvordan vi kan få gode og ligelige levevilkår, uanset hvor vi bor i landet, for så kunne det være, det kunne blive lidt mere konstruktivt?

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Ja, det er jo ærgerligt, at det er blevet så sent. Jeg kunne måske nok have ønsket at være blevet spurgt om det, da Venstres ordfører og den konservative ordfører havde ordet, for vi er jo godt klar over, at sådan som det spiller i øjeblikket fra de tre regeringspartier, får vi andre ikke meget indflydelse på den kommende finanslov.

Jeg tror, det er helt afgørende i forhold til at løse refusionsproblemerne, at den finansieringsreform, som egentlig var stillet i udsigt, dog synes at blive gennemført om end med en vis forsinkelse, og det er meget afgørende, at førtidspensionsreformen faktisk bliver gennemført, sådan at man kan se på folks kompetencer og ikke på deres svagheder, hvilket jeg tror vi er fuldstændigt enige om.

Med hensyn til konkrete forslag vil jeg sige, jeg synes, det er meget afgørende, at vi får gennemført de ideer, som lå i redegørelsen om erhvervsakademier, sådan at de lokale erhvervs-skoler faktisk sammen med de lokale virksomheder kan sikre, at der bliver en konkret vækst i et givet område.

Derudover vil jeg nævne en række af de forslag, som ligger i det jysk-fynske samarbejde. Det er forslag om samarbejde mellem universiteter; det er forslag om digitalisering; det er forslag om samarbejde på tværs af kommuner, sådan at det ikke er den enkelte kommune, men tværtimod kommuner i fællesskab, som sikrer, at der bliver en regional forandring.

Jeg skal ikke gennemgå alle de initiativer, som er i den jysk-fynske redegørelse, men jeg synes dog, at det er karakteristisk nu, hvor der bliver bedt om konkrete svar, at man ikke tidligere fra Venstre og De Konservative har kunnet få bare skyggen af konkrete svar, men at de vil skyde på noget, de vist efterhånden mener er et ubetydeligt oppositionsparti for at få inspiration til det arbejde, som burde være færdigt nu hos Venstre og De Konservative.

Vi kunne ikke hos den konservative ordfører få så meget som et eneste konkret forslag til den

finanslov, der udarbejdes i de her måneder, som jeg antager De Konservative har stor indflydelse på.

(Kort bemærkning).

Marianne Pedersen (V):

Jeg vil gerne kort spørge fru Margrethe Vestager, hvornår finansieringsreformen skulle træde i kraft i forhold til den tidligere regerings udmeldinger?

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Jeg vil godt sige til fru Margrethe Vestager: Det var egentlig ment konstruktivt. Det var ikke for at skyde på et lille oppositionsparti, at jeg spurgte om nogle konkrete forslag. Det var egentlig for at høre, om der var nogen, og de kom så. Det var ikke for at skyde på det lille parti.

Vedrørende indflydelse på finansloven: Ja, der skal jo to til en tango, og hvis man har lyst til at være med, så drejer det sig jo om at give og tage. Hvis ikke De Radikale vil give noget for at få noget, ja, så er der jo ingen muligheder. Men det er vel op til Det Radikale Venstre selv at være med i den debat.

(Kort bemærkning).

Thor Gunnar Kofoed (V):

Det er også meget kort: Hvor er forslagene om, hvordan man skaber arbejdspladser i yderområderne? Det synes jeg ikke rigtig jeg hørte noget om, for erhvervsakademier og det jysk-fynske samarbejde er stadig i midten af Danmark. Hvor er alle de områder, som redegørelsen siger har et problem med beskæftigelsen? Hvor er forslagene?

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Om regeringsreformen, finansieringsreformen – ja, en regeringsreform kunne vi også nok have brug for – men finansieringsreformen:

Det, der skulle have været på plads tidligere, var selvfølgelig grundlaget for at begynde at drøfte den. Nu er der faldet mange gode bemærkninger i dag om, at den skal tilgodese nogle af yderområderne. Det vil jeg gerne se, før jeg tror det, for vi ved godt, at der sidder ganske stærke, ganske rige kommuner, som faktisk synes, at de finansierer alt for meget, og at det skal gå den anden vej.

Men vi havde sådan set håbet, at det udvalg, som sidder og skal skabe grundlaget for en finansieringsreform, havde været færdigt tidligere, sådan at vi kunne have fået en finansieringsreform, der ville være trådt kraft. Jeg kunne forstå på ministeren, at udvalget først ville være færdigt hen på det sene efterår.

Med hensyn til at deltage i finansloven så deltager vi selvfølgelig meget, meget gerne, og når vi står bag vedtagelsen i dag, er det netop, fordi vi synes, det er ganske konkret at love stats- og medfinansiering til de konkrete lokale og regionale projekter, der er. Det er ret konkrete forslag, der ligger, der er ikke noget som helst der, og det var sådan set derfor, vi kunne have håbet på, at vi kunne have begyndt en konstruktiv drøftelse af, hvad der skulle til regionalpolitisk ved at få et tilsagn fra Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti om, at det faktisk var noget af det, man så positivt på.

Når jeg synes, det er ærgerligt, så er det jo ikke så meget for vores skyld, men fordi der, som også andre ordførere har været inde på, har været involveret utrolig mange mennesker i den proces, og det har været en konstruktiv proces forstået på den måde, at det ikke sådan har været, hvad man kunne ønske sig, hvis penge voksede på træer, men i stedet for har været en meget realistisk og meget konkret proces i forhold til, hvad man mente, der ville være virkningsfuldt.

Når jeg ikke er kommet så meget ind på arbejdspladser, er det, fordi der er sagt så utrolig meget udmærket om, hvordan man skaber flere arbejdspladser, og derfor vægtede jeg min ordførertale med den begrænsede tid, man har til rådighed, meget i forhold til det, som skal være til stede, for at man som forældre og dermed også som medarbejder har lyst til at bosætte sig et af de steder, hvor arbejdspladserne skabes. En af de udfordringer, der hele tiden er, er ikke kun at sørge for, at der er en arbejdsplads, men også, at der er nogle omvendte vilkår, som gør, at kvalificerede medarbejdere faktisk ønsker at flytte derhen, hvor arbejdspladserne er, og hvor de udvikles. Det gælder også infrastrukturen, som andre ordførere har været inde på.

Nu er min tid brugt.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):
Så er det fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Regeringens regionalpolitiske redegørelse har vi jo drøftet i dag sammen med forespørgslen om, hvordan vi sikrer gode og ligelige levevilkår. Da jeg først læste redegørelsen og så på side 9, at man mener, at finansloven vil bidrage til en større lighed mellem de danske regioner, fordi hovedstadsområdet bærer en forholdsvis stor andel af de besparelser, der gennemføres, troede jeg, at det var en fejl, men jeg kunne så forstå på debatten – og indenrigsministeren gentog det – at det, man mener, sådan set er, at det er den måde, man ønsker en større ligelighed på, og Vestres ordfører talte om at udjævne forskellen.

Nu kan man have forskellige ambitionsniveauer, og hvis det er regeringens ambitionsniveau, at man skal udjævne ved at skære mere på hovedstaden end på de øvrige regioner i landet, så ved vi da i hvert fald, hvad vi har i vente. Vi kunne så høre på den konservative ordfører, at hun dog trods alt mente, at vi skulle have en hovedstad i landet, men vi er så spændte på at se, hvilket niveau den hovedstad skal være på.

Regeringens regionalpolitiske redegørelse taler om, at en bedre regional balance bl.a. skal sikres ved at målrette indsatsen mod de udkantområder, som har oplevet en økonomisk, beskæftigelsesmæssig og befolkningsmæssig tilbagegang, og man nævner i redegørelsen om udflytning af statslige arbejdspladser, at det er Lolland, Bornholm, det sydfynske område samt dele af Nordjylland. Her er der en højere arbejdsløshed, en relativt stor gruppe står helt uden for arbejdsmarkedet, og der er relativt mange ældre.

Når man så ser på, hvad der konkret skal ske både i forhold til finansloven og i forhold til udflytning af statslige arbejdspladser osv., så bliver der ikke gennemført nogen konkrete initiativer rettet direkte mod disse områder. Det eneste, der sådan ligger i udflytningen af statslige arbejdspladser, og som blev diskuteret i sidste uge, er, at man flytter Rigsarkivet til Odense, som jo altså ikke ligefrem kan siges at være et udkantområde.

Samtidig tvinger man kommunerne og amterne til at skære ned. Vi ser med de store nedskæringer, der er både på statens område og på amternes og kommunernes, at der er en lang række offentlige arbejdspladser, der skæres væk, og der kommer dårligere vilkår for de mennesker, der bor rundtomkring i landet; både på det sociale område, på psykiatrien osv. bliver der skåret ned. På uddannelsesområdet bliver der

også skåret kraftigt, og vi ser protesterne fra erhvervsskolerne i disse dage. Som også andre har været inde på, bliver der skåret voldsomt på folkeoplysningen. Vi har også i mange debatter efterhånden været inde på, at der skæres ned på hele det boligsociale område. Alle steder oplever folk altså, at man laver ringere vilkår.

Kl. 14.40

De eneste, der får bedre vilkår, er erhvervslivet, sådan med rund hånd, og så håber man på, at hvis bare folk får en skattelettelse ude i erhvervslivet, jamen så kommer der nok en mere ligelig fordeling af arbejdspladser. Men det er åbenbart ikke noget, man mener skal reguleres på nogen måde fra det offentlige side, og man bidrager bestemt heller ikke konstruktivt, når man samtidig skærer ned.

Når man nedlægger arbejdspladser, og man samtidig også giver dårligere vilkår på det sociale område, på sundhedsområdet, på uddannelsesområdet, på folkeoplysningsområdet, så er det ikke særlig attraktivt at blive boende rundt omkring i udkantområderne. Samtidig er det, man kommer med på trafikområdet, motorveje.

Vi har også haft den helt konkrete debat i dag om Stålvalseværket oppe i Frederiksværk, der står foran en truende lukning. Staten ejer jo en væsentlig del af Stålvalseværket, og Stålvalseværket løser en væsentlig samfundsmæssig opgave med genbrug af metalskrot. Men vi har ikke kunnet få noget som helst bud på, hvad det så er regeringen og de borgerlige partier vil gøre for at sikre Stålvalseværket og den vigtige opgave, der ligger der, eller for at sikre området omkring Frederiksværk-Hundested.

Samtidig er der jo, som alle ved, en katastrofal boligmangel rundt omkring i landet. Der er ikke noget som helst, der tyder på, at regeringen og de borgerlige partier vil gøre noget for at løse den boligmangel. Det eneste, man har gjort, er, at man har taget det forslag, der blev skabt flertal for i den tidligere folketingssamling, om at gøre det lidt nemmere at få finansieret boliger. Men da man samtidig skærer så meget ned på kommunerne, er signalet alle steder fra, at der bliver bygget færre almennyttige boliger.

Vores alternativ for at få en bedre regionalpolitik er at skabe økologisk bæredygtige lokal-samfund. Det indebærer bl.a., at der skal være bedre vilkår for lokale produktionsvirksomheder som lokale mejerier og slagterier. Vi skal sikre, at der er lokale indkøbsmuligheder, og vi

skal sikre, at der er offentlig service også i de små samfund.

Her er det også vigtigt at sikre, at den kollektive trafik fungerer. Den konservative ordfører var inde på, at motorvejene gjorde, at man kunne komme hurtigt ud af et område. Vi synes, det er vigtigt at sikre, at der også er en effektiv kollektiv trafik, så man kan komme rundt i området, så folk faktisk også kan blive boende i udkantområderne og have et arbejde der frem for at være nødt til at flytte ind til de store centre og de store byer.

Pinsepakken, som Enhedslisten var med til at gennemføre, omfattede gratis person- og cykeltransport til de små øer i landet. Det kostede kun sølle 6 mio. kr. Vi synes, at man burde udbygge den type ordninger og i øvrigt også udbygge kollektiv bus- og togtrafik. Det kunne være med til at sikre, at også de, der ikke har råd til at køre bil og køre på motorvejene, kunne komme rundt i landet, og det kunne sikre, at folk kunne blive boende også i udkantområderne.

I forhold til virksomheder har vi også flere gange foreslået, at man udbyggede coastertrafikken, at vi udnyttede det, at Danmark er omgivet af hav, og at man faktisk har en meget billig og miljøvenlig mulighed for at komme rundt med varerne ved hjælp af coastere. Frem for at vi har nogle få store hovedspor igennem Danmark, kunne det faktisk betyde, at der var mulighed for at få udvikling i langt flere områder af landet.

Så er det vigtigt, i stedet for at man fortsætter med at nedlægge posthuse, nærbutikker, biblioteker, skoler osv., at folk har mulighed for at klare de daglige fornødenheder ved indkøb og andre aktiviteter i nærmiljøet. Lokale posthuse bliver lukket som følge af markedet og globaliseringen, den blinde økonomiske vækst i vores samfund, og det er konkret, fordi flertallet i Folketinget ønsker, at alt skal kunne fungere på markedsvilkår, som vi også har hørt det flere gange i debatten i dag. Det fører til det absurde, at man lukker de små posthuse og fjerner en vigtig del af den lokale service i stedet for at gå den anden vej og sikre og udvikle posthusene som et led i at sikre lokal service og lokale indkøbsmuligheder.

Samtidig burde der selvfølgelig også være en udbygning lokalt af kulturtilbud som teater, musik, museer, biblioteker, svømmehaller, skoler osv., men det er vist ikke lige den vej, regeringens politik går, tværtimod ser det ud til med

nedskaeringer på folkeoplysningen og nedskæringer på kommuner og amter, at det går den modsatte vej.

Kl. 14.45

Så bliver der spurgt under debatten, hvem det er, der skal gå i skolerne, hvem det er, der skal købe ind i butikkerne, hvordan vi sikrer, der er arbejdspladser.

Noget af det, vi gerne vil være med til at sikre fra Enhedslistens side, er, at der bliver bedre muligheder for mindre økologiske fødevarerproduktioner rundt omkring i landet. I øjeblikket er det de store monopoler, der sætter sig fuldstændig på fødevarerproduktionen til skade ikke kun for fødevarer, altså for gode fødevarer og for fødevarerens sikkerhed, men også til skade for en regional udvikling. Der har Enhedslisten stillet forslag om både tiltag for at forhindre denne monopolisering og tiltag for at give bedre mulighed for små lokale virksomheder. Det har flertallet desværre ikke ønsket at være med til, men vi vil fortsat arbejde for, at det bliver muligt at drive små alternative virksomheder og på den måde også være med til at skabe lokalproduktion, frem for at alt mælk i Danmark skal køres til ét mejeri. Det er jo fuldstændig absurd, at økologisk mælk fra Sjælland skal køres til de store mejerier på den anden side af Storebæltsbroen og hældes på mælkekartoner og så køres tilbage til Storkøbenhavn og sælges, frem for at mejerier på Sjælland kunne få lov til at forarbejde mælken her på Sjælland.

Debatten i dag handler om gode og ligelige levevilkår, uanset hvor i landet man bor. For os i Enhedslisten betyder det, at det er vigtigt, at der sikres gode og ligelige levevilkår for alle, uanset hvor de bor, ikke kun for de rige og ikke kun for de store erhvervsvirksomheder, men også for alle dem, der er afhængige af, at der er en god offentlig service, alle dem, der er afhængige af, at der er en god kollektiv trafik, og dem, der er afhængige af, at de overhovedet kan få noget at leve af og ikke er nødt til at søge ind til storbyerne for at tigge sig frem på gaden.

Så politikken hænger sammen, men desværre er der ikke meget med den nuværende regerings politik, der tyder på, at vi kan opfylde målsætningen foreløbig.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):
Så er det hr. Niels Sindal som privatist.

Niels Sindal (S):

Når jeg har bedt om ordet uden for ordføernes talerække, så hænger det sammen med de danske øers forhold, som også en tidligere taler var inde på, og ikke mindst trafikken til øerne og licitation af færgetrafik, som ofte betyder, at det bliver rasende dyrt.

Jeg vil spørge, om jeg kunne få ministerens tilsagn om at se på disse forhold, analysere dem og eventuelt komme med nogle løsningsforslag, der også kan sikre øerne gode og lige vilkår. Specielt er jeg optaget, og det er jo ikke uden grund, af øerne Læsø, Samsø og Ærø, hvor massive ændringer i erhvervsstruktur, indtægtsgrundlag, muligheder for udpendling ændres væsentligt.

Jeg skal i dag ikke lancere løsningsforslag, blot anmode om ministerens tilsagn om at se på disse forhold.

Klaus Hækkerup (S):

Også jeg vil godt sige tak for den regionalpolitiske redegørelse og for ministerens besvarelse af forespørgslen.

Jeg har hæftet mig ved, at der i forespørgslen står, at det skal tilstræbes, at befolkningen skal sikres gode og ligelige levevilkår, uanset hvor i landet de bor, og sikres, at alle områder af landet bliver attraktive områder for udvikling, bosætning og den økonomiske aktivitet.

Vi har tidligere oplevet konkrete tilbageslag rundt omkring i landet. Vi har f.eks. oplevet, at Svendborg Skibsværft blev lukket, vi har oplevet, at Danyard i Frederikshavn blev lukket, og vi har oplevet, at Nakskov Skibsværft blev lukket. Dengang havde vi varslingspuljen til at yde støtte til de pågældende områder. Frederikshavn fik f.eks. 9 mio. kr. i omstillingstilskud.

Varslingspuljen er nu nedlagt, men jeg har hæftet mig ved, at der i finanslovens bemærkninger står, at der kan ydes støtte som led i erhvervsfremme, hvis sådanne situationer skulle optræde igen.

Kl. 14.50

I fredags gik Det Danske Stålvalseværk i Frederiksværk så i betalingsstandsning. Om det lykkes at redde værket helt, muligvis delvis, eller om det ender med konkurs, ved vi ikke. Vi har selvfølgelig lov til at håbe på en fortsættelse af værket, men lykkes det ikke, er der to problemområder, som vi bliver nødt til at beskæftige os med her i Folketinget.

Det ene er, hvis der nu tegner sig en mulighed for en rekonstruktion af værftet, som forudsæt-

ter, at der må foretages et fornyet kapitalindskud. Her vil det være naturligt, om staten som 30 pct.-aktionær påtager sig sin naturlige ejerskabsforpligtelse og medvirker med et forholdsmæssigt bidrag som indskud i en rekonstruktion.

Den anden mulighed – den anden ekstreme mulighed kan man sige – er, hvis værket lukkes eller eventuelt indskrænkes. Ja, så vil der selvfølgelig være et behov for støtte til området med henblik på omstilling og etablering af nye arbejdspladser, sådan som den tidligere regering gjorde det f.eks. i Frederikshavn.

Min opfordring til den nuværende regering er derfor, at den på samme måde som den tidligere regering bidrager til at afhjælpe de problemer, der nu har ramt Frederiksværk-Hundested-området så hårdt, som tilfældet er.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg havde selvfølgelig en forestilling, der viste sig at være naiv, om, at debatten her i dag i hvert fald i en eller anden udstrækning også ville tage sit afsæt i det – synes jeg jo selv – glimrende indlæg, jeg indledte debatten med. Jeg blev svært skuffet.

Jeg gjorde en del ud af at beskrive, at sådan som regeringen ser det, er der to veje til at opnå de regionalpolitiske mål, som vi jo alle er enige om at sigte efter, nemlig en hovedvej, der går på at skabe generelt gode vækstvilkår, sådan at initiativtagere, hvad enten de nu er offentlige eller private, af egen drift kan fremme en positiv udvikling i deres region, og en anden vej, man måske kunne kalde det en bivej, som går ud på at dosere helt præcis støtte og særlig opmærksomhed til de regioner, som ikke når målet via hovedvejen. Det er jo sådan set strategien kort generelt.

Jeg gjorde også meget ud af at fremhæve alle de initiativer, regeringen allerede – selv om regeringen har siddet kort tid – har taget for at nå målene via hovedvejen, først og fremmest ved at fjerne den ekstraordinære brandbeskatning af dansk erhvervsliv, der lå på tegnebrættet med den finanslov, den tidligere regering havde fremsat, konkurrenceevnepakken, liberalisering af planlov, lydhørhed over for kommuner og amter osv., osv.

Alt sammen tiltag, som flytter noget, og som jo hviler på en tænkning, der er anderledes end Socialdemokratiets, det medgiver jeg, nemlig på en tænkning om, at folk godt kan selv, at vi ikke

behøver at tro os klogere herindefra, fordi folk sådan set er dygtige udeomkring, hvis ellers rammevilkårene er til stede.

Det siger jo sig selv, at jo bredere man gør den hovedvej, jo mindre interessant bliver bivejen, for bivejen er jo sådan set at betragte som en korrektion af den generelle politik.

Den målrettede regionalpolitiske satsning skal sættes ind der, hvor man er nødt til målrettet at korrigere, fordi den generelle politik ikke har den ønskede effekt. Det er jo strategien.

Det kan jo godt være, at det sådan rent markedsføringsmæssigt kan se ud af lidt mindre, end hvis man førte den politik, som den tidligere regering førte, som gik ud på at gøre det vanskeligere for dansk erhvervsliv, som gik ud på at spænde kommuner og amter ind i stive regelsæt og så til gengæld stille op med en pulje her, en pulje der, nogle flotte brochurer og nogle flotte projekter om, hvordan man nu skulle komme ud og hjælpe derude i det virkelige liv, hvor man via sin generelle politik havde gjort det så svært. Det kan godt være, det ser ud af lidt mere på den måde, men det er altså ikke den strategi, denne regering følger.

Vi har det klare udgangspunkt, at det her samfund skal bygge på selvhjulpnehed, og at det er vores opgave herindefra at skabe de rammer økonomisk, administrativt og politisk, der gør, at folk har en mulighed for at være selvhjulpne.

Kl. 14.55

Det er ikke det samme, som at vi ikke også skal ud på bivejene at køre, det gjorde jeg også meget ud af at sige, men det er det samme som at sige, at jo mere asfalt, vi har på den her hovedvej, der skaber gode rammevilkår, jo mindre behov er der for at køre ud i nødsporet.

Det gælder også i relation til den debat, der så har været her i dag om den jysk-fynske erhvervsredegørelse eller det jysk-fynske erhvervsamarbejde. Det kunne jeg godt have lyst til at sige nogle ting om, selv om det unægtelig ikke er min ressort.

Først vil jeg gerne sige, at det jo er vigtigt, at vi her får nuancerne frem, for det, vi har haft i dag, eller det, vi i hvert fald burde have haft, er jo en regionalpolitisk debat, der sådan set tager sigte på at få identificeret, hvordan det står til derude i de danske regioner, og hvem det er der har svært ved at hænge på.

I forhold til det billede er det jo altså noget for unuanceret at sige, at hele Jylland-Fyn har et problem. Det er der heller ikke dokumentation

for i redegørelsen. Det er heller ikke sådan, at hele Jylland-Fyn har det fint. F.eks. er det sådan, at det i Vejle-Århus-området går ganske strålende, mens der er nogle områder i det jyske, der ikke har det godt nok, der er nogle områder på Fyn, der ikke har det godt nok, ligesom der er nogle områder på Sjælland, der ikke har det godt nok. Derfor er det altså for nemt at stille sig op her og sige, at hvis ikke man i detaljen og på den samme måde vil følge i fodsporene på det arbejde, der blev lagt omkring det jysk-fynske erhvervssamarbejde, er man regionalpolitisk galt afmarcheret. Det er i sig selv helt forkert. Det er så den ene ting.

Den anden ting er, at Socialdemokratiet – desværre jo så godt hjulpet af dem, der har været med til at skrive det forslag til vedtagelse, som jeg da skal beklage betyder at vi så ikke kan få enighed – tegner et billede af, at det sådan nærmest var stegte duer, der var ved at flyve ind i munden på en række jyske amtsborgmestre, og så griber vi ud efter dem og fjerner disse stegte duer fra Erhvervsministeriet; det var jo i virkeligheden ikke stegte duer, men fugle på taget.

Hvis man gør sig den ulejlighed at læse den daværende regerings udspil til finanslov for finansåret 2002, er der ikke en bøjet femøre sat af til dette formål, ikke én bøjet femøre, ikke en krone.

Der er derimod en løs tilkendegivelse i den publikation, der blev brugt, og som jo også blev brugt som afsæt i valgkampen om, at man ville finde en milliard til alt muligt, bl.a. det her, men også til alt muligt andet. Den er ikke anvist, den er ikke finansieret, den findes ikke andet end som en vision, en ambition om, at den daværende regering, når den tog fat på det konkrete finanslovarbejde, ville prøve at finde en milliard kroner. Så kunne skiftende ressortministre i øvrigt gå ud også i valgkampen og smykke sig med den milliard, som skulle bruges snart til det ene, snart til det andet, det kom lidt an på, hvilken minister man mødte. Det var en rund milliard, som var ufinansieret.

Hvad er der så sket nu? Ja, nu er der jo sket det, at der er kommet en ny regering, og der er afsat ressourcer også til en række af de projekter, som var udtænkt i det i øvrigt på mange måder forbilledlige projekt: det jysk-fynske erhvervssamarbejde. Der er tilvejebragt rundt regnet vel 70 mio. kr. via eksisterende ordninger, der er i konkurrenceevnepakken afsat dels 4 gange 20 mio. kr., dels 4 gange 15 mio. kr. med en bred indfaldsvinkel, som også kan anvendes til dette

formål, og så er der jo i UMTS-forhandlingerne fundet 175 mio. kr. til at støtte disse projekter med.

Det er jo sådan, billedet ser ud. Det vil sige, at i den ene hånd er der varm luft, ja, der er ikke engang en bøjet femøre, i den anden hånd er der konkret finansieret og anvist ressourcer til at støtte op om det jysk-fynske erhvervssamarbejde.

Kl. 15.00

Det er derfor, det tangerer det uanstændige at formulere en vedtagelse, som sådan set hviler på den fordom, at huhej, hvor ville det være gået, hvis den gamle regering var fortsat, og hvor er det en skændsel og en skandale, at der er kommet en ny, som ikke prioriterer det her. Det er simpelt hen et fortegnet billede, og det er også baggrunden for, at regeringen ikke kan støtte det forslag til vedtagelse, selv om det jo på andre punkter fuldt ud ligger op ad det, der også er regeringens politik. Jeg tror, at man også på Fyn og i Jylland hellere vil have finansierede tiltag end løse tilsagn.

Så bliver jeg også nødt til at sige lidt om finansloven: Nu bliver en forkert påstand jo ikke mere rigtig af at blive gentaget igen og igen, sådan som bl.a. ordføreren for Enhedslisten har bidraget til ved sammen med en række andre ordførere at skabe det billede, at denne finanslov har haft en forfærdelig regionalpolitisk konsekvens: der er skåret nogle stillinger i Sydthy, og det er nærmest ved at forvandle hele det nordvestjyske område til et rent ualand.

Det er et forkert billede, for som jeg gjorde meget ud af i mit første indlæg, som åbenbart blev overhørt, fordi man sad og memorerede på de hjemmefra forberedte indlæg, er den finanslov, der er bragt i hus, en finanslov, der flytter balancen fra det centrale til det decentrale. Det er ikke noget med at skabe lighed ved at skære ned, nej, det er noget med at skabe vækstrum ved at stille ressourcer til rådighed for decentral benyttelse. Det er jo det, der sker, når man omfordeler på en sådan måde, at man får skabt råderum til en ekstraordinær indsats for 2 mia. kr. på ældreområdet og på sygehusområdet ude i kommuner og amter. Det er den ene ting, der kan siges om det.

Den anden ting, der kan siges om det – og her tager jeg så de 1,5 mia. kr. frem som et eksempel – er, at denne regering har gjort et historisk valg ved at benytte fordelingsmekanismer, der sikrer de decentrale regioner. Det har vi bl.a. gjort ved at sige, at de 1,5 mia. kr. ikke skal fordeles efter

de mekanismer, man almindeligvis bruger, når man fordeler bloktilskuddet, men fordeles mere målrettet. Det kan være hårdt at sige det, når man selv er valgt i området, men det betyder faktisk, at hovedstadsregionen får op mod 100 mio. kr. mindre af de 1,5 mia. kr., end hovedstadsregionen ville have fået, hvis man bare bevdstløst var fortsat med at bruge de omfordelingsmekanismer, vi almindeligvis bruger.

Her er der altså tale om 1,5 mia. kr., og det samme gør sig gældende på ældreområdet, hvor midlerne er fordelt efter nogle kriterier, der gør, at de i højere grad kommer de regioner til gode, som har et svagt beskatningsgrundlag, end de kommer de velstillede regioner til gode. Det er da regionalpolitik, så det basker – ikke løs snak om nogle puljer, som nogle embedsmænd i et ministerium kan sidde og fordele, men noget, der flytter noget. Det er en klar omfordeling til bedste for de svage regioner, sådan som vi har valgt at fordele pengene.

Det, at vi overhovedet har valgt at skaffe penge til fordeling, er også udtryk for et bidrag til et mere afbalanceret Danmark. Ved at slanke centralforvaltningen har vi skabt ressourcer, der kan stilles til rådighed for forbrug og arbejdspladser derude, hvor folk lever. Det betyder, at der kommer 6.000 flere offentligt ansatte i år, og det er i øvrigt også det, der betyder, at vi arbejder ud fra, at der kommer et sted mellem 4.000 og 5.000 flere offentligt ansatte i de kommende år, og at de vel at mærke kommer til at arbejde dér, hvor folk bor og lever – ude i det virkelige liv, ude i det decentrale Danmark og ikke bare på Slotsholmen og nærmeste omegn.

Så vil jeg gerne sige lidt om det spørgsmål, som jeg kan forstå, man påstår også deler vandede, nemlig den overvejelse, der skulle være i Finanstilsynet om fremover at belåne handelsværdien i stedet for genanskaffelsesværdien. Til det vil jeg gerne sige, at vi har det udgangspunkt, at vi forholder os til kendsgerninger og ikke løse overvejelser. Sådan som jeg er orienteret, pågår der i øjeblikket overvejelser i Finanstilsynet, men det er overvejelser, der ikke er tilendebragt. Når de er tilendebragt, og hvis de fører til en anbefaling af, at man fremover skal belåne handelsværdi i stedet for genanskaffelsesværdi, er det jo noget, der skal indstilles til økonomi- og erhvervsministeren, og hvis økonomi- og erhvervsministeren følger en tilkendegivelse, som altså endnu kun er under overvejelse, og det ender med, at han er enig i det, der endnu ikke er tænkt, kan det kun gennemføres i form af

ny lovgivning her i Folketinget. Det betyder altså, at alle, der har deltaget i debatten i dag på et lidt spekulativt eller måske hypotetisk grundlag, vil få rig lejlighed til at deltage i debatten igen på et oplyst grundlag og endda ikke bare få lejlighed til at deltage i debatten, men faktisk også få indflydelse på udfaldet af debatten.

Kl. 15.05

Det er jo sådan set det, der er baggrunden for, at det på dette tidspunkt måske forekommer lidt unødigt at forholde sig til denne problemstilling i en vedtagelse. Det tror jeg nu i øvrigt nok man godt kunne have talt sig til rette om, for jeg har ikke den opfattelse, at det reelt er her, vandene for alvor skilles. Jeg betragter det i hvert fald som værende uproblematisk at give det tilsagn her fra Folketingets talerstol, at regeringen naturligvis vil være meget opmærksom på det regionalpolitiske aspekt, når regeringen skal forholde sig til en anbefaling, der eventuelt måtte komme fra Finanstilsynet, ingen tvivl om det. Men lad os nu lige se, om den kommer.

Ud over det generelle tilsagn, jeg her har givet, vil jeg også gerne som den minister, der har ansvaret for at koordinere regionalpolitikken, tilkendegive, at jeg efter debatten her vil tage kontakt til økonomi- og erhvervsministeren for nærmere at diskutere dette spørgsmål, så vi er klar skulder ved skulder, havde jeg nær sagt, hvis der skulle komme en sådan anbefaling.

Stålvalseværket har også været nævnt, og det er jeg sådan set glad for. Det er selvfølgelig på en trist baggrund, men jeg er glad for, at den del af Frederiksborg Amt, som Stålvalseværket i højeste grad har som arbejdsmarkedsopland, nemlig Frederiksværk-Hundested-området, trækkes frem i denne regionalpolitiske debat. Det viser jo de nuancer, det er vigtigt at få ind i debatten, for der er jo næppe nogen, der rent overordnet ville betragte Nordsjælland, herunder Frederiksborg Amt, som en udsat region på landkortet.

Når jeg deltager i den regionale debat, også uden for Folketingssalen i mere folkelige rammer som forsamlingshuse og andre steder, tegnes der almindeligvis et billede af, at hele hovedstadsregionen, dvs. HT-området, flyder i mælk og honning, og det er et billede, vi sådan set skal have gjort op med, præcis af samme grund, som jeg sagde før: man kan ikke bare uden videre tage alle de tiltag, der er i gang i det jysk-fynske område på erhvervsområdet, og sige, at de regionalpolitiske er enormt vigtige. I Århus har de det altså ikke sværere end svært, og præcis på samme måde kan man selvfølgelig

heller ikke unuanceret sige, at hele hovedstadsregionen er uden problemer.

Jeg vil benytte lejligheden her til at sige to ting: For det første er det en meget fin vedtagelse, et flertal af partier har lagt op til, fordi den betyder, at vi forpligter os til at udarbejde noget bedre statistik, der skaber flere nuancer i debatten, så vi får øje for, at en region, der godt kan se ud til at være rig set i helikopterperspektiv, kan vise sig at rumme betydelige forskelle, når man kommer ned i en lidt lavere flyvehøjde, hvor man kan se lidt flere detaljer. For det andet kan der også være generelt svagt stillede regioner, som har nogle punkter, nogle byer, nogle kommuner, hvor det faktisk går meget pænt, og det er jo de nuancer, vi skal have frem for at kunne dosere de regionalpolitiske virkemidler målrettet. Det er også derfor, at hele spørgsmålet om en langsigtet strategi for det jysk-fynske erhvervs-samarbejde i bredeste forstand hører til i en anden debat, nemlig i en erhvervspolitisk debat og ikke i en snæver regionalpolitisk debat.

Kl. 15.10

Så vil jeg i øvrigt sige om Stålvalseværket, at der er jo indgivet en betalingsstandsning, og sigtet bør naturligvis være at bruge det moratorium, som en sådan betalingsstandsning er udtryk for, til at søge at rekonstruere forretningen. Det ligger som flere af de andre ting, jeg allerede har været inde på, langt uden for min ressort, så jeg skal bare sige helt generelt, at det må være et naturligt sigte, og derfor skal vi heller ikke kun agere, som om det er en realitet, at værket nu er lukket ned. Vi bør dog holde os for øje, at det faktisk er en mulighed, der skal tages med i betragtning, og hvis det ender negativt, kan jeg bekræfte over for hr. Klaus Hækkerup, at så skal man naturligvis i beskæftigelsesministerens ressort via arbejdsformidlingen og de systemer og de puljer, der ligger her, yde en indsats; det er helt oplagt.

Det er lige så oplagt, uden at jeg ellers skal gå i detaljer med det, at jeg på mit eget område har nogle værktøjer, som er målrettet kommuner med særlige vanskeligheder. Det er også en kendt sag, at de kommuner, vi taler om her, især Frederiksværk og i nogen grad Hundested, med den eksisterende økonomiske profil, den adgang til arbejdskraft, der findes, og de arbejdspladser, der findes, allerede ligger på kanten af at være en udkantsregion i hovedstadsområdet. Det siger sig selv, at hvis der skulle ske det meget ulykkelige, at værket totalt lukker ned, og der mistes det antal arbejdspladser, som følger

af det, vil de kommuner alt andet lige komme i en helt ny situation, der gør det relevant, at det også i min ressort overvejes, hvad vi kan gøre. Tættere kan jeg nok ikke komme det her.

Jeg kan se, at den røde lampe lyser, og derfor skal det sidste, jeg siger, være rettet til hr. Niels Sindal, som rejste spørgsmålet om de danske øer, især de tre store samarbejdende øer Ærø, Samsø og Læsø: Jeg kan over for hr. Niels Sindal oplyse, at jeg netop for ganske få dage siden havde et møde med borgmestrene fra de fire økommuner, og vi har aftalt, at vi taler sammen efter sommerferien på baggrund af et udspil fra de tre kommuner med henblik på at overveje, om det kan være en god idé at lave en lidt grundigere analyse af de rammevilkår, der gælder for de tre øer m.fl. Det er højt prioriteret i regeringens, at vi skal skabe gode rammevilkår og gode vilkår for bosætning og etablering af erhvervsliv, også når det gælder de bemeldte tre øer.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg er glad for, at vi har fået struktureret debatten, men jeg er da ked af, at vi ikke har forstået visdommen i ministerens ord fra starten. Det er nok fuldstændig rigtigt, at det kan have noget at gøre med, at man selv har nogle notater, som man gerne vil se igennem, og så hører man ikke alt.

Jeg synes, beskrivelsen af hovedvejen og bivejen var ganske udmærket. Der er bare det ved det, at selv om jeg fuldt ud accepterer hovedvejen, altså de generelle lettelser for erhvervslivet osv., som jeg langt hen ad vejen er positiv over for, fremmer de bare ikke de svage områder. De giver generelt mere effektivitet og konkurrence, det er virkningen af markedsökonomien og liberalismen, og det er helt fint. Der skal bare være nogle begrænsninger, for det er sigtssystemer, og de vil med den dynamik, vi i øvrigt har i samfundet, udkonkurrere de små virksomheder – om ikke før, så når de små virksomheder i udkantområderne skal fusioneres ved et generationsskifte osv.

Uanset om man laver hovedvejen bedre, bredere og med bedre asfalt osv., har man altså brug for bivejene. Jo mere dynamisk samfundet er, jo flere lettelser og udfoldelsesmuligheder man giver markedsökonomien, desto mere brug har samfundet i virkeligheden for bivejene, og vi har ikke rigtig fået at vide, hvad det er for noget asfalt, der ligger på dem. Det er mit spørgsmål.

Kl. 15.15

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):
Så er det hr. Ole Stavad som ordfører.

Ole Stavad (S):

Regeringen må åbenbart være mere presset på det her felt, end jeg havde troet, for ellers ville indenrigsministeren ikke have kunnet give et så manipulerende svar, som indenrigsministeren følte sig presset til. Det synes jeg egentlig er interessant.

Jeg vil godt sige, at jeg lyttede meget intenst til indenrigsministerens første indlæg. Jeg har en hel side med notater fra det, ministeren sagde, og når det ikke kom til at fylde i min ordførertale, var det, fordi der jo netop intet var af det, vi har diskuteret her, intet. Det må jeg jo så også konstatere at der heller ikke var i replikken fra ministeren.

Jeg er sådan set enig med både ministeren og hr. Ole M. Nielsen i, at beskrivelsen af hovedvejen og bivejen er meget god. Men jeg har meget svært ved at forstå, hvad det egentlig er for nogle vældige hovedveje, man har bygget. I øvrigt, hvis vi skal blive i billedet, er der en tendens til, at jo bedre hovedvejene og motorvejene er, jo mere søger man væk fra byvejene og over på hovedvejene og motorvejene. Det er sådan set formålet med at bygge de veje – hvis man skal blive i ministerens billede.

Men med hensyn til det der billede, ministeren havde behov for at tegne, af en tidligere regering, der havde som et af sine fornemste formål at lægge maksimalt med sten i vejen for dansk erhvervsliv, og hvor der nu er kommet en regering, som går rundt og fjerner de sten, som den tidligere regering lagde, må vi i hvert fald sige, at det jo er helt utroligt, at erhvervslivet udviklede sig, som det gjorde.

Da vi kom til i 1993 efter den nuværende regerings forgængere, som også var en VK- eller en KV-regering – det er kun bogstavernes rækkefølge, der er forskellig – kom vi til efter en periode, hvor der var tabt 120.000 arbejdspladser i det private erhvervsliv. Vi kom til efter en periode, hvor dansk erhvervsliv havde meget svært ved at klare sig, og hvor konkurser hørte til dagens uorden. Vi kan glæde os over, at det er lykkedes i et tæt samarbejde med regionerne, med dansk erhvervsliv og med partierne i Folketinget at få skabt 200.000 nye arbejdspladser i tiden, der er gået, hvoraf de to tredjedele er i erhvervslivet i den private sektor.

Derfor må jeg sige, at ministeren var langt ude i forhold til den virkelige virkelighed. Og det var ministeren også med sin bøjede femøre. Det er rigtigt, at bøjede femører ikke er meget værd. Jeg ved ikke engang, om man kan få femører vekslet om i Nationalbanken længere. Det er ved at være en hel del år siden, de udgik.

Det er det samme, vi har kunnet høre i debatten her i dag, at der åbenbart ikke er megen kommunikation inden for regeringspartierne i forhold til det, de selv deltog i på det tidspunkt, hvor valget blev udskrevet. En lang række af ministerens egne partifæller sad omkring bordet og forhandlede, bl.a. om UMTS-forliget og udmøntningen af det, hvor det i øvrigt var vores opfattelse, at der var en lidt større ramme end den, der blev udmøntet med regeringen efter valget, og hvor det i øvrigt lykkedes os at få afsat 175 mio. kr. – det eneste, der overhovedet er afsat til det jysk-fynske samarbejde, og hvor de 175 mio. kr. blev fundet af de partier, der også var med i det jysk-fynske samarbejde inden valget og sad i regeringen.

Men hvis ministeren havde talt med sine partifæller, ville han vide, at vi sad og forhandlede, hvor også en række af de jysk-fynske projekter var med, om en finansiering, og derfor er han lige så meget på glatis på det felt, som han er i forhold til det, der i øvrigt var hovedmelodien.

Derfor har vi i nogle runde vendinger fået beskrevet noget med nogle hovedveje, som vi i øvrigt er dybt bekymrede for at man er i gang med at ødelægge sporene i, ikke mindst på uddannelsesområdet, som fru Margrethe Vestager var inde på, som er noget af det, der er det helt afgørende i forhold til den fremtidige erhvervsudvikling.

Kl. 15.20

Men vi har ikke fra ordførerne, fra regeringsnære støtteparti, Dansk Folkeparti, eller fra indenrigs- og sundhedsministeren eller fra økonomi- og erhvervsministeren eller fra andre ministre fået noget som helst at vide om, hvad det så er for indsatser, man vil gøre i forhold til de områder, som har et behov for en særlig understøttelse.

Hvis vi tager det jysk-fynske samarbejde, er det jo netop for at sikre, at vi kan få bredt den viden, de muligheder, de uddannelser, de kompetencer ud til hele området. Derfor er det ikke først og fremmest for at understøtte det, der foregår, når vi nævner universitetssamarbejdet i universitetsbyerne, eller at understøtte universitetsbyerne, når vi siger it-samarbejde, det er for

at sikre, at det kommer ud i alle dele af regionen og stillet til rådighed for erhvervslivet også der, hvor vi kan sige, at grundlaget er svagest og sværest.

Derfor var der ikke grundlag for at bygge den her debat på ministerens besvarelse. Jeg håber, der kommer et svar på et senere tidspunkt, der har et større regionalpolitisk sigte end det, vi har kunnet lytte os til hidtil.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil gerne sige tak for den debat, vi har haft her. Den har været lang. Jeg ved ikke, om den har været god, men den har været afslørende, kan man sige.

Der er nogle, der er skuffede over, at vi ikke fik debatten om udflytning af statslige arbejdspladser og den her regionalpolitiske debat i forlængelse af hinanden, som de var planlagt til at foregå for en halv snes dage siden. Der er jeg meget glad for, at det blev på den måde her, for det er to selvstændige debatter. Selv om nogle af os er rimeligt gode til at få dem blandet sammen og blandet sammen med landdistriktsdebatten og planlovsdebatten, og jeg ved ikke hvad, så er der behov for dem hver for sig, og sådan håber jeg det kan blive i det kommende år. Jeg vil bruge mange kræfter på at være med til at påvirke, at det kan det.

Så var jeg som udgangspunkt meget skuffet over, at vi ikke kunne lave en fælles vedtagelse, men det er jeg ikke mere. Jeg er mere skuffet over, at der slet ikke er grundlag for at lave en fælles vedtagelse, for vi vil simpelt hen noget forskelligt. Eller rettere sagt, der er nogle partier, der vil noget, og nogle andre, der ikke vil noget.

Nu har vi snakket om hovedvejene, og jeg kan være dybt bekymret for fundamentet, eller hvad det nu hedder, det, der er under en hovedvej – det hedder ikke fundament, det hedder vist stenkast. Jeg er bange for, at man ødelægger det fundament, der er under hovedvejene. Ellers er jeg meget positiv over for at udbygge de generelle betingelser for erhvervslivet, altså hovedvejene. Men jeg er bange for, at man ødelægger fundamentet, nemlig undervisning og forskning, altså fundamentale områder i vores samfund.

Det andet er det med, at man slet ikke har forstået det – jo, det har man selvfølgelig, men man vil ikke noget. F.eks. siger fru Marianne Pedersen: Vi vil ikke udligne det hele over 8 år, det kan vi ikke, men vi vil lave bedre generelle be-

tingelser, sådan at alle bliver gladere og livligere osv.

Jo, men det er jo det, som jeg sagde i et spørgsmål til ministeren før, som jeg ikke fik svar på, at det jo er markedsøkonomien, det er liberalismen, og det er jo nogle gode kræfter, hvis de vel at mærke bliver begrænset, og hvis man vel at mærke forstår at korrigere for de skader, de gør, for det gør de, så er de jo utrolig effektive.

Det er derfor, det er vigtigt at snakke regionalpolitik, for jo mere effektivt det her samfund er, jo større skader sker der. Det, der er det karakteristiske, er jo, at regionalproblematikken bliver forstærket i en periode med stærk økonomisk udvikling. Det er jo sådan, det er. Det er derfor, det er så vigtigt, at man træffer nogle beslutninger for at presse udviklingen den anden vej, så man stadig væk kan få læger ud på sygehusene i udkantområderne.

Der vil lægerne faktisk ikke ud, for de kan godt mærke, at der går det hele lidt tilbage, og der har deres børn ikke nogle andre ordentlige unge mennesker at gå i gymnasiet med; der er nok ikke andre akademikere, for de bliver jo trukket væk derudefra osv. Der er virkelig nogle stærke kræfter, og det er derfor, vi tager den debat her.

Så nævnde fru Else Theill Sørensen lettelse for erhvervslivet generelt. Ja, det er da udmærket, men det giver bare yderligere skævheder for regionalpolitikområdet. Det er der ingen diskussion om. Det gør markedsøkonomien. Jo mere fri den er, jo mere liberalistisk den er, jo større skævheder sker der socialt, regionalpolitisk på andre områder. Vi kan godt have den, hvis bare vi forstår at korrigere og tøjle. Det er det, det handler om.

Så til ordføreren for Dansk Folkeparti, som vist ikke er her længere, som også er glad for, at man har fået noget ind omkring bedre analyser, og det nævnte ministeren også: Jeg mener, det er tyvstjålet fra det forslag til vedtagelse, som jeg har formuleret. Der står nøjagtig det samme, og der har vi også snakket om de sidste 2 år, at vi skulle have analysegrundlaget forfinet, sådan at vi kom længere ned end på amtsniveau. Vi skal ned på kommunalniveau for at se, hvordan det virkelig foregår, og så skal tallene helst være nyere end 4 år, som mange af de tal, vi har diskuteret i redegørelsen her i dag, er, nemlig fra 1998.

KL 15.25

Så nævner ministeren Stålvalseværket og i den forbindelse det jysk-fynske samarbejde. Det

er jo helt korrekt – og det tror jeg vi er enige om – at det ikke er statisk, hvad for nogle områder, regioner, der er svage. Der, hvor Stålvalseværket ligger, kan man jo ikke nu kalde i kanten af et svagt område eller i udkanten af et stærkt område, men det kan blive et svagt område. Vi er jo ikke interesserede i, at alle de mennesker skal til at køre 50 km for at komme på arbejde, og derfor kan det selvfølgelig være nødvendigt, hvis det går ulykkeligt med det Stålvalseværk, at man skal gøre en regionalpolitisk indsats for det geografiske område.

Så nævner ministeren, at det jysk-fynske område jo ikke generelt set er et svagt område. Nej, jeg har nemlig som udgangspunkt egentlig været kritisk over for det jysk-fynske samarbejde. Jeg har snakket med de nordjyske amtsfolk om det: Nu skal I passe på, hvem det er, I går sammen med, for I har nogle vidt forskellige interesser i forhold til folk nede fra f.eks. Vejle Amt og Århus Amt.

Men der må jeg nok sige, at jeg alligevel har været lidt positivt overrasket over det, de har lavet indtil nu. Jeg føler egentlig, at det er ansvarligt, og at de i det samarbejde har taget regionale hensyn, altså taget hensyn til de svage med hensyn til it-samarbejdet osv., det tror jeg egentlig de har.

Men det jysk-fynske område generelt er jo slet ikke et svagt område. Der er nogle udkant-områder, som vi alle sammen har nævnt så mange gange, så vi godt kan huske, hvad det er for nogle.

Så var der det om Finanstilsynet. Der var jeg meget glad for de informationer, ministeren gav der. Selv de mest centrale aktører på det område var ikke vidende om, at det krævede lovgivning at lave om på den vejledning der. Jeg har mine informationer om en central erhvervsfaglig forening der, som ikke har ret mange medlemmer, som var bekymret over det her, og som var meget interesseret i, at den problemstilling blev rejst, sådan at vi fik sendt nogle signaler til den politiske verden om, at det her vil vi altså ikke have. Og det er jeg meget glad for at regeringen åbenbart har hørt.

Og jeg er da meget glad for, at de ikke laver om på det grundlag for vurderinger, som der er snakket om her, uden at vi får drøftet det her i Folketinget. Det vil jo så sige, at det heller ikke kan ske hen over sommerferien, for de mennesker, de aktører på det område, var faktisk bange for, at det var noget, der ville ske nu her hen over sommerferien.

Men det håber jeg er på plads, som ministeren siger, og at vi får lejlighed til at drøfte det senere.

Tak for debatten.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg skal ikke bidrage til at forlænge debatten meget, men vil egentlig bare kvittere for det seneste indlæg, hr. Ole M. Nielsen holdt her, og så undskyldte, at jeg ikke svarede på det første. Det var nu, fordi jeg lige gerne ville lytte færdig.

Jeg hører sådan set, sådan som hr. Ole M. Nielsen formulerer sig også i relation til det jysk-fynske erhvervsamarbejde, at vi jo faktisk ser ret ens på de her ting, at det er noget med at have for øje, at regionalpolitikken er et værktøj, der skal bruges der, hvor der er nogle regioner, der ikke kan selv.

Det er faktisk også præcis med den indfaldsvinkel, at jeg anholder, at man nu bruger denne debat til sådan bare at slå et bredt erhvervspolitisk slag for det jysk-fynske samarbejde. Ikke at det ikke kan være fornuftigt nok at diskutere både nu og senere under finansloven, men jeg har bare den fornemmelse, og jeg hører egentlig, at der er en underliggende enighed om det, at det egentlig ikke er i denne debat. I denne debat gælder det om at dosere mere præcist.

Nu skal man jo passe på med at introducere sådan et billede med hovedveje og biveje osv., og specielt, hvis man ikke har tænkt nøjere og længe over det. Jeg kan oplyse, at det, der er nede under asfalten, hedder vejkaassen. Det skal jeg ikke gøre mig klog på, men jeg ved dog så meget om en anden vejkaasse, nemlig at det jo koster et eller andet at lægge asfalt på, og der må man jo vælge, hvor man vil lægge asfalt på og i hvilken udstrækning.

Det er jo i den relation, regeringen har gjort sig den overordnede prioritering i sin første finanslov at sige, at det efter en række år med en meget socialdemokratisk erhvervs politik har været vigtigt at lægge vægten over på det andet ben, at arbejde på at skabe nogle generelt bedre rammevilkår for det danske erhvervsliv ud fra en tro på, at det danske erhvervsliv helt grundlæggende nok er lige så nyorienteret selv, som man er hos nogle konsulenter i et ministerium, som skal sidde og fordele nogle puljemidler og nogle tilskudsbeløb. Det er jo forskellen i tænkning.

Det oplever hr. Stavard så som udtryk for manipulation. Det eneste, der skulle få en til at tro

på, at jeg sagde noget manipulerende, er jo, at hr. Stavad havde øje for det. For jeg tør ikke stille op i en konkurrence om, hvem der bliver manipulationens mester.

Kl. 15.30

Der er intet manipulerende i at påpege det, jeg påpegede, nemlig det historiske flow i finanslovudspillet i august, hvor der ikke var en krone, men nogle løse tilkendegivelser. Jeg kan jo ikke vide, hvor det ville være endt. Det kan da godt være, at hvis den gamle regering havde fortsat, ville den der halve til hele milliard, man ville bruge over en flerårig periode, være brændt af i det første år. Det kunne godt være, der ville være en milliard. Jeg kan jo ikke vide det. Jeg tror det ikke. Og i forhold til en konkurrence om at levere mellem en halv og en hel milliard i en flerårig periode så tæller 2002 med de ressourcer, der nu er sat af, i hvert fald pænt med. Så jeg synes sådan set ikke, at vi har noget problem der.

Ellers vil jeg her på falderebet bare takke for en god debat. Jeg skal da beklage, at der ikke er total enighed om de forslag til vedtagelse, der er fremsat, men jeg vil dog alligevel sige, at grundtonen i det her, nemlig at et bredt samarbejden- de Folketing skal have øje for, hvad det er for nogle afledte effekter, der kan være i nogle af de lidt svagere funderede regioner, er vi jo enige om. Så jeg glæder mig til fortsat at varetage det regionalpolitiske arbejde, og jeg glæder mig også fortsat til samarbejdet.

Der kommer en ny redegørelse om et år, der kommer også en ny debat, og mon ikke det til næste år skulle være muligt at finde hinanden, når rønnebærrene ikke længere er så sure, og når debatten, som man skal bruge til lige at få sat nogle fingeraftryk på, at få reformuleret nogle flyvende fugle til nogle stegte duer, er lagt bag os?

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Ministeren er sådan en beskeden mand. Jeg vil meget gerne give den kompliment, at udi manipulation er ministeren en sand mester. Så dér synes jeg ikke, han behøver holde sig tilbage og sætte sit lys under en skæppe. Det ville have svært ved at være der.

Det jysk-fynske samarbejde, siger ministeren, hører ligesom ikke hjemme i denne debat. Jamen det er jo en del af den redegørelse, vi har fået.

Det er det da! Når jeg lytter til indenrigsministeren, og det synes jeg er vigtigt, når nu indenrigsministeren har den koordinerende opgave, lyder det, som om han ikke har sat sig tilstrækkelig dybt ind i, hvad det jysk-fynske samarbejde går ud på. Det er jo ikke en hel masse generelt, der er smidt tilfældigt ud. Det, som vi taler om her, er nogle meget konkrete projekter, som er født i et tæt jysk-fynsk samarbejde med Venstrefolk, med konservative, med alle. Jeg tror, at de ville føle sig stærkt beklasket, hvis indenrigsministeren stod her og sagde, at det var rene socialdemokratiske erhvervspolitiske projekter. Det er det ikke. Det er et samspil. Pengene var der.

Og når ministeren har et meget stærkt behov for at antyde, at der ikke rigtig ville blive levet op til det, er jeg glad for at vide, at ministeren ved, at det, han siger på feltet, er lodret forkert.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Det er kun lige en afsluttende bemærkning.

Jeg er lidt ked af, hvis ministeren har fået det indtryk, at vi debatterede, om det jysk-fynske område sådan totalt set var et svagt område, som vi skulle have penge til. Det har i hvert fald ikke været hensigten.

En af grundene til, at vi overhovedet har nævnt det jysk-fynske samarbejde i forslaget til vedtagelse, er faktisk, at vi mener, Storstrøms og Vestsjællands Amter har brug for – det har ikke været sagt ret tydeligt i den debat, det er derfor jeg tager det op nu – noget lignende, for det er virkelig svage områder. Det er svage områder, som især vil kunne have noget ud af at få placent nogle højere uddannelser i området. Det har været nævnt af andre i dag, at det er noget af det, der giver udvikling. Det vil give betydelig mere, for nu også at fornærme dem dernede, end at lave en Femerbro. Det tror de jo skal redde dem, men enten kommer den aldrig, eller også varer det så længe, at de er døde af sult inden. At få etableret nogle bedre uddannelsesmuligheder, at få højere og længere uddannelser til området ville virkelig være godt, og det var derfor, vi nævnte det.

Med hensyn til debatten om 300 mio. kr., der var der eller ikke var der: Jeg ønsker bare, at de skulle være der, og derfor har vi snakket om medfinansiering i vores forslag til vedtagelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Kl. 15.35

Formanden:

Som allerede nævnt vil afstemningen om de fremsatte forslag til vedtagelse finde sted ved Tingets møde i morgen, tirsdag den 28. maj 2002.

Den sidste sag på dagsordenen var:

3) Forespørgsel nr. F 35:**Forespørgsel til udenrigsministeren:**

»Hvad er den danske regerings holdning til NATO's fremtidige udvikling op til NATO-mødet i Prag?«

Af Villy Søvndal (SF), Margrete Auken (SF) og Aage Frandsen (SF).

(Forespørgslen anmeldt 22/3 2002. Fremme af forespørgslen vedtaget 5/4 2002).

Begrundelse**Villy Søvndal (SF):**

Der er mange store sikkerhedspolitiske spørgsmål til debat i øjeblikket. Der er også ganske mange udviklingstendenser hen imod afgørende sikkerhedspolitiske skift i den nuværende situation.

Vi har fra SF's side derfor i dag rejst denne forespørgselsdebat for at få en grundig diskussion om den forandrede sikkerhedspolitiske situation inden NATO-topmødet i Prag til november. Jeg skal som begrundelse blot i punktform opregne nogle af de efter SF's opfattelse vigtigste sikkerhedspolitiske dagsordener lige nu.

Der er en række nye doktriner i spil, også efter de ulyksalige terrorangreb den 11. september. Hvad bliver NATO's doktriner for at bidrage til afspænding og sikkerhed? Og hvordan forholder Danmark sig til dem?

Kampen mod terror er et af de helt dominerende temaer bl.a. understreget af Bushs rejse til Europa i denne uge og hans udtalelser i torsdags om Putin som hans allerbedste ven uden smålig skelen til, at risikoen jo er, at man glemmer, hvad der sker i f.eks. Tjetjenien. Er kampen mod terror hovedsagelig en militær indsats, eller er kampen mod terror så bred, at den i langt højere grad også indbefatter andre spørgsmål, som også skal vægtes?

NATO's rolle i forbindelse med konflikter. Er det i Washington eller Bruxelles, det besluttes,

om en aktion skal sættes i værk, og mod hvem? Og hvilken rolle skal FN i øvrigt spille i den sammenhæng?

Endelig atomvåben. Igennem hele atomalderen har det fundamentale mål været at forhindre brug af a-våben. Er USA ved at vende politikken på hovedet, som man skriver i New York Times, og altså går over til tesen om, at atomvåben skal bruges i udkæmpelse af krige i stedet for at være et redskab til afskrækkelse?

Det er efter SF's opfattelse nogle af de afgørende sikkerhedspolitiske diskussioner, selvfølgelig sammen med udvidelsesdiskussionen.

Jeg ser frem til ministerens svar.

Besvarelse**Udenrigsministeren (Per Stig Møller):**

Jeg er glad for denne mulighed for at redegøre for regeringens holdning til, hvordan vi i tiden op til topmødet i Prag den 21. og 22. november 2002 skal udstikke kursen for NATO's fremtidige udvikling.

Regeringen ser meget frem til Pragtopmødet, fordi vi her har gode muligheder for at se en af Danmarks helt centrale udenrigs- og sikkerhedspolitiske målsætninger bragt ud i livet. Jeg tænker naturligvis på den ambitiøse udvidelse af NATO. Det er en målsætning, som vi fra dansk side har forfulgt med stor styrke og med bred politisk og folkelig opbakning i ryggen.

Som jeg har redegjort for både i det Udenrigspolitiske Nævn og Forsvarsudvalget, tegner der sig mulighed for en udvidelse med helt op til syv lande, herunder de tre baltiske lande. Derfor kan 2002 blive et historisk år for en europæisk integration, ikke mindst fordi vi på Det Europæiske Råd i København 3 uger efter Pragtopmødet jo håber på at kunne byde velkommen til måske ti nye EU-lande.

Terrorangrebet på USA den 11. september sidste år vil selvsagt også præge topmødet i Prag. Terrorangrebet var et sikkerhedspolitisk chok for ikke bare USA, men for alle allierede i NATO. Det viste, at international terrorisme er en strategisk trussel mod fred og sikkerhed, som vi derfor må tage meget alvorligt. Som kollektiv forsvarsorganisation sendte NATO et stærkt signal til USA om solidaritet og sammenhold. Dette førte som bekendt til, at NATO's musketered, artikel 5 i Washingtontraktaten, for første gang nogen sinde blev aktiveret.